

Đồ Vô Sĩ

Contents

Đồ Vô Sĩ	1
1. Chương 1: Gặp Nhau	1
2. Chương 2: Đại Phiên Toái	8
3. Chương 3: Dụ Dỗ	18
4. Chương 4: Trong Lòng Có Bất Đắc Dĩ	26
5. Chương 5: Vô Lại (h)	33
6. Chương 6: Thoát Đi (h)	34
7. Chương 7: Diễn Tình	41
8. Chương 8: Ghen Tị	43
9. Chương 9: Thương Tâm (16+)	49
10. Chương 10	54

Đồ Vô Sĩ

Giới thiệu

Cô gái được nghỉ phép sau những ngày làm việc căng thẳng nên cô quyết định đi du lịch. Tưởng sẽ c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-vo-si>

1. Chương 1: Gặp Nhau

Edit: Hàn Lạc

Lơ đăng,

Gặp được đôi mắt thâm trầm của anh,

Kia mâu quang hút người,

Trong tâm vốn yên tĩnh như mặt hồ thu,
Liên thần nhiên nổi lên từng gợn sóng nhạt....

Cổng chính sân bay Đào Viên

Trong sân bay tràn ngập biển người cùng những tiếng ồn ào , trong đó khiến cho người ta chú ý nhất là giọng nói chói tai của một người phụ nữ trung niên.

Tiểu Văn, đây là lần đầu tiên con một mình ra nước ngoài, con trăm ngàn phải cẩn thận một chút! Đến Hongkong, Trọng Ân sẽ đến đón con, con tuyệt đối không được một mình chạy loạn, cũng không được tùy tiện cùng người xa lạ nói chuyện, còn có, con nhớ rõ xuống máy bay xong phải lập tức gọi điện thoại về nhà, tránh cho mẹ và ba con phải lo lắng, biết không? Ngày kia, ba mẹ sẽ đến đón con..... Vừa nói xong , người phụ nữ trung niên này liền òa lên khóc.

Nghe thấy một chuỗi dài lời dặn dò, thật làm cho người ta nhin không được mỉm cười, người phụ nữ này cũng quá bệnh tâm thần đi! Chẳng qua là xa nhau hai ba ngày ngắn ngủn, lại chính là đi Hongkong ở lân cận, bà lại có thể khiến cho chuyện này dường như là sinh ly tử biệt.

Một bên Lục Vũ Dung đang xếp hàng chờ đợi Check in, cô cũng là một mình ra nước ngoài, lại là lần đầu tiên trong hai mươi năm qua đi máy bay, nhưng không có một nhà lớn nhỏ đến tiễn cô.

Có nhiều người thực may mắn, cũng có nhiều người thì không! Thân là một cô nhi, cô đặc biệt hiểu được đạo lý này, cho nên cũng có thể thần nhiên đối mặt.

Cô cũng không ghen tị với cô gái tên là Tiểu Văn này, có điều, không ghen tị cũng không có nghĩa là không hâm mộ, có lẽ miệng cô sẽ vĩnh viễn sẽ không thừa nhận, nhưng trong một nơi nào đó ở đáy lòng, quả thật đối với cô gái đang được che chở kia có một tia hâm mộ, cho nên, một người luôn luôn hiếm khi tò mò như cô, hơi hơi quay đầu nhìn thoáng qua.

Vừa nhìn thấy, trên khuôn mặt lạnh nhạt của cô giống như hiện lên một chút mỉm cười như có như không, cô vốn tưởng rằng sẽ thấy một cô gái mười bốn, mười lăm tuổi, hoặc là mười bảy, mười tám tuổi, nhưng không nghĩ tới cô gái tên Tiểu Văn kia thoát nhìn tựa hồ so với cô còn lớn hơn một chút vậy!

Nhưng mà, cũng khó trách người phụ nữ kia lại lo lắng, Tiểu Văn xác thực bộ dạng như hoa như ngọc, khí chất tao nhã, vừa thấy liền biết là một cô gái đơn thuần chưa từng biết tới khó khăn.

Vũ Dung trong lòng không khỏi cảm thấy có chút ủy khuất, Thượng Đế tạo ra con người trên đời cho tới bây giờ tựa hồ vốn không có công bằng!

Có nhiều người vừa sinh ra nhất định đã là đệ nhất mỹ nhân truyền thuyết ; Mà cũng có nhiều người, lại nhất định có thể cả đời chứng minh, mỹ nhân như truyền thuyết quả thực cũng chỉ là truyền thuyết.

Vũ Dung lắc đầu, không nghĩ muốn tiếp tục suy nghĩ nhiều , không ngờ lại tiếp xúc đến một đôi mắt sâu thẳm đen láy.....

Đôi mắt kia pha chút ý đùa giỡn, giống như đang nói rõ ràng chủ nhân của nó đã nhìn thấu tâm tình pháp phông vừa rồi của cô.

Cảm giác bị người nhìn trộm làm Vũ Dung cực kì không thoải mái, cô lạnh lùng thu hồi ánh mắt, lúc này mới phát giác người phía trước đã sớm đi cách cô tới hai trượng, cô nhanh chóng đi theo , lại cảm giác được cặp mắt kia vẫn dừng lại trên người mình, làm cô khuôn mặt trắng nõn không thể ức chế dâng lên một cổ khí nóng, thẳng đến cảm thấy được cảm giác áp bách kia biến mất, mới khẽ thở dài một hơi.

Lúc này, cô nghe thấy một trận tiếng khóc thút thít, ánh mắt không chịu khống chế mà liếc qua, chỉ thấy một cô gái tóc dài thanh thuần cùng áo trắng, nép ở trong lòng người kia khóc, anh ta một tay ôm eo nhỏ của cô, một tay kia vỗ nhẹ lưng của cô, đồng thời còn ghé vào một bên tai của cô thấp giọng an ủi , trên mặt tràn đầy vẻ dịu dàng.

Như là phát hiện cô đang nhìn chăm chú, anh đột nhiên ngẩng đầu lên. Vũ Dung vội vàng thu hồi ánh mắt, lại chợt phát hiện chính mình cùng người đằng trước đã cách một khoảng rất xa.

Lúc này đây, cô mệnh lệnh chính mình trấn định lại, tập trung đi theo đội ngũ.

Vũ Dung sau khi hoàn tất thủ tục đăng ký , liền cầm lấy hành lý tùy thân đi tới phía trước .

Có người nói, cảm giác được cô độc ở trong đám đông là chuyện bi ai nhất, nhưng mà, cô cũng không cảm thấy như vậy, có lẽ là vì cô đã có thói quen cô độc, có thói quen này cũng không hề vướng bận tự do!

Cô từ nhỏ tựa hồ đã là một người lạnh lùng, đối với hết thảy mọi chuyện bên cạnh đều không có nhiệt tình quá lớn, cũng không có lòng hiếu kỳ mãnh liệt, cho nên cô không giống trong những đứa trẻ khác trong cô nhi viện này, luôn trăm phương nghìn kế muốn tìm được cha mẹ.

Cô cũng không cho rằng tích cực tìm như vậy có ý nghĩa gì, bởi vì cô biết, chân tướng vĩnh viễn rất khắc nghiệt!

Cô từng thấy một vài cô nhi trăm cay nghìn đắng tìm được cha mẹ lúc trước đã vứt bỏ mình, cũng rất hiếm thấy bọn họ thật sự vui vẻ qua, phần lớn mọi người thậm chí so với lúc trước càng thêm thống khổ.

Lúc này Vũ Dung có thể đi Los Angeles, là cơ quan du lịch lúc trước cô công tác ngẫu nhiên tặng thưởng, nhưng thực châm chọc là, phần thưởng mới đến tay không bao lâu, cô liền bị công ty đuổi việc, nhưng lại là vì một lý do buồn cười.

Từ khi tốt nghiệp trung học, cô liền vào cơ quan du lịch công tác, bình thường cũng chỉ là làm tiếp nghe điện thoại, đánh đánh văn kiện công tác mà thôi, lại không biết vì sao luôn bị đồng sự xa lánh, bởi vì cô bầm sinh thanh bạch, cho nên đối với chuyện này không để ý lắm, chính là không nghĩ tới cuối cùng vẫn là bị đồng sự liên thủ khiến cô bị đuổi việc.

Tuy rằng Vũ Dung rất nhanh tìm được công việc thứ hai, nhưng cách ngày đi làm chính thức còn tới gần hai mươi ngày, bởi vậy, cô mới có thể quyết định lợi dụng mấy ngày này đem vé máy bay dùng hết.

Vũ Dung lên máy bay, sau khi tìm được chỗ ngồi của mình, chỉ thấy vị trí bên cạnh chỗ ngồi của cô là một người đàn ông đang xiêu vẹo, hơn nữa trong tay ông ta còn cầm một chầu rượu whisky đã uống chỉ còn một nửa, cả người mùi rượu khiến cô thực không thoải mái.

Vũ Dung nhíu mi ngồi vào vị trí của mình, vừa mới ngồi vào chỗ của mình, đã bị mùi rượu thổi tới bên tai làm cho hoảng sợ.

tiểu..... Tiểu thư..... Cách* (nắc).....

Cô vội vàng trước lui sang một bên, mới quay đầu nhìn về phía người đàn ông đã say rượu tới mức nói ngọng, chỉ thấy ông ta miệng mở rộng ngây ngô cười, nói: Không..... Ý tứ..... Không tốt, uống..... Uống hơn hai..... Hai chén, phải đi tiểu..... Đi tiểu đi tiểu!

Vũ Dung vội vàng nhảy dựng người lên, để cho ông có thể thuận lợi đi ra.

Người đàn ông say rượu một bên giãy dụa từ trên chỗ ngồi đứng lên, một bên líu lười nói không rõ câu cảm tạ, chính là, ông ta ngay cả đứng cũng không vững, đột nhiên cả người nhào tới phía trước, bình rượu vừa mới cầm trong tay té rớt ở trên chỗ ngồi của Vũ Dung, thấm ướt một mảng lớn.

Một màn nhiễu loạn khiến cho tiếp viên hàng không chú ý, chỉ thấy nhân viên liên tục giải thích với Vũ Dung, lại rất hiệu suất nhanh chóng đem người say rượu diu tới toilet, một lát sau, lại có một tiếp viên hàng không khác đi tới nói muốn giúp cô đổi vị trí.

Vũ Dung cầm hành lý tùy thân của mình theo tiếp viên hàng không đi vào khoang hạng nhất, đi tới một chỗ ngồi còn trống.

Lục tiểu thư, mời ngồi!

Trải qua chuyện vừa rồi, Vũ Dung không nhịn được liếc mắt nhìn người sắp ngồi cùng chính mình suốt hơn mười mấy giờ , nhưng vừa nhìn thấy lại làm cô ngại ngẩn cả người.

Lúc này, Ngải Hoành Kỳ ngồi dựa vào chỗ ngồi ở cửa sổ cũng quay đầu lại, vừa vặn chống lại ánh mắt của Vũ Dung , đôi mắt đen bỗng bừng sáng ngời, lập tức bày ra ý cười thật tươi, nhiệt tình nói với cô: Này!

Anh bày ra khuôn mặt tươi cười vô cùng chói mắt, hại Vũ Dung chỉ có thể miễn cưỡng động đậy khuôn mặt có điểm cứng ngắc, coi như đáp lễ.

Thực xin lỗi, vé máy bay của tôi là ở khoang phổ thông , tôi nghĩ tôi muốn đổi..... Cô quay đầu nói lại với tiếp viên hàng không vừa đưa cô tới.

Không thể nói rõ là vì lý do gì, cô chính là bản năng muốn tránh khỏi người này, có lẽ là vì cặp mắt kia của anh phẳng phất có thể nhìn thấu lòng người , cũng có lẽ là vì tươi cười quá mức sáng lạn của anh.

Thực xin lỗi, Lục tiểu thư, hôm nay chỗ ngồi đã đầy, vị trí ghế trống này vẫn là do tôi sau khi nói tình hình của cô với Ngải tiên sinh , tiên sinh đã có lòng tốt nhường lại cho cô, mong cô chấp nhận một chút, được không? Tiếp viên hàng không khiêm nhường nói.

Kỳ thật từ khoang phổ thông đổi đến khoang hạng nhất có thể nào lại xem như chấp nhận đâu? Hơn nữa lấy cả quãng đường bay mà nói, đây quả thực chính là bay tới hoành phúc (Từ Hoành phúc ghép lại hơi khó hiểu.=”) , căn cứ vào nguyên tắc tối thượng đối với khách hàng, tiếp viên hàng không lẽ phép nói.

Vũ Dung đành thăm than một tiếng, ngồi xuống.

Này! Tôi gọi là Ngải Hoành Kỳ. Thực khéo, không nghĩ tới chúng ta lại ngồi cùng nhau ! Ngải Hoành Kỳ khoái trá nói, tựa hồ thật cao hứng có thể gặp lại cô.

Vũ Dung cũng không quay đầu nhìn anh, chỉ thản nhiên hơi gật đầu.

Xem ra, chúng ta thật đúng là hữu duyên! Ngải Hoành Kỳ tuyệt không để ý sự lạnh nhạt của cô, vẫn tự mình tiếp tục nói: Còn nữa, tôi biết em họ Lục, vậy tên đầy đủ của em là gì?

Vũ Dung thật sự không thể tưởng tượng có người lại có thể cùng người xa lạ nói chuyện với nhau tự nhiên như vậy, ít nhất chính cô cũng không biện pháp.

Cũng không thể muốn tôi vẫn gọi em là Lục tiểu thư đi? Như vậy khách sáo quá, có phải hay không? Hơn nữa, chúng ta còn phải sống chung mười mấy giờ nữa! Thấy cô không nói, Ngải Hoành Kỳ lời nói mang theo chút pha trò, dường như đang nói cùng một người bạn đã thân quen nhiều năm.

Được rồi! Em đã không muốn nói, tôi đây liền gọi em là Tiểu Lục được rồi! Thấy cô không phản ứng, anh lại tự chủ trương hạ quyết định.

Tiểu Lục, qua đây, cho em ngồi vào vị trí cạnh cửa sổ, có thể nhìn xem phong cảnh! Anh lại lần nữa tự quyết định, hơn nữa lập tức đứng dậy, cũng kéo Vũ Dung từ chỗ ngồi lên, tiếp tục nhét vào chỗ ngồi ban đầu của anh.

Vũ Dung không nghĩ tới anh thế nhưng lại dùng đến chiêu này, nhất thời giật mình , khi chờ cô phục hồi lại tinh thần , việc đổi vị trí cũng đã hoàn thành .

Anh ta đến tốt cùng là một người như thế nào? Nói anh không phong độ thân sĩ, anh lại đem vị trí tốt tặng cho cô! Nói anh có phong độ thân sĩ, anh lại không đợi cô đồng ý, liền tự tiện đem cô kéo tới kéo lui .

Cô nhẹ vỗ vỗ mu bàn tay anh vẫn đang giữ lấy cô, trong khoảng thời gian ngắn, cảm thấy có một chút không biết làm sao.

Hắc! Đừng ngăn người, nhanh cài dây an toàn đi! Ngải Hoành Kỳ cười meo meo giúp cô cầm lấy dây móc bên phải lên.

Vũ Dung cầm lấy móc bên trái , vừa định tiếp nhận một nửa còn lại trong tay anh, ba một tiếng, anh lại thay cô trực tiếp đem dây an toàn cài lại .

Đi nước ngoài du học? Ngải Hoành Kỳ mở miệng nói chuyện phiếm .

Nào có được mệnh tốt như vậy? Vũ Dung trong lòng khe khẽ thở dài, lắc lắc đầu.

Thấy trên mặt cô có chút vẻ buồn bã như có như không, Ngải Hoành Kỳ mâu quang chợt lóe, thầm nghĩ: Cô lại thờ ơ với sức quyến rũ của anh? Tốt! Như vậy cô ngược lại hoàn toàn khiến cho anh hứng thú.

Anh cho tới bây giờ, còn chưa bao giờ bị bất cứ phụ nữ nào như thế coi thường qua! Cô gái nhỏ này nếu không không chịu ngồi cùng anh, thậm chí ngay cả nói đùa lười nói với anh một câu; Hơn nữa, anh tự quyết định lâu như vậy, cô không hề phản ứng thì thôi, lại bày ra với anh một bộ dáng Tôi đang nhẫn nại !

Càng kỳ quái là, anh ở trong mắt cũng không hề cảm thấy chán ghét, ngược lại càng muốn đùa giỡn khiến cô nói chuyện, hoặc là chọc cô bật cười, anh muốn nhìn một chút, sau khi đã không còn ánh mắt khinh sầu, khuôn mặt tươi cười của cô sẽ nở rộ ra vẻ xinh đẹp phong tình tới thế nào.

Đi du lịch?

Vũ Dung gật gật đầu.

Đúng rồi! Tiểu Lục, ngoại trừ vừa rồi ở check in counter ở ngoài, chúng ta trước kia đã gặp mặt sao? Anh đột nhiên nói sang chuyện khác, Vũ Dung nhin không được nhìn về phía anh, kinh ngạc lắc đầu.

Tôi cũng nghĩ là vậy! Nếu đã từng gặp qua, tôi không có khả năng quên được! Ngải Hoành Kỳ tiến sát tới cô nhìn tới ngũ quan rõ ràng trên mặt, thì thảo nói nhỏ.

Như vậy, bọn họ trong lúc đó hẳn là cũng sẽ không có thâm cừu đại hận gì mới đúng nha! Nhưng cô gái nhỏ này vì sao cổ họng cũng không kêu một tiếng, không thèm liếc mắt nhìn một cái? Anh thật sự có bộ dạng làm người ta căm ghét như vậy sao? Anh ai oán thầm nghĩ.

Vũ Dung bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, hai má không khống chế hơi ửng đỏ lên.

Vậy — có phải trước khi ra khỏi cửa, mẹ của em nhắc nhở em không được nói chuyện cùng người xa lạ? Ngải Hoành Kỳ kể sát vào cô hỏi, ánh mắt đen nhìn chăm chú vào hai bên gò má đã phiem hồng của cô.

Không biết tại sao, Vũ Dung vì anh tới gần mà nhịp tim đột nhiên rối loạn, cô lắc đầu, không ngờ má phải lại chạm đến môi của anh, cô lập tức giống như bị bỏng, nhanh chóng co rụt về hướng cửa sổ.

Ngải Hoành Kỳ không hề di động thân mình, chính là vươn ngón trở nhẹ vỗ về cánh môi, đôi mắt tinh tường ngó nhìn vành tai cùng hai gò má nóng rực của cô, khuôn mặt tuần tú thoáng nổi lên một nét tà khí mỉm cười.

Như vậy đã thẹn thùng? Xem ra, cô gái nhỏ này cũng không giống vẻ bề ngoài lạnh lùng kiêu ngạo!

Hay là bởi vì tôi đã từng đắc tội với chị em của em? Trong ấn tượng, anh cũng không có cùng kết giao cùng cô gái nào gần giống như cô!

Bởi vì anh dựa vào quá gần, gần đến mức hơi nóng thổi ra từ anh toàn bộ lướt qua sau cổ của cô, làm cho lông tơ toàn thân của cô nhất thời dựng đứng, cô khấn trương lắc đầu.

Vậy chắc phải là đắc tội qua bạn bè của em sao? Ngải Hoành Kỳ vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi.

Vũ Dung vẫn lắc đầu, trong lòng cảm thấy có chút phiền.

Người này như thế nào muốn hỏi cô vấn đề khó hiểu như vậy? Hơn nữa, khi nói chuyện còn dựa vào cô gần như vậy, anh ta đến tột cùng muốn như thế nào?

Chẳng lẽ là tôi..... Đắc tội với.....mẹ em? không thể nào?! Hoành Kỳ ra vẻ kinh ngạc mở to hai mắt nhìn. =))))

Vũ Dung hít sâu một hơi, rốt cục không thể nhịn được nữa quay đầu lại, lại đột nhiên chống lại khuôn mặt cực kỳ đặc biệt lúc này của anh, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, chính là ngỡ ngác tại chỗ. Cô cũng không thói quen cùng người khác gần gũi như vậy, nhưng là vừa rồi lại bị anh lôi kéo cánh tay, hiện tại toàn bộ nửa người trên của anh lại vi phạm dựa vào một bên người cô, hại cô căn bản không thể động đậy.

A? Kia, cái kia..... Thật, thật là, mẹ..... Mẹ của em? Vũ Dung trầm mặc khiến cho Ngải Hoành Kỳ hiểu lầm? Làm anh nhin không được bắt đầu cà lăm.

Vũ Dung nhìn khuôn mặt tuần tú của anh giờ nhẵn thành một đoàn, cảm thấy không thể hiểu nổi mà lắc đầu, hơn nữa đem thân mình dựa sát về phía sau, thẳng đến khi ót dán vào cửa sổ.

Hôm nay cô là gặp phải vận đen gì vậy? Gặp một con sâu rượu còn chưa đủ, lúc này lại đụng tới một người đàn ông hồ ngôn loạn ngữ, anh ta chắc sẽ không phải người điên chứ?

Lắc đầu sớm một chút đi! Làm tôi sợ muốn chết! Ngải Hoành Kì thở hắt ra, không mấy vui vẻ liếc xéo Vũ Dung, đột nhiên, anh duỗi cổ ra, kè sát vào trước mặt cô, ánh mắt đối ánh mắt, cái mũi đối cái mũi, miệng thiếu chút nữa dán vào miệng, sau đó mang vẻ mặt nghiêm túc hỏi: Như vậy, em vì sao không nói chuyện với tôi?

Cái gì?! Người đàn ông này hỏi nhiều vấn đề khó hiểu như vậy, chính là vì chuyện này sao? Vũ Dung mở lớn đôi mắt, thẳng đến anh vỗ nhẹ vào má cô, cô mới lấy lại tinh thần cau mày, tránh khỏi tay anh.

Mời anh ngồi xa một chút.

Cái gì? Cô tại sao vừa mở miệng đã nói lời không dễ nghe như vậy sao? Thật sự là khó làm cho người ta thích!

Em còn chưa có trả lời câu hỏi của tôi nha! Anh vẫn mặt dày mày dạn nói.

Vũ Dung hít sâu một hơi. Tôi hiện tại lên tiếng cùng nói chuyện với anh, mời anh có thể ngồi xa một chút được không?

Ngải Hoành Kì nhìn cô một lát, sau đó mới gật gật đầu, lui về phạm vi thể lực của chính mình, cũng không dời ánh mắt, một bên khuỷu tay gác trên ghế, một tay nâng cằm, ung dung đánh giá cô.

Vũ Dung rất ít khi để cảm xúc của chính mình có dao động, nhưng cô lúc này thật sự là có chút tức giận.

Trước kia, cũng có nam sinh từng nhìn chăm chăm vào cô, liền sợ sắc mặt lạnh như băng của cô cùng ánh mắt lợi hại, nay người này lại.....

Cô không nghĩ tiếp tục để ý tới anh, xoay nửa người nhìn về phía ngoài cửa sổ, hy vọng có thể bình ổn một chút cảm xúc, cũng không nghĩ đến anh ta cũng không để cho cô được một lát yên tĩnh.

Tiểu Lục, em không phải là tâm tình không tốt, cho nên mới không nghĩ muốn nói chuyện? Ngải Hoành Kì vỗ vỗ vai của cô.

Vũ Dung gật gật đầu, hy vọng anh có thể bởi vì vậy không làm phiền đến cô.

Em lại không lên tiếng! Anh bất mãn nói thầm, vươn tay đem thân thể của cô xoay lại. Vì sao tâm tình lại không tốt? Thất tình có phải không? Nói ra nghe một chút thôi! Anh tự suy diễn mà nói.

Tôi không nghĩ sẽ nói, có thể không? Vũ Dung phát hỏa trừng mắt anh.

Ngải Hoành Kì lập tức cười meo meo nói: Không quan hệ, chờ lúc em muốn nói cho tôi biết là được rồi.

Anh nói thật hay giống như đang sẵn sóc, nhưng trong lời nói lại tràn ngập ý tứ ngang ngược, anh dựa vào cái gì muốn cô nói cho anh?

Anh đột nhiên chăm chú nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, hai Vũ Dung cảm thấy cả người mao mao, hai gò má ửng đỏ lên.

Anh..... Anh nhìn cái gì?

Tiểu Lục, em thật thông minh nha! Anh đột nhiên kinh ngạc lại vui vẻ xen lẫn tán thưởng nói, con người chợt lóe nhìn thẳng vào mắt Vũ Dung, khiến cho cô nảy lên một trận rung động.

Tôi rốt cục nhìn thấy một cô gái không hề trang điểm! Ngải Hoành Kì đặc ý nói giống như vừa phát hiện thấy khuôn long tiền sử.

Nếu không phải đời này còn chưa từng đã làm động tác mắt trợn trắng, Vũ Dung quả thực lập tức muốn cho anh ta thấy.

Được! Làn da đẹp như vậy đích xác là không nên đánh phấn. Anh bỗng nhiên lời nói xoay chuyển, ca ngợi làn da của cô, còn thuận tay nhéo nhẹ một chút. Vừa trắng vừa mịn, trắng nõn trắng nõn, thế này mới được coi là trong suốt trong sáng nha! Nói xong, anh một tay kia cũng tự động sờ lên bên má kia, quang minh chính đại xoa hai bên má của cô.

Vũ Dung chưa bao giờ từng gặp qua người đàn ông nào cả gan làm loạn như vậy, cô giật mình sững sờ, không khỏi vừa thẹn vừa giận, nghĩ muốn lập tức đẩy tay anh ra, nhưng trước khi cô còn chưa kịp hành động, anh đã thức thời buông ra.

Thơm quá ! Ngải Hoành Kì đưa tay lên trước mũi hít thật sâu, vẻ mặt tỏ ra say mê.

Vũ Dung tức giận thầm nghĩ muốn quay lưng đi không để ý tới anh, ai ngờ hai tay lại một phen bị anh bắt lấy.

Khoan! Tôi nói cho em biết! Có một lần tôi cũng đáp máy bay đường dài sang Mỹ, ngồi bên cạnh một cô gái, nhưng cô ấy trang điểm đầy mình, cẩn thận tỉ mỉ, đồ trang điểm dày đặc đều mang lên máy bay, ngay cả lông mi giả đều đem ra.

Nói đến người này, anh đột nhiên nhíu mi, thì thào nói nhỏ, Không biết rằng ngực lớn kia có phải thật hay không..... Anh rất tự nhiên lắc đầu, giống như thực sự không cam lòng khi không biết rõ ràng điểm này.

Vũ Dung căn bản không muốn nghe anh ta hồ ngôn loạn ngữ. Nhưng lại thế nào cũng không thể giẫy khỏi không chế của anh.

Hãy nghe tôi nói thôi! Ngải Hoành Kì phục hồi tinh thần lại, tiếp tục nói: Cô ấy vẫn nghĩ muốn nói chuyện với tôi, nhưng mà mùi nước hoa của cô ấy khiến tôi chịu không nổi, vì thế tôi đơn giản giả bộ ngủ, sau đó thật đúng là ngủ say. Không nghĩ tới khi tôi tỉnh lại, chỉ thấy mặt của cô ấy dán sát trước mắt tôi, bên khóe miệng còn chảy nước miếng, ngũ quan toàn bộ dời đi, phần trên mặt giống như là chuyển sắc, vo tròn thành một đoàn.

Hơn nữa, khi cô ấy nuốt nước miếng, phần trên mặt cứ nhẹ nhàng lại nhẹ nhàng rơi xuống như vậy, tôi sợ tới mức thiếu chút nữa liền kêu Có quý! Anh làm một bộ dạng mặt quý đáng sợ đến cực điểm, tiếp theo còn làm bộ cả người run run.

Em biết không? Lúc ấy khoảng cách môi của cô ấy và môi của tôi chỉ sợ không đến 1 cm đâu! Nếu không phải tôi tỉnh lại đúng lúc..... A! Nguy hiểm thật! Thiếu chút nữa trình tiết liền khó giữ được! Cho nên, từ sau lần đó, mỗi lần đáp máy bay đường dài, tôi đều mua nhiều hơn một vị trí, miễn cho không cần thận một lần ngủ thành thiên cổ hận!

Anh khoa trương khoa tay múa chân, trên mặt biểu tình phong phú lại sinh động, nghe trong lời nói của anh, Vũ Dung không nhận được tưởng tượng bức họa khuôn mặt kia, sau đó nhận không được phốc xích! một tiếng bật cười.

Em cười nha? Hoành Kì cười hì hì nhìn cô, làm Vũ Dung ngượng ngùng ửng đỏ mặt, sau đó, anh nâng tay lên nhìn đồng hồ.

Tôi thắng! Anh đặc ý dào dạt nói.

Anh thắng? Vũ Dung lại sững sốt, khả năng lý giải của cô tựa hồ luôn không thể cùng được với tốc độ nói chuyện của anh.

Anh gật gật đầu. Đúng! Tôi vừa mới cùng chính mình đánh đố, nếu sau năm phút đồng hồ trêu chọc nói chuyện với em, sau tám phút làm cho em cười, cho nên..... Anh thần sắc tỏ ra như thật nhún nhún mi. tôi thắng!

Anh! Vũ Dung mắt lập tức đỏ lên. Nhảm chán!

Đừng nóng giận! Anh nghiêng người về phía trước áp áp vai của cô. Vì vậy tiền đặt cược vĩnh viễn đều là tôi thắng, ví như, em ở phút thứ chín mới cười, tôi sẽ nói với em tôi đánh đố chính mình sau mười phút sẽ làm em cười, lấy loại này suy ra, đã hiểu rõ ràng chưa? Anh đặc chí giải thích.

Người này thật sự là quá nhảm chán! Vũ Dung tức giận trừng mắt anh, ngượng ngùng cầm lấy tờ báo che mặt, bỏ qua không nghĩ tiếp tục để ý đến anh.

Em không nghĩ muốn nói chuyện lúc này sao? Tốt lắm, chúng ta đợi chút nữa lại tiếp tục tán gẫu. Ngải Hoành Kì lơ đãng nhún nhún vai, cười khẽ ra tiếng, rồi cục ngồi ngay ngắn về chỗ ngồi chính mình, cũng cầm lấy báo mở ra đọc.

Vũ Dung thấy anh sau một lúc lâu không có động tĩnh gì, không khỏi nghi hoặc dùng khước mắt trộm ngăm anh một cái, đã thấy anh đứng đắn đọc báo, không còn ý đồ trêu chọc cô.

Người đàn ông kỳ quái, lại nhàm chán đến mức bản thân cùng bản thân đánh đố, còn bởi vì thắng tiền đặt cược nhàm chán này mà đắc chí?

Di! Anh nói trận này vĩnh viễn là anh thắng, Vậy..... Thua là ai ? Chắc sẽ không là cô chứ..... (^o^)

Edit: Hàn Lạc

2. Chương 2: Đại Phiền Toái

Anh là một đại phiền toái,

Xâm nhập vào trái tim cô tích nhiều năm của em,

Bừa bãi quấy rối,

Chỉ để lại âm áp chưa hề quen biết.

Vũ Dung nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô thế nhưng lại có chứng sợ đi máy bay!

Ngay khi máy bay cất cánh trong phút chốc, trái tim của cô tựa hồ cũng thoát khỏi lồng ngực, phập phình ở giữa không trung, trán cô cũng bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh, thậm chí cảm thấy sự khó thở.

Cô luôn luôn cho rằng chính mình là không sợ trời không sợ đất , lại không nghĩ rằng cô sợ đi máy bay! Từ đầu đến cuối mới còn chưa hết ba phút đồng hồ, cô cũng đã cảm thấy chịu không nổi , nhưng kế tiếp còn có mười mấy giờ bay! Vậy phải làm sao bây giờ a? Sớm biết rằng sẽ như thế, cô thà rằng ném chiếc vé kia đi cũng không muốn lên máy bay.

Ngải Hoành Kỳ trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy cô đang nắm chặt lấy ghế dựa đến các đốt ngón tay cũng sắp thành trắng bệch, lại nhìn đến khuôn mặt tái nhợt của cô cùng với cánh môi xanh tím , lập tức liền hiểu được chuyện gì xảy ra.

Đến đây! Đưa tay cho tôi. Anh đem bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của cô nằm trọn trong lòng bàn tay to của chính mình . Đừng nhìn bên ngoài, quay lại! Nhìn tôi. Anh vươn tay đưa mặt của cô quay trực tiếp đối diện với anh.

Vũ Dung bị động quay đầu nhìn về phía anh, bàn tay truyền đến cảm giác ấm áp làm tâm trạng cô chấn định lại một lát, nhưng lý trí cũng không ngừng nhắc cô phải rút tay lại , chính là cô trong lúc đó cũng có chút do dự, mà kỳ quái là, dần dần, cô phát hiện hô hấp tựa hồ đã không còn khó khăn giống như vừa rồi.

Đúng! Chính là như vậy. Ngải Hoành Kỳ tăng thêm lực đạo nắm chặt bàn tay nhỏ bé đang run run của cô, nhìn đôi mắt ngập nước kinh hoàng luống cuống của cô, bộ dáng bất lực kia khiến vẻ mặt lạnh như băng hoàn toàn tan rã , anh trong lòng không khỏi khấn nguyện. Nào! Theo tôi, hít thở sâu – Anh làm mẫu hít sâu một hơi.

Vũ Dung không tự chủ làm theo lời nói của anh, quả nhiên cảm giác lại tốt lên một chút.

Chúng ta trò chuyện, đừng suy nghĩ về chuyện này nữa . Anh vừa nói vừa kéo cô lại gần chính mình.

Anh tiếng nói trầm thấp nồng đậm, giống như có sức mạnh trấn định lòng người , Vũ Dung theo bản năng thuận theo gặt gặt đầu.

Nào, nói cho tôi biết em tên là gì? Ngải Hoành Kỳ vươn bàn tay lau đi mồ hôi trên trán cô.

Lục..... Vũ Dung. Cô lời nói có điểm khó khăn, nhưng tiếng nói đã không hề giống như vừa rồi trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ngải Hoành Kỳ vẻ mặt hiện lên tươi cười , càng buông tiếng nói nhẹ nhàng ,mềm mại. Vũ – Nước mưa sao?

Vũ Dung lắc đầu. Là lông chim vũ.

Vũ Nhi, tôi gọi em Vũ Nhi, được không? Anh nhẹ nắm bắt tay nhỏ bé mềm mại của cô, Vũ Nhi, nhớ rõ tên của tôi không?

Vũ Dung nghiêng đầu suy tư một lát, sau đó lắc đầu, vẽ mặt một mảnh mờ mịt.

Ngải Hoành Kỳ phát giác chính mình vốn luôn luôn là người vô cùng nổi tiếng đối với phụ nữ, thế nhưng không biệc pháp trách cứ việc cô coi thường anh.

Tốt lắm, tôi tự giới thiệu lại một lần. Tôi tên gọi Ngải Hoành Kỳ — Ngải Hoành Kỳ ngải, Ngải Hoành Kỳ hoành, Ngải Hoành Kỳ kì, nào, nói theo tôi nhắc lại một lượt. (^o^)

Vũ Dung thì thảo nhắc lại một lần, mới bỗng dưng biết chính mình bị bắt làm, không khỏi trừng mắt nhìn anh một cái.

Phải yêu Hoành Kỳ, nhớ kỹ những lời em vừa mới nói a! Anh trêu chọc nói: Đừng như vậy! Vũ Nhi, mở miệng nói chuyện vui đùa, thoải mái một chút! Nào, cười một cái! ^^!

Vũ Dung nguyên bản là cười không nổi, cũng không biết vì sao, mắt thấy khuôn mặt tươi cười của anh ngày càng lại gần, cô không hiểu vì sao lại hé miệng khẽ cười.

Đúng! Tốt lắm, nhớ kỹ chứ? Sau này đã gọi tôi là Hoành Kỳ, biết không?

Vũ Dung thuận theo gật gật đầu.

Đến đây, kêu một tiếng cho tôi nghe một chút! Khóe miệng của anh bắt giắc vòng lên một đường cong mê người, hai tròng mắt xuất ra mị quang dụ người, dùng tiếng nói ôn nhu mê hoặc lòng người dụ dỗ. Ngoan, Vũ Nhi, gọi tên tôi. o(^-^)

Vũ Dung trong lòng thoáng qua một trận rung động, không được tự nhiên cụp xuống mí mắt. Hoành..... Hoành Kỳ.

Tốt lắm! Ngải Hoành Kỳ vừa lòng mỉm cười, vỗ nhẹ hai má ửng đỏ của cô.

Vũ Dung co rúm lại một chút quay đầu đi, không ngờ lại chống lại tầng mây trắng xoá bên ngoài, nháy mắt, cơ hồ khựng hoảng vừa quên đi lại lần nữa chiếm lấy cô.

Ngải Hoành Kỳ sâu sắc nhận thấy được biến hóa trên mặt cô, nhanh chóng đem đầu của cô chuyển lại, nhìn khuôn mặt cô lại lần nữa trở nên trắng, một cổ đau lòng nhất thời dâng lên ngực.

Đừng sợ, Vũ Nhi, đừng sợ! Anh nắm chặt bàn tay nhỏ bé của cô, như là truyền cho cô sức mạnh thần kỳ.

Vũ Dung thở hổn hển, nhắm chặt hai mắt, nhưng như vậy lại càng có thể sâu sắc cảm giác được tốc độ của máy bay.

Mở mắt ra nhìn tôi! Ngải Hoành Kỳ ôn nhu nói, chờ cô sau khi mở mắt ra, anh hướng cô nhẹ nở nụ cười trấn an. Nói cho tôi biết, em bao nhiêu tuổi?

Vũ Dung thực cảm kích anh lấy phương thức câu hỏi dẫn dắt rời đi lực chú ý của cô, liền mềm mại đáp: Hai mươi.

Em hiện tại đã đi làm, hay vẫn là đang học?

Đi làm.

Thời gian kế tiếp, chỉ nghe thấy bọn họ thì thầm, một người hỏi, một người đáp.....

Không biết qua bao lâu, Ngải Hoành Kỳ gần như đem cả cuộc đời của cô toàn bộ hỏi hết, thẳng đến khi tiếp viên hàng không đến đưa bữa tối, Vũ Dung mới bỗng nhiên cảnh giác đến chính mình thế nhưng ngay cả chuyện riêng tư nhất cũng đều nói cho anh.

Tại sao có thể như vậy được? Cô trong lòng khiếp sợ không hiểu, cô luôn luôn không nhiều khi cùng người khác nói chuyện, cho nên, ngoại trừ người ở cô nhi viện, cô chưa từng nói cho bất cứ người nào chuyện cô

là một cô nhi , nhưng hôm nay, cô lại cùng người đàn ông xa lạ này nói lâu như vậy, còn cơ hồ đem tất cả mọi chuyện về cô đều nói cho anh.

Ở trong đám người bảo trì trầm mặc khiến cô có một loại cảm giác an toàn, cứ như vậy, vốn không có người nào có thể chân chính xúc phạm tới cô.

Cô biết điều này giống như tâm tính đà điểu, cũng từng nghe qua những người khác ngay trước mặt nói cô là đứa trẻ tự kỉ , nhưng cô không một chút để ý, ngược lại vì chính mình tạo nên bức thành lũy kiên cố bao bọc.

Bây giờ, đối với cô mà nói, trước mặt người khác bảo trì lạnh nhạt đã là một loại phản ứng bản năng tự nhiên, cho dù lại hoảng sợ, cô cũng sẽ không hoàn toàn mất đi lý trí.

Như vậy, rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến cho cô bất tri bất giác kể ra nhiều chuyện như vậy với anh?

Thừa dịp khi anh cùng tiếp viên hàng không nói chuyện , Vũ Dung đưa tay từ trong bàn tay anh rút ra.

Ngải Hoàn Kỳ lập tức quay đầu. Làm sao vậy, Vũ Nhi?

Vũ Dung lắc đầu, trong lòng như trước rồi loạn không thôi.

Đừng sợ, có tôi ở đây . Ngải Hoàn Kỳ hiểu lầm bối rối của cô, nghĩ rằng cô lại nhớ ra chính mình đang ở trên máy bay, vội vàng thương tiếc một lần nữa cầm chặt hai tay cô. Muốn ăn cái gì sao?

Tôi không muốn ăn.

Ngốc ! Làm sao có thể không ăn này nọ chứ? Anh xoa bóp bàn tay cô , quay đầu lại hướng tiếp viên hàng không đang chờ ở một bên gọi hai phần bữa tối khác nhau.

Nhìn anh lấy một tay không thể linh hoạt thu xếp đồ ăn, Vũ Dung áy náy muốn rút tay về, lại bị anh gắt gao nắm lại.

Như vậy đi! Em nắm lấy cánh tay của tôi được. Ngải Hoàn Kỳ đề nghị nói.

Không, không cần, anh ăn của anh, tôi không sao. Vũ Dung cắn môi dưới, dùng lực muốn rút tay về, thế nhưng anh lại vẫn tiếp tục cầm lấy không buông.

Ngải Hoàn Kỳ đem hai tay của cô vòng lên cánh tay trái của chính mình. Không được buông ra đó! Bằng không tôi sẽ lại bắt lấy tay em. Anh nói thật ương ngạnh, nhưng giọng điệu lại cực kì dịu dàng.

Sau đó, anh cắt một khối nhỏ cá Tuyết rán vàng óng , lại cẩn thận phết một chút salad , đưa tới bên miệng cô. Nào, hé miệng.

Anh..... Anh giúp cô ăn? Vũ Dung kinh ngạc nhìn anh, không biết nên phản ứng như thế nào.

Ngoan, hé miệng nếm thử xem thôi! Anh nhẹ nhàng dụ cô ăn, như đang dỗ một đứa trẻ. Sau khi ăn xong , tôi nói chuyện xưa cho em nghe.

Vũ Dung rốt cục đem khối cá nhỏ kia vào trong miệng, tinh tế nhai, rồi sau đó nhìn anh lại cắt một khối bỏ vào miệng chính mình, lập tức lại cắt một khối đưa cô.....

Đột nhiên, cô chú ý tới anh cũng không có đổi dao nĩa, vậy..... Anh chẳng phải là ăn nước miếng của cô, mà cô cũng ăn nước miếng của anh

Vũ Dung không khỏi cảm thấy ngượng ngùng, nhưng dưới sự dịu dàng dỗ dành của anh, lại không biết bắt giác cùng anh ăn chung hai phần bữa tối.

Ngải Hoàn Kỳ một bên dò xét khuôn mặt đã sớm che kín rặng mây đỏ của cô nở nụ cười , một bên liên cầm lên thìa cô vừa uống qua , đem một ngụm canh cuối cùng toàn bộ đưa vào miệng.

Anh lớn như vậy, còn chưa từng dỗ người khác ăn cơm , hôm nay vì một cô gái nhỏ này mà phá lệ, ngược lại làm cho anh được đến hưởng thụ cao nhất, ai bảo cô làm bộ dáng lúc ăn thật sự là rất gợi cảm , khiến cho trong cơ thể anh nhiệt độ vẫn tiếp tục lên cao.

Ai! Nếu không phải nói cô rút cuộc ăn không vô , lại một bộ đáng thương hê hê , anh thật đúng là muốn gọi người cho hai phần ăn nữa đến!

Sau khi tiếp viên hàng không thu lại bàn ăn , anh cao thấp đánh giá cô trong chốc lát, mở miệng nói: Em rất gầy, sau này phải ăn nhiều một chút, biết không? Anh lại xoa bóp hai bên má của cô, nhả lại mi nói: Mềm mại cũng là đủ mềm mại, nhưng mà một chút thịt đều không có, có điều thoa lên một chút phấn cũng rất mê người.

Trời ạ! Vì cái gì người này luôn muốn động thủ động cước đối với cô ? Vũ Dung không hờn giận ngẩng đầu lên dựa về phía sau, muốn tách rời khỏi tay anh.

Anh lơ dềnh rút tay về, nhưng đầu lại nghiêng về phía trước, gần như tiến đến trên mặt của cô.

Đúng rồi! Tôi vừa rồi nói muốn kể chuyện xưa cho em nghe. Phải..... Anh nghiêng đầu tà nghệ nhìn cô, một lát sau mới mang về mặt thận trọng tuyên bố nói: Được rồi! Tôi liền đem chuyện quan trọng nhất đời này nói cho em nghe.

Hả? Điều này cũng không tránh khỏi quá thân thiết với người mới quen sao? Hơn nữa, nhìn đến anh biểu tình đứng đắn, thật đúng là làm cho cô cảm thấy có điểm lạ ! Vũ Dung trong lòng đột nhiên có loại dự cảm xấu, cô giật giật khóe miệng đang muốn cự tuyệt, nhưng anh lại giành trước mở miệng.

Chuyện này tôi cho tới bây giờ chưa từng cùng người khác nói qua, em nghe xong về sau, trăm ngàn nên vì tôi giữ bí mật đó! Anh nghiêm túc, thực sự dặn dò kĩ .

Tôi sợ tôi sẽ không giữ được bí mật, anh vẫn là không nên nói . Vũ Dung thừa cơ nhanh chóng cự tuyệt.

Không sợ! Em lại ít nói như vậy, nhất định sẽ không nơi nơi đi nói huyền thuyên , nói cho em nghe, tôi rất yên tâm!

Đây không phải vô nghĩa sao? Trong chốc lát dằn dò người ta nên vì anh ta mà giữ bí mật, trong chốc lát còn nói rất yên tâm cô sẽ không nói lung tung , đây là ăn khớp gì vậy?

Vũ Dung thầm thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: Anh ngồi qua chỗ ngồi của mình bên kia được không?

Vì sao? Anh vẻ mặt khó hiểu hỏi.

Cổ của tôi rất mỏi! Cô vẫn ngửa đầu nói với anh, cổ gần như muốn gãy đôi,người đàn ông này, nói chuyện thì cứ nói, làm chi luôn muốn mặt đối với mặt nói đây? Thật là!

Đứa ngốc! Tại sao không sớm chút nói chứ? Anh ngược lại trách cô, nhưng mà, anh chỉ ít săn sóc đỡ lấy cổ của cô, làm cho cô có thể đối mặt anh, còn thuận tay nhéo nhẹ lên gáy trắng nõn của cô.

Anh không nên động thủ động cước * (Động tay động chân), có được không? Vũ Dung rốt cục không thể nhịn được nữa phát hỏa , mỗi lần tay anh đụng tới cô, làn da của cô đều nóng nóng , tê tê , còn có thể làm cho trái tim của cô bùm bùm nhảy loạn, thực không thoải mái.

Nghe vậy, Ngải Hoành Kỳ hơi nhướn mi, cười đến đầy tà khí. Vũ Nhi, dưới nửa người của tôi cũng chưa động đây, em như thế nào có thể nói tôi động cước (Động chân) đây? (^____^)

Anh anh anh..... Anh ta làm chi nói ái muội như vậy, lại vừa cười tà ác như thế a? Vũ Dung hai má nhát thời nổi lên hai rặng mây đỏ.

Cô bé, tôi đây chính là giúp em giải trừ đau nhức nha! Em đừng không biết được lòng tốt. Anh đột nhiên trừng mắt, nhưng trên mặt cũng không có bộ dáng chân chính tức giận, bàn tay to vẫn như cũ đặt ở trên lưng của cô vuốt ve, ngón tay ngẫu nhiên còn cố ý lén vòng xung quanh, thừa cơ sờ sảng.

Vũ Dung tự nhận đối với anh cũng hết cách, đành phải tâm không cam lòng, tình không muốn nhận lòng tốt của anh.

Khá hơn một chút sao? Qua một lúc lâu, anh mới hỏi, Vũ Dung lập tức gật đầu.

Vậy hiện tại có thể nghe tôi nói chuyện xưa chứ ?

Không nghĩ tới anh còn nhớ rõ! Vũ Dung thầm than một hơi, hai mắt nhìn thẳng phía trước, nhần nại nghe.

Tôi muốn nói cho em..... Anh tiếng nói đột nhiên thật quý dị đề thấp, cũng tiến đến bên tai của cô thấp giọng nói: Về chuyện lần đầu tiên khai trai * của tôi. (HL: Từ này hơi khó giải thích, cơ mà cũng dễ hiểu a ...*cười đều* =)))

Tôi không thích nghe! Nghe vậy, Vũ Dung lập tức cự tuyệt.

Nhưng mà tôi nghĩ nói cho em nghe thôi! Ngải Hoàn Kỳ cười đến vô lại. Chuyện này chẳng những thú vị, lại giàu ý nghĩa giáo dục, sau khi nghe, đảm bảo em rút được rất nhiều ích lợi! Anh lấy một bộ giọng điệu thứ tốt nhất cùng bạn tốt chia sẻ nói.

Tôi không thích nghe! Không muốn, không muốn.....

Vũ Dung giãy dụa suy nghĩ muốn rút hai tay về, nhưng không cách nào như ý, cô lại không dám quay mặt ra ngoài cửa sổ, đành phải cúi đầu nhìn chân mình, cho anh biết cô không để ý tới, hy vọng anh cảm thấy không thú vị sẽ im miệng.

Nhưng mà, hết thấy hiển nhiên đều ngăn cản không được ý nghĩ muốn nói chuyện xưa của anh.

Sự kiện kia phát sinh khi tôi mười ba tuổi. Anh vẽ mặt đứng đắn nói.

Mười ba tuổi? Mười ba tuổi có thể..... Vũ Dung lập tức phá tan quyết định giả vờ có tai như diếc của chính mình, kinh ngạc ngẩn đầu trừng mắt nhìn anh.

Ngải Hoàn Kỳ thấy cô phản ứng mạnh như thế, đến nỗi gương mặt giật nhẹ khóe miệng, ngại ngần tiếp tục nói: Được rồi! Phải nói là mười hai tuổi lẻ tám tháng. Anh đề thấp giọng nói, vẽ mặt xấu hổ do lời nói dối bị vạch trần. (=^o^=)

Lúc này đây, Vũ Dung không chỉ trợn mắt nhìn, ngay cả miệng cũng mở thành hình chữ O thật to.

Mười hai tuổi lẻ tám tháng..... đây thì đều đã hoàn chỉnh rồi sao..... Di! Chậm đã! Anh ta chắc chắn là đang khoác lác, gạt người chưa từng trải qua giáo dục sức khỏe phải không?

Em không tin tôi? Ngải Hoàn Kỳ một bộ dáng bị thương tổn, sau một lúc lâu lại thấp giọng nói: Được rồi! Tôi không trách em, tôi cũng biết chuyện này thật sự rất khó làm cho người ta tin tưởng! Anh khề thở dài một hơi, ánh mắt trở nên thâm thúy mà xa xôi.

Khi đó tôi còn là một học sinh trung học, những ngày đều đơn thuần lại vui vẻ, không nghĩ rằng, thời thơ ấu của tôi nhưng lại tại một đêm kia đã xong! (^-^)

Nghe anh nói lời thương cảm như thế, nên sẽ không phải là..... Do người ta Cường bức đi?! Vũ Dung lập tức thu liễm biểu tình khinh thường trên mặt, lẳng lặng nghe anh tiếp tục nói.

Ngày đó mẹ tôi mang theo anh trai của tôi về nhà bà ngoại, tôi bởi vì cảm mạo vừa mới khá một chút, cho nên không đi cùng. Mà đêm đó thời tiết rất lạnh, ba tôi đã kêu tôi đi ngủ sớm một chút, vì thế, tôi hơn chín giờ liền lên giường ngủ.

Không nghĩ tới, nửa đêm đã có người nào đó sờ trên giường của tôi, ở trên người tôi lại sờ lại nắm, tôi bị đánh thức, chỉ thấy đã có người đem tôi gắt gao đè nặng xuống, vừa mới nghĩ mở miệng kêu, ai ngờ miệng lại bị miệng người nọ ngăn chặn.....

Trời ạ! Không nghĩ tới, anh thật đúng là bị người ta cưỡng bức..... a!

Thật đáng thương, tuổi còn nhỏ đã gặp phải xâm phạm, khó trách anh giống như có một chút biến thái!

Em có biết, lúc ấy tôi còn là tiểu tử mao đầu, bị người lại hôn lại sờ lại chà xát như vậy, bao nhiêu hỏa đều bị tiêu chọc lên, đó gọi là tinh lực mạnh mẽ a! Em cũng hiểu được, đúng hay không?

Vũ Dung nhất thời suy nghĩ còn chưa xong, nghe không hiểu ra sao, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có điểm không thích hợp — bốn chữ tinh lực mạnh mẽ này giống như không nên dùng để hình dung loại tình cảnh này a?

Kết quả, tôi vì quá xúc động , liền..... Liền đem người nọ lòng bàn tay anh hướng về phía trước, làm động tác cắt ngang. Làm.....

Đem người nọ làm ?!

Vũ Dung bị một chữ này dọa cho giật mình, không nghĩ tới anh bề ngoài thoạt nhìn tư tư văn văn, nhã nhặn, thế nhưng lại từng giết người! Vậy chẳng phải đã đi ngồi tù sao? Nhưng mà, giết tự vệ hình như là vô tội , huống chi anh ta lại là vị thành niên.

..... Cả đêm! thẳng đến lúc này, Ngải Hoành Kỳ mới chậm rãi kể xong. (^o^)

Vũ Dung nhin không được muốn tặng cho anh vài đạo “Đại bạch nhãn” , thật sự là không còn biện pháp, chỉ bằng lấy một câu Cưỡi khô gặp liệt hỏa là có thể nói xong , lại cố tình muốn chia thành vài đoạn để thuyết minh, miêu tả.

Đem người nọ làm..... Cả đêm như thế nào? Thì ra làm này không phải từ làm kia! Cái này..... Vậy không phải là hai bên đều tình nguyện sao? Làm sao coi là bị người cưỡng bức chứ! Hừ! Quả thực là lãng phí của lòng đồng cảm của cô!

Vũ Dung nổi giận đến đỏ bừng mặt, lại lần nữa gục đầu xuống, âm thầm thề, cô tuyệt đối tuyệt đối không nên tiếp tục để ý đến anh ta .

Nói cho em biết! Phần sau chuyện xưa mới tình ranh hơn rất nhiều! Giống như không nhận thấy được cô đang không vui , Ngải Hoành Kỳ vỗ nhẹ lên vai của cô, hưng trí bưng bưng nói: hôm sau tỉnh lại, khi cùng người nọ mặt đối mặt, hai người chúng ta nhưng lại đồng thời kêu thảm thiết ra tiếng – Nói đến đây, anh còn cố ý dừng một chút. Em đoán thế nào?

Thấy cô không nói, anh lại lắc lắc vai của cô thúc giục nói: Đoán thử xem thôi!

Vũ Dung hừ lạnh một tiếng. Người nọ là nam ? Cô lại quên lời thề của mình, ngậy ngốc trả lời anh. (^____^)

Em cho tôi là ngu ngốc sao? Tôi cùng người đó làm cả đêm, chẳng lẽ không biết là nam hay là nữ? Anh oa oa kêu to: Xem ra cô gái nhỏ như em lại có tâm địa đầy ác độc , lại nguyên rửa tôi như thế..... Hmm! Không đúng!

Anh đột nhiên nheo lại mắt, nâng cằm của cô lên, bắt buộc cô nhìn thẳng vào anh. Em nói! Em có phải đang nghi ngờ tính hướng của tôi hay không? (Ý anh muốn hỏi chị có phải nghi ngờ anh là Gay không?? ^^)

Người này có còn biết xấu hổ hay không? Loại sự tình này lại dám đem ra hô to gọi nhỏ ! Vũ Dung ngượng ngùng đảo mắt nhìn bốn phía xung quanh, nhìn xem có người nào nghe thấy hay không.

Ngải Hoành Kỳ mạnh mẽ quay đầu của cô lại, sắc mặt có phần xanh mét ép hỏi , Em nói đi! Em có phải đang nghi ngờ tính hướng của tôi hay không?

Không..... Không có! Cô áp úng mở miệng.

Thế này mới đúng! Anh gật gật đầu, sắc mặt lập tức khôi phục bình thường. Tôi nói cho em tôi vì cái gì lại kêu lên thảm thiết –

Tôi có thể không nghe hay không? Vũ Dung không cao hứng trừng mắt anh.

Ngoan! Đừng giận dỗi. Ngải Hoành Kỳ lơ đãng vỗ nhẹ hai gò má non mịn như bạch ngọc của cô, đề thấp tiếng nói ghé vào một bên tai cô nói: Thì ra người phụ nữ kia..... Anh quay trái phải nhìn xung quanh một chút, bộ dáng lăm lăm lết lết. Là lão bà quản gia nhà tôi, đã là mẹ của sáu đứa trẻ, con thứ ba của bà còn là bạn học cùng lớp với tôi nha! Thế nào, thực đáng sợ phải không? (=.=)

Cái gì?! Lời nói của anh làm cho hai tròng mắt của Vũ Dung suýt nữa muốn rơi ra ngoài, anh ta thế nhưng cùng một bà nội trợ làm cái chuyện kia a?!

Không giả như em tưởng tượng đâu! Bà ấy tảo hôn, khi đó mới ba mươi sáu tuổi.

Mới? Người phụ nữ kia tuổi tác ước chừng cũng phải gấp ba lần so với anh ta đi! Vũ Dung khó tin trờng mắt anh.

Ngải Hoành Kì gãi gãi đầu, giống như thực bất đắc dĩ. Được rồi! Tôi thừa nhận bà ấy tuổi là lớn một chút, nhưng mà, cũng bởi vì như thế, kinh nghiệm của bà ấy lại thực phong phú! Sau đó, bà ấy còn lục tục dạy ta không ít động tác, cũng coi là cho là lão sư dạy võ lòng của tôi a!

Các người còn tiếp tục..... duy trì loại quan hệ này? Câu nói kế tiếp làm cho cô khó có thể mở miệng, chỉ có thể nghĩ ở trong lòng .

Không có biện pháp ! Chồng bà ấy không thỏa mãn được bà, cho nên bà ấy lại ba lần bốn lượt tới tìm tôi, tôi thấy bà ấy thật sự đáng thương..... Em hiểu được, con người của tôi chính là có điểm này không tốt, lòng dạ quá mềm yếu, cho nên.....

Anh nhún nhún vai, vẻ mặt rất bất đắc dĩ. liền đỡ dành an ủi bà ấy vậy! Nói rất hay giống như chính anh là người bị ép buộc.

Trời ạ! Người này thật đúng là có đủ vô sỉ ! Rõ ràng tự mình mang tư tưởng sắc dục, còn đem chính mình nói rất hay thành một người thích làm việc thiện, vô cùng đồng cảm với người khác!

Đi? Khoan đã, nếu bà ấy cũng như vậy..... Tình nguyện tìm anh, vì sao cũng thét chói tai? Hừ! Rõ ràng là chuyện xưa này! Trăm ngàn chỗ hở.

Ngải Hoành Kì nén cười, cô gái nhỏ này không biết có chú ý tới mình đã hoàn toàn bị lời nói của anh làm hấp dẫn hay không? Cô bắt đầu đã bằng mọi cách không nguyện ý, trở thành hiện tại đã hoàn toàn dung nhập vào trong câu chuyện xưa này, thậm chí còn tìm ra sơ hở muốn vặn ngoa anh.

Bà ấy kêu thảm thiết nguyên nhân là bởi vì bà đã lên nhầm giường. Bà ấy vốn vừa mất là cha tôi, tưởng thừa dịp mẹ tôi không ở nhà, đem cha tôi..... Anh lại lần nữa làm động tác cắt ngang.

Ai ngờ bà ấy lại sờ nhầm phòng, thượng sai giường, tôi đây Mầm non của quốc gia bị tàn phá ! Ngày hôm sau khi tỉnh lại , bà ấy vừa thấy đó là tôi..... Em ngẫm lại xem, trường hợp kia thực dọa người a! [=))]

Một lần làm xong suốt một đêm, mới phát hiện chính mình hóa ra lại trèo lên giường một đứa bé trai: Mà người kia cũng phát hiện, mình cùng một người tuổi tác tương đương với mẹ mình trải miên cả một đêm, khó trách đều sợ tới mức hồn phi phách tán, kêu thảm thiết liên thanh.

Vũ Dung tưởng tượng tâm tình bọn họ ngay lúc đó, không khỏi phốc xích! một tiếng bật cười, tiếp theo là một chuỗi tiếng cười như chuông bạc bật ra từ khoe miệng của cô, sau đó lại càng không thể vãn hồi, cười không ngừng đến nước mắt cũng đều chảy ra.

Ngải Hoành Kì cười giúp cô lau nước mắt, hai tay tự nhiên thừa cơ ở trên người cô, trên mặt lộ vẻ béo bở, đợi cho cô cười mệt mỏi, ngồi phịch ở trên lưng ghế dựa mà thở, anh mới lần nữa nói.

Mạo hiểm nhất là, tiếng kêu thảm thiết của chúng ta đưa tới tai chú Thanh — cũng chính là chồng của bà ấy!

Sá? Vậy không phải bị người bắt gian tại giường sao? Anh ta chỉ sợ là gian phu ít tuổi nhất trong lịch sử mà thôi! Nghĩ nghĩ, Vũ Dung lại nhin không được nở nụ cười.

May mắn, thím Thanh sau khi thét chói tai xong, đã đi xuống giường nhanh chóng mặc vào áo ngủ , cho nên, làm chú Thanh quá sợ hãi một bên hô Nhị thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì? , một bên vọt vào phòng tôi, cũng không có nhìn đến tình cảnh chúng ta nằm ở trên giường. Lúc ấy, ông thấy thím Thanh đã ở trong phòng của tôi, đầu tiên là sững sốt, mới hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

cũng may mắn thím Thanh với kinh nghiệm đi tuồng *(ngoại tình) phong phú, cho nên gặp nguy không loạn, bà ấy nói dối, vốn là muốn tới bảo tôi rời giường , không nghĩ tới lại thấy bộ dáng trần truồng của tôi, cho nên chúng tôi mới cùng nhau thét chói tai. Nói đến người này, anh cũng kiểm chế không được mà bật cười.

Hay nhất là chú Thanh , thế nhưng một chút cũng không hoài nghi, còn nặng nề đem vợ mình mắng một trận! Nói bà ngạc nhiên điều gì, ngay cả con mình so với tôi còn lớn hơn , có cái gì phải kêu như gặp quỷ !

Sau đó ông ấy lại vội vàng giải thích với tôi, nói vợ ông ta không hiểu quy củ, sau này sẽ nghiêm khắc quản giáo thêm.

Úc..... Cô cười tới bụng cũng phát đau, lại đột nhiên nhớ tới một sự kiện khác. Này! Anh vừa rồi đã nghĩ rằng tôi là con gái của thím Thanh kia, có phải hay không?

Là vậy đó! Bởi vì vừa vặn chú Thanh cũng họ Lục. Anh vẻ mặt may mắn vô vô bộ ngực, Vừa rồi thật đúng là đem tôi dọa đến một thân mồ hôi lạnh, may mắn em không phải, bằng không thật quá xấu hổ! Ngải Hoàn Kỳ thề lưỡi, làm mặt quỷ.

Cấp! Báo ứng! Vũ Dung lúc này chính là cười đến vô cùng vui sướng khi người gặp họa .

Nhìn cô tươi cười phát ra từ đáy lòng, Ngải Hoàn Kỳ lại một lần nữa bị đánh sâu vào tự chủ. Anh không nghĩ , cô cười lộ lên lại xinh đẹp như vậy, tựa như một đóa hoa hồng nhung nở rộ , còn có bộ dáng tinh tế khi thở dốc kia, thật sự là cực kỳ gợi cảm!

Nếu không phải ghé dựa ở bên hông nhắc nhở anh đây là ở trên máy bay, anh nhất định sẽ nhịn không được mà đem cô ôm lấy, sau đó hôn đến thiên hôn địa ám.

Đáng chết! Hiện tại không chỉ phải phân tán lực chú ý của cô, ngay cả anh cũng phải dè dặt xuống dục hỏa hừng hực trong cơ thể.

Thế nào? Chuyện tôi nói cho em rất thú vị , đúng hay không?

Đúng! Vũ Dung vẫn cười ha ha như trước, nhưng lại đột nhiên cứng đờ.

Làm sao vậy? Ngải Hoàn Kỳ thân thiết hỏi: Làm sao vậy, Vũ Nhi?

Vậy thím Thanh kia cùng anh..... Đồng thời lại cùng cha của anh..... Vậy không phải nói..... không biết chuyện này có tính là loạn luân hay không? Vũ Dung vẻ mặt như một cô gái nhỏ sợ sệt dồn sức nuốt từng ngụm nước miếng.

Tuyệt đối không thể ! Cho dù bà ấy đi tìm cha tôi, sự cũng không thành. Ngải Hoàn Kỳ nói như chém đinh chặt sắt: Cha tôi là người rất nguyên tắc , ông cũng không ăn cỏ ở gần hang, nếu ăn vụng nhất định đều đi ở bên ngoài.

Cái gì? Cái này gọi là có nguyên tắc ? Có người cha có nguyên tắc như vậy, khó trách lại dạy dỗ thành đứa con ngoại tộc như anh ta! Vũ Dung nhất thời cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

Anh lại tiếp tục nói: Hơn nữa, bà ấy chẳng qua là muốn một người đàn ông có thể thỏa mãn chính mình , nếu tôi đã có thể thỏa mãn bà ấy , vậy bà ấy còn tìm cha tôi làm cái gì?

Nghe được anh luôn mồm nói từ thỏa mãn , Vũ Dung đột nhiên ý thức được chính mình thế nhưng cơ hồ cùng một người đàn ông xa lạ thảo luận cái loại sự tình này , nhất thời khiến cô ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Em không tin năng lực của tôi sao? Ngải Hoàn Kỳ nâng cằm cô lên , còn nghiêm túc nhìn chằm chằm cô nói: Những lời tôi kể đều là sự thật! Thím Thanh còn nói tôi là thiên phú dị bẩm, là một siêu cường mãnh nam a! Đây chính là chính miệng bà ấy nói , không phải tôi muốn khoe khoang ! Anh vẻ mặt dào dạt đắc ý, mặt mày hớn hở.

Bởi vậy, bà ấy còn thấy may mắn khi đem đó lên sai giường! Mà trong những ngày kế tiếp, bà ấy hầu như mỗi đêm đều tới tìm tôi..... Thẳng đến hai tháng sau, tôi sang Mỹ du học mới thôi.

Không cần hơn nữa! Vũ Dung nghe được thiếu chút nữa muốn bất tỉnh.

Người này khi mới chỉ có mười hai tuổi, lại hàng đêm đều..... Còn mang một bộ dáng tự đắc như vậy, hơn nữa nhưng lại tại đây nơi công cộng nói cho cô những từ ngữ dâm loạn này , anh ta thật sự là rất..... Đáng sợ!

Em tin tưởng tôi ? Ngải Hoàn Kỳ vui mừng hỏi, hai mắt sáng lên nhìn thẳng vào cô lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Vũ Dung âm thầm rên rỉ một chút. Tin, tin, đừng nói nữa! Nói thêm gì đi nữa, cô chỉ sợ cũng xấu hổ đến muốn đào một cái động mà chui vào.

Khó mà làm được! Tôi đang muốn nói đến ý nghĩa giáo dục của chuyện này!

Không nghĩ tới anh vẫn còn chưa nói hết! Hơn nữa, loại chuyện như vậy, còn muốn nói ý nghĩa giáo dục? Vũ Dung rất cục chịu không nổi bản tới anh ánh mắt xem thường nhất trong đời.

Em đoán thử xem, tôi từ trong chuyện này được đến gợi ý gì? Đừng nhắm mắt lại! Nào, động não một chút, nhìn xem hai chúng ta có thể tâm linh tương thông hay không?

Vũ Dung biết rõ chính mình không lay chuyển được anh, đành phải néch miệng tùy tiện lẩm bẩm một câu, Anh phát hiện mình có luyện mẫu tình kết. *

(*)Luyện mẫu tình kết: Yêu người lớn tuổi =='

Tôi mới không có! Đây! Em cô nàng này tại sao hé miệng đều nói chuyện hư hỏng vậy? Ngải Hoành Kỳ vẻ mặt hậm hực đột nhiên mắng: Tiếp tục nhắm lại xem, nhanh lên!

Vũ Dung vất óc tìm mưu kế suy nghĩ lại, đột nhiên vội vàng mở ra hai mắt trừng mắt anh. Sẽ không phải đã làm ra một sinh mệnh, mới biết được phải dùng..... Cái kia..... O(=^o^=)O/

Mười ba tuổi đã làm cha? Ách! Ông trời ơi.

Em nghĩ đến đâu vậy? Ngải Hoành Kỳ mặt nhất thời tái xanh một nửa. Tôi đã nói cho em qua, thím Thanh kia là một người kinh nghiệm đi tường phong phú, chồng bà nếu không được, bà ấy nào dám mang thai? Cho nên, khi lần đầu tiên tới tìm tôi, cũng đã tự biết dùng đồ bảo hộ, mà những năm gần đây, tôi cũng vẫn đều vẫn duy trì dùng đồ bảo hộ đã thành thói quen, bởi vậy, em yên tâm, tôi bên ngoài nhất định không hề có con riêng.

Vũ Dung nghe anh nói đồ bảo hộ đến lại bảo hộ đi, nghe xong đầu cũng đều choáng váng, căn bản không có phát hiện lỗi trong lời nói của anh; lỗi ngôn ngữ — anh bên ngoài có con riêng hay không, cô cần lo lắng chuyện gì?

Quên đi! Tôi xem đầu của em có điểm độn độn, bảo em nghĩ cũng là uống phí sức lực!

Nghe vậy, Vũ Dung thở dài một hơi. Cuối cùng tránh được một kiếp, có thể không cần lại nghe anh nói những từ ngữ không sạch sẽ.

Nhưng mà, cô hiển nhiên còn không hiểu biết cá tính chân chính của anh, chỉ thấy anh lại tự mình nói: Vẫn là tôi trực tiếp nói cho em đáp án được rồi. (^-^)

Vũ Dung đã không còn sức lên tiếng phản đối, thậm chí ngay cả trừng mắt anh cũng đều không nổi.

Tôi phải gợi ý, thứ nhất chính là trước khi làm, nhất định phải thấy rõ ràng khuôn mặt đối phương! Anh khó có được vẻ mặt nghiêm túc nói, giống như đang trình bày một đạo lý lớn.

Vũ Dung không nhịn được cười nhạo ra tiếng, nhưng mà, Ngải Hoành Kỳ tựa hồ cũng không để ý, biểu tình vẫn nghiêm túc như cũ.

Thứ hai, cũng quan trọng hơn một chút, chính là — khi làm lần đầu tiên, gặp gỡ một đối thủ tốt là rất quan trọng! Giống thím Thanh trong toàn bộ trong quá trình, vẫn rất kiên nhẫn chỉ đạo tôi, cũng không keo kiệt khen ngợi tôi, làm tôi tin tưởng gấp trăm lần, dùng cảm tiền tới, đối với năng lực của mình tràn ngập tự tin, cho nên, từ đó về sau tôi có thể tiến công không ngừng, bách chiến bách thắng, đem từng cô gái lên giường của tôi đều biến thành phục phục thiếp thiếp!

Vũ Dung lúc này hối hận thật muốn mở cửa sổ mà nhảy ra ngoài, nếu là sớm biết rằng hội ngộ một tên đầu óc tư tưởng dâm loạn này, đánh chết cô cũng không muốn đổi chỗ ngồi đến đây, cho dù ngồi ở trên ghế ưt, cũng sẽ không giống như bây giờ [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than] toàn thân dường như đều không được tự nhiên.

Tôi nói nhiều như vậy, nói cho tôi biết, em học được chút đạo lý gì hay không? Ngải Hoành Kỳ vừa chạm vào khuôn mặt đã đỏ lên như quả cà chua của cô, đã thấy cô ánh mắt trợn trắng, không lên tiếng.

Em cô nàng này tại sao một chút cũng không hiểu học a? Mỗi sự kiện đều có ý nghĩa giáo dục a! Chúng ta làm người đều cần hấp thụ tri thức từ những người có kinh nghiệm từ trước, như vậy mới không đi nhiều chặng đường oan uổng, hiểu không?

Anh rõ ràng giảng một phen đạo lý lớn , chính là những lời thiết thực trong chuyện này, cô tựa hồ tuyệt không phối hợp.

Nào! Động não một chút.

Vũ Dung cho tới bây giờ chưa thấy qua người như thế, chẳng những tự quyết định, tự cho là đúng, còn muốn bức người cùng anh cùng nhau thông đồng làm bậy , có điều, hiện nay ở trong ma chướng của anh , cô cũng không thể không khuất phục.

Cô đem ánh mắt liếc về phía bên kia ra vẻ trầm tư suy nghĩ , với biểu hiện cô đã cố hết sức, qua một lúc lâu, mới dùng giọng nói cứng nhắc nói: Tôi thật sự không nghĩ ra được.

Kỳ thật, kinh nghiệm kia của anh thật sự làm cho cô ngoài ý muốn ngộ ra một đạo lý, chính là — một người trăm ngàn chưa đạt được ý định thì quyết không từ bỏ, bằng không sẽ giống người đàn ông trước mắt này , không biết liêm sỉ! Nhưng cô đương nhiên sẽ không ngu ngốc nói cho anh , nếu không, xác định vững chắc sẽ lại bị anh lái nhai không dứt.

Tôi xem em bộ dạng trí tuệ hơn người, tại sao nhìn thế nào cũng không giống một người đầu óc chậm chạp, không nghĩ tới lại..... Ngải Hoành Kỳ lắc đầu, thở dài thật sâu, tựa hồ vì cô cảm thấy vô cùng tiếc hận. Tôi trực tiếp nói cho em được rồi.

Tôi nói nhiều như vậy, muốn giảng cho em, đừng đem lần đầu tiên của mình tùy tiện cho người khác, nhất định phải vì mình chọn một người tốt nhất mới hiển thân.

Anh giờ lên nụ cười khêu gợi, hai mắt xuất ra ma mỵ quang mang, dùng giọng nói giống như rượu mạnh nói nhỏ, Tôi vừa có thể lực cùng sự chịu đựng siêu cường, lại có kỹ xảo tuyệt diệu, lựa chọn tôi, tuyệt đối là may mắn nhất trong đời của em! Anh cực lực thổi phồng bản thân, đồng dạng tự đề cử, chỉ kém chưa nói đã dùng qua đều khen tốt . [=)))]

Nười này thật sự là không biết xấu hổ! Vũ Dung nghe được mặt đỏ tai hồng, giận sôi lên, một cổ hỏa khí trực xông lên, không chút suy nghĩ liền thốt ra, Ai nói tôi chưa làm qua?

Cái gì? Em đã làm ? Ngải Hoành Kỳ nụ cười lập tức biến mất, nguyên bản ánh mắt có thể mê hoặc lòng người nhú lại trở nên nguy hiểm , ánh mắt đen lấy bắn ra tinh quang sắc bén.

Khi nào thì làm ? Cùng người nào làm? Ở nơi nào làm? Làm như thế nào? Anh dường như bắn liên hồi hỏi cô, khuôn mặt tuần tú cũng đồng thời xanh mét. (^O^)

Thấy anh như thế, Vũ Dung không khỏi cảm thấy hơi sợ hãi, nhưng mà, vì nghe anh xả không ngừng đâm thanh uế ngữ , cô vẫn cứng rắn như cũ nói: Tôi vì cái gì phải nói cho anh?

Ngải Hoành Kỳ nheo lại đôi mắt, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn chăm chú vào cô, qua một lúc lâu, mi tâm bết tắc mới chậm rãi mở ra.

Không sao! Tôi sớm hay muộn sẽ biết em có nói dối hay không. Anh thì thảo tự nói , vẻ mặt cũng mang một bộ dáng hết thấy đều ở trong lòng bàn tay .

Vũ Dung bị anh nhìn tới không được tự nhiên, cũng không có nghe rõ ràng anh lắm nắm cái gì, nuốt nước bọt nhỏ giọng nói: Tôi mệt mỏi! Muốn đi ngủ

Được! Ngải Hoành Kỳ gật gật đầu, lập tức lại sẵn sàng hỏi: Em muốn trước đi toilet một chút hay không ? Nếu cần, tôi đưa em đi.

Tuy rằng vừa rồi bị anh làm tức giận đến chết khiếp, nhưng lúc này Vũ Dung cũng không thể không cảm kích anh sẵn sàng, cô lên máy đã vài giờ đều chưa có đi WC, xác thực cảm thấy có phần đứng ngồi không yên .

Nhưng mà, cô mỗi lần nghĩ đến phải tự mình đi , còn có chút khản trương, hơn nữa lại ngượng ngùng nhờ anh giúp cô đi, không nghĩ tới anh thế nhưng lại sẵn sàng đưa ra trước.

Khi Vũ Dung từ trong toilet đi ra , máy bay do gặp loạn lưu mà kịch liệt lắc lư, cô không khỏi bật ra một tiếng kêu sợ hãi, chân nhuễn gần như không đứng thẳng được.

Ngải Hoàn Kì chờ ở cạnh cửa nhanh chóng đỡ lấy thân thể của cô, cũng ở bên tai cô dựa dàng an ủi, thẳng đến sau khi máy bay đã vững vàng trở lại, anh mới đỡ lấy cô cả người vẫn phát run trở lại chỗ ngồi.

Không có việc gì , Vũ Nhi! Thấy cô sợ hãi thành như vậy, anh thương tiếc đem mặt của cô găt gao tựa vào trước ngực chính mình, dùng cằm nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô, bàn tay to nhẹ vỗ về lưng của cô, tựa như đang an ủi một đứa trẻ đang kinh hoảng quá độ . Đừng sợ! Có tôi ở đây.

Vũ Dung thần chí dần dần thu hồi, khiến cô nhận thấy được mình thế nhưng ddang găt gao ôm chặt lấy lưng anh , vội vàng ngưng ngừng buông tay ra , rời khỏi anh ôm ấp.

Cô tại sao lại vô dụng như vậy ? Cô tưởng khôi phục bộ dáng bình tĩnh như trước, vừa cố gắng áp chế nỗi kinh hoàng kia, lại thế nào cũng không làm được.

Ngải Hoàn Kì giúp cô điều chỉnh thấp ghế dựa, làm cho cô thoải mái nằm. Nhắm mắt lại ngủ đi! Tôi sẽ ở cạnh em.

Vũ Dung nhìn anh một cái, sau đó ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

3. Chương 3: Dụ Dỗ

Edit: Hàn Lạc

Trộm, dối, dụ, lừa,

Là công cụ thuận lợi của anh,

Làm cho người ta cam tâm tình nguyện đánh mất bản thân.

Lần này,

Lại là ai gặp thiệt thòi?

Vũ Dung nhú mi chớp chớp mắt, sau khi chậm rãi mở ra hai mắt , liền chống lại hai tròng mắt thâm thúy của Ngải Hoàn Kì.

Sớm! Ngải Hoàn Kì nhẹ nhàng hôn lên má cô một cái, sau đó mỉm cười với cô, vẻ mặt cử chỉ vô cùng thuần thực tự nhiên, giống như anh mỗi ngày đều chào hỏi cô như vậy.

Một chút rặng mây đỏ nhiễm hồng hai gò má tuyết trắng của Vũ Dung, cô không được tự nhiên xê dịch thân thể, mới phát giác chính mình thế nhưng gối lên cánh tay anh, mà bàn tay còn lại của anh mạnh mẽ ôm chặt thắt lưng cô, làm cho nửa người cô dán vào khuôn ngực rắn chắc, nằm gọn trong lồng ngực ấm áp của anh.

Cô hơi hơi giãy dụa nghĩ muốn rời khỏi lồng ngực của anh, thế nhưng bàn tay to của anh không chút nào chịu thả lỏng.

Buông! Cô kêu nhỏ.

Tuy rằng cách tầng tầng quần áo, Ngải Hoàn Kì như trước sâu sắc cảm giác được, gò ngực mềm nhuễn ấm áp của cô đang không ngừng ma sát lên lồng ngực của mình.

Anh nhắm mắt lại phóng túng chính mình hưởng thụ khoái cảm vì cợ xát mang đến, thẳng đến phát giác cổ nhiệt lực kia càng có dấu hiệu không thể vãn hồi, anh mới lưu luyến buông tay ra.

Tì bỉ! Anh thế nhưng thừa dịp cô ngủ trộm ôm cô.

Thật sự không biết cảm ơn sao cô bé. Ngải Hoành Kỳ nhú mày nhìn cô liếc mắt một cái, giả bộ ra vẻ tức giận. Nếu không phải thấy em ngủ không an ổn, em nghĩ rằng tôi và em tư thế này dễ chịu sao?

Để cho cô dán vào anh ngủ như vậy, cũng thật khổ – tiểu đệ đệ của anh, hại anh cả một đêm chỉ có thể cứng đờ nằm một chỗ, toàn thân so với lần đầu tiên ôm phụ nữ còn càng kích thích.

Nhưng mà, cũng may anh cũng không chịu nhiều tổn thất, toàn bộ buổi tối, anh đối với cô nói chuyện lại động thủ, hôn hôn chỗ này lại sờ sờ chỗ kia, tuy rằng có chút khổ giữa vui, nhưng là thích thú.

Cái gì kêu tư thế này? Chữ này thật ái muội. Hừ! Được tiện nghi còn khoe mẽ! Vũ Dung tức giận bất bình trừng mắt anh.

Ngải Hoành Kỳ tay trái run lên một chút, dùng khoe mắt tà nghệ nhìn cô tức giận tới đỏ bừng hai má, một chút ý cười nổi lên khoe miệng.

Vừa rồi anh giả bộ ra một bộ dáng tức giận, nếu đối thành người phụ nữ của anh, nhất định sẽ lập tức vì chuyện chính mình hiểu lầm anh mà giải thích, sau đó lại cảm tạ anh săn sóc, không nghĩ rằng cô gái nhỏ này lại vong ân phụ nghĩa đến như vậy.

Tốt lắm! Đừng giận đối tôi nữa, ngoan!

Ngải Hoành Kỳ dịu dàng dỗ, vỗ nhẹ hai má của cô, cho dù bị cô gạt tay, anh vẫn như trước cười nhìn cô, làm ra bộ dáng thân sĩ tốt.

Tuy rằng không chịu nhìn thẳng vào anh, nhưng Vũ Dung vẫn có thể cảm giác được ánh mắt phát sáng của anh đang nhìn chăm chăm vào cô.

Anh, anh nhìn cái gì? Không hiểu được vì cái gì, khi cô đối mặt với anh, cô chính là không thể bày ra một bộ dáng lạnh như băng.

Ngải Hoành Kỳ nhếch miệng cười. Vũ Nhi, em thật sự rất đẹp! Ánh mắt di chuyển tới đôi môi đỏ tươi ướt át của cô, đó là đôi môi ngọt ngào mềm mại nhất mà anh đời này hưởng qua.

Nghĩ tới tối hôm qua anh thừa dịp cô ngủ say vụng trộm không ít đậu hủ của cô, anh liền nhịn không được cười đến giống như một con mèo tinh ăn vụng, hơn nữa, tối hôm qua nếu không sợ đánh thức đến cô, anh nhất định đem đầu lưỡi tham tiền vào cái miệng nhỏ nhắn thơm tho của cô, tận tình hưởng thụ tư vị đôi môi ngọt ngào.

Nhàm chán! Vũ Dung thầm mắng một tiếng, đỏ mặt quay đầu đi chỗ khác, nhưng vào lúc này, máy bay đột nhiên nhẹ nhàng lay động một chút, lại làm cho cô ý thức được mình đang ở nơi nào.

Cô không chút suy nghĩ, phản xạ bắt lấy tay anh, nhanh chóng quay đầu lại, không dám tiếp tục hướng ra ngoài cửa sổ.

Ngải Hoành Kỳ lập tức bao lấy hai tay lạnh như băng của cô, nhẹ nhàng trấn an cô thật lâu, mới làm cho cô chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Còn có một giờ hành trình, nào, chúng ta ăn một chút gì đi!

Trong nháy mắt khi máy bay hạ cánh, Vũ Dung mới thở ra thật dài một hơi. Nhưng mà, cô vẫn là thẳng đến sau khi xuất quan, mới từ từ khôi phục bình tĩnh ngày thường.

Ngải, Ngải tiên sinh, cảm ơn anh. Vũ Dung cầm lấy hành lý của chính mình, có điểm ngốc cảm ơn anh dọc theo đường đi cẩn thận săn sóc chiếu cố.

Ngải Hoành Kỳ tươi cười cứng lại hai giây, lập tức lại nở ra. Đừng khách khí.

Hai trông mắt thâm sâu thoáng lóe ra khiến cô tim đập nhảy nhót dị thường, cô thu hồi hai mắt, nhẹ nhàng gạt đầu một cái, sau đó xoay người đi ra.

Đi tới đi tới, không biết vì sao, lòng của cô đột nhiên dâng lên một cổ rầu rĩ xa lạ, hơn nữa mạnh mẽ hơn là một cổ xúc động muốn quay đầu lại nhìn anh.....

Không! Cô không nên đối với bất cứ người nào sinh ra ý nghĩ không muốn xa rời, cho dù người này xuất hiện trong cuộc đời cô tích của chính mình, từng cho cô một tia ấm áp; Vào lúc cô yếu ớt nhất, từng cho cô một chút an ủi!

Nhưng, con đường luôn luôn đều là chính cô tự bước đi , quá khứ như thế, tương lai cũng sẽ như vậy!

Cô thẳng lưng, hít sâu một hơi, nắm chặt túi hành lý của mình đi về phía trước.

Đột nhiên, vai trái của cô bị người nào đó vỗ một cái, cô nghiêng đầu nhìn, nhưng không thấy bất kì người nào.

Tôi ở bên cạnh.

Giọng nói trầm thấp quen thuộc từ phía sau lưng cô vang lên, Vũ Dung liền quay đầu, nhìn đến khuôn mặt tươi cười ấm áp của Ngải Hoành Kỳ gần ngay ở trước mắt, trái tim trong nháy mắt lại đập loạn.

Này! Lại gặp được tôi , có phải thấy rất vui vẻ hay không? Anh vui vẻ nhếch môi. Có xe tới đón tôi, em muốn đi đâu? Tôi tiễn em một đoạn đường. Anh nhanh tay lấy đi hành lý trong tay cô.

Vũ Dung xiết chặt tay, do dự nói: Không, không cần phiền toái , tôi có thể đi xe buýt.

Sẽ không phiền toái! Em đi xe buýt mới là phiền toái! Đến đến đến! Xe ở đằng kia, theo tôi cùng nhau đi! Anh dễ dàng lấy đi hành lý của cô đặt lên khoang để hành lý trên xe.

Ý tốt của anh lòng tôi tiếp nhận , nhưng thật sự không tiện lại làm phiền đến anh. Vũ Dung lại đem hành lý cầm lại.

Dù sao, sau đoạn đường này, bọn họ đúng là vẫn phải mỗi người một ngã.....

Nếu nói không phiền toái , thế nào còn có nhiều lý do như vậy? Tôi thấy em cô nàng này mới thật là phiền toái! Mọi người đều là đồng hương, vốn nên chăm sóc lẫn nhau thôi! Đi xa phải dựa vào đạo lý bạn bè này em hiểu hay không? Tại sao luôn muốn cự tuyệt ý tốt của người khác như vậy?

Chẳng lẽ em cảm thấy tôi giống người xấu, sợ tôi ăn mất em sao? Hắc! Em từng gặp qua bộ dạng mặt mũi hiền lành giống như tôi lại cho là người xấu sao? Aiz! Người tốt người xấu đều không thể phân biệt rõ ràng, còn dám một mình xuất ngoại, thật là.

Anh mạnh mẽ thật quả trách cô một hồi, tóm lại một câu — không đồng ý để người tốt như anh giúp, chính là không có mắt.

Còn nữa, sau khi trải qua tối hôm qua, chúng ta coi như là người một nhà , em còn khách khí cái gì? Cuối cùng, anh lại tặng thêm một câu như vậy.

Cái gì kêu sau khi trải qua tối hôm qua , bọn họ coi như là người một nhà ? Anh ta nói chuyện luôn ái muội như vậy, không biết tình nhân nghe được, nói không chừng lại nghĩ đến bọn họ tối hôm qua làm ra chuyện gì không thể cho ai biết mất!

Anh diên ngôn loạn ngữ làm Vũ Dung càng thêm kiên quyết không muốn tiếp tục dính dáng đến anh ta nữa.

Thật sự không cần, tôi muốn tự mình đi xe buýt.

Ai nha! Thật sự là không chịu nghe lời khuyên. Ngải Hoành Kỳ trừng mắt nhìn cô, một lát sau, đột nhiên lại phiết môi nói: Được rồi! Tôi đây sẽ không miễn cưỡng em .

Vũ Dung thở dài một hơi, xoay người muốn đi khỏi, lại nghe thấy anh hỏi: Ách, đúng rồi! Em có tiền lẻ đi xe hay không a?

Vũ Dung ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới chính mình đối Đô-la tất cả đều là mệnh giá lớn.

Em sao? Có hay không? Có thể đổi một ít cho tôi được không? Cô dỡ xuống ba lô trên vai, muốn lấy túi tiền ra, nhưng lại làm thế nào cũng không tìm thấy, cô sốt ruột lật ra tìm một lần nữa, vẫn là không thấy.

Làm sao vậy, Vũ Nhi? Ngải Hoành Kỳ lại gần.

Túi tiền của tôi không thấy ! Cô tâm hoảng ý loạn nói. Trời ạ! Tại sao có thể như vậy?!

Thật sao? Đừng nóng vội, tôi giúp em tìm thử xem. Anh cầm lấy ba lô của cô, vừa cẩn thận lật ra một lần.

Ngay cả giấy chứng nhận cùng vé máy bay cũng không thấy, xem ra, em là gặp gỡ Chuột sân bay rồi . Anh tỏ ra kinh nghiệm kết luận.

Cái gì? Ngay cả giấy chứng nhận cùng vé máy bay cũng không thấy? Vậy bảo cô làm thế nào trở về Đài Loan? Vũ Dung nhất thời như bị ngũ lôi oanh đỉnh, bước chân không vững mà nghiêng ngã một chút.

Ngải Hoàn Kỳ lập tức đỡ lấy cô đang hoang mang lo sợ . Em đừng vội, không bằng em theo tôi về khách sạn, chúng ta cũng nghĩ biện pháp.

Vũ Dung vầy vầy đầu, cố gắng trấn định tâm trạng của mình . Nhưng mà..... Không bằng trước tìm lại xem sao? Có lẽ người nọ cầm tiền, sẽ đem giấy chứng nhận của tôi ném vào thùng rác, hoặc là trong WC gì đó.....

Ngải Hoàn Kỳ bật cười nói: Vũ Nhi, em thật sự là quá ngây thơ! Em căn bản không biết cái gì tên là Chuột sân bay , đúng hay không? Nếu chỉ cần tiền mặt, bọn họ làm chi phải ngay cả giấy chứng nhận cũng trộm đi? Đối với bọn họ mà nói, tiền tất nhiên quan trọng nhất, giấy chứng nhận lại càng đáng giá hơn! Một quyển hộ chiếu Trung Hoa dân quốc, ở đại lục có thể bán tới hơn mười, hai mươi vạn! Em ngẫm lại, bọn họ sẽ ngốc nghếch ném đi sao?

Vậy..... Tôi nên làm cái gì bây giờ? Đúng rồi! Đi trước cảnh cục báo mất đồ.....

Trăm ngàn không được! Ngải Hoàn Kỳ giữ chặt cánh tay của cô. Tiếng Anh của em thế nào? Có thể giao tiếp thông thạo với bọn họ sao?

Vũ Dung lắc đầu, tiếng Anh của cô nhiều nhất chỉ đủ hỏi đường một chút, hỏi vài nhà ăn, muốn cùng người ta giải thích chuyện phức tạp như vậy, căn bản là không có khả năng.

Vậy càng không thể vào cảnh cục ! Nơi này có rất nhiều khách đại lục nhập cư trái phép, em không có giấy chứng nhận lại không có tiền, hơn nữa ngôn ngữ không thông thạo, làm không tốt vừa tiến vào cảnh cục, đã bị bọn họ cho trở thành người nhập cư trái phép, trước giam giữ, sau đó từ từ điều tra.

Vậy..... Anh..... Vũ Dung ngập ngừng một chút, gương mặt nhìn anh, rốt cục vẫn là khó khăn mở miệng, Anh có thể.....Giúp đỡ tôi hay không?

Cô luôn luôn không bao giờ cầu xin người khác giúp đỡ, nhưng hôm nay thân là người tha hương, ngôn ngữ lại không thông thạo, nếu không nhờ anh hỗ trợ thuyết minh với cảnh sát, chỉ sợ cô sẽ bị người ta cho là người nhập cư trái phép .

Vũ Nhi ngốc, tôi tại sao lại không giúp em chứ? Tôi này không phải đang giúp em sao? Ngải Hoàn Kỳ vỗ nhẹ vai cô. Đừng sợ, tôi từ nhỏ đã sang đây du học, kết giao không ít bạn bè, trong đó có một người chính là phụ trách trong Đại sứ quán của nước ta ở đây, tôi sẽ gọi anh ta giúp em bổ sung hộ chiếu , em yên tâm đi!

Thật vậy chứ?

Phải tin tưởng tôi, biết không? Ngải Hoàn Kỳ ôm ôm cô, dặt tay nhỏ bé của cô. Đi thôi!

Vũ Dung tâm tư hỗn loạn ngồi xe, dọc trên đường đi lo lắng nhíu lại hai mi.

Thấy cô như thế, Ngải Hoàn Kỳ không khỏi đau lòng ôm chặt cô. Đừng lo lắng, hết thấy sẽ không có việc gì .

Vũ Dung vô thức gật gật đầu, cũng không ý thức bị anh ôm vào trong ngực, thẳng đến xe dừng ở trước cửa một khách sạn xa hoa, cô mới bỗng dưng thanh tỉnh một chút, đối mặt một sự thật chặt vật khác — cô không còn một đồng!

Thực xin lỗi, anh có thể..... Có thể hay không..... Vũ Dung mặt đỏ lên, tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, chỉ vì cô từ nhỏ chưa bao giờ mượn trả tiền người khác, càng không nói đến đối tượng vẫn chỉ là một người xa lạ.

Tôi có thể hay không như thế nào?

Tôi nghĩ tìm một khách sạn tiện nghi một chút thuê, còn có..... Tôi cần mua vé máy bay khứ hồi..... Cô lấy hết dũng khí nói ra, Anh có thể..... Cho tôi mượn tiền hay không?

Ngải Hoành Kỳ sửng sốt một chút.

Vũ Dung nghĩ anh không muốn, vội vàng nói: Tôi nhất định sẽ trả lại anh ! Thật sự, anh hãy tin tưởng tôi! Chính là, chính là..... Cần một khoảng thời gian. Cô lần này ra nước ngoài, cơ hồ dùng toàn bộ gia sản của mình, nay tài khoản tiết kiệm của cô chỉ còn nhiều nhất khoảng hơn một vạn tệ, như thế nào cũng không khả năng lập tức trả lại tiền cho anh.

Tôi không phải không tin em, chính là..... Anh trầm ngâm , không nói tiếp.

Vũ Dung hiểu được đây là muốn từ chối, nhưng cũng không thể trách anh, dù sao bọn họ vốn không quen biết, không lý do muốn anh cho cô vay tiền, huống chi lại mượn một số tiền lớn; Hơn nữa, anh đã giúp cô rất nhiều, cô không nên được một tắc lại muốn tiến một thước .

Thực xin lỗi, tôi..... Anh coi như tôi chưa nói qua, tôi sẽ tự mình nghĩ biện pháp . Lời tuy nói như vậy, nhưng cô biết chính mình căn bản là không có cách nào có thể tưởng tượng.

Cô không có bạn bè, duy nhất được cho có vẻ thân thiết , cũng chỉ có Lục viện trưởng của cô nhi viện, nhưng là, cô nhi viện từ xưa tới nay kinh tế đều túng quẫn, cô làm sao không biết xấu hổ mở miệng vay tiền Lục viện trưởng chứ?

Em cô nàng này thực làm cho người ta muốn tức giận! Tôi Ngải Hoành Kỳ thoát nhìn giống như người không có nghĩa khí sao? Tôi đã nói sẽ giúp em, thì nhất định sẽ giúp đến cùng.

Nhìn vẻ mặt anh không mấy hòa nhã, Vũ Dung không tự chủ được cúi đầu xuống, tựa như một đứa trẻ vừa phạm sai lầm.

Tôi chỉ là không an tâm một mình em! Tôi biết em muốn đến chỗ nào ở, những nơi đó nói thuận tiện thì có thuận tiện! Nhưng là nói có đủ hạng người tụ tập, em là một cô gái trẻ, bộ dạng lại xinh đẹp như vậy, đi vào trong đó quả thực là dê béo vào bầy sói, đến lúc đó, chỉ sợ không phải giựt tiền có thể xong việc , em hiểu không?

Nghe anh nói nghiêm trọng như vậy, vừa nghĩ mình vừa mới xuống máy bay một lúc đã bị trộm hết túi tiền cùng giấy chứng nhận, khiến cô không tự giác trong lòng sinh ra do dự cùng sợ hãi. Nhưng mà, không đi thuê khách sạn giá rẻ, chẳng lẽ muốn cô qua đêm tại cầu vượt? Vậy chẳng phải là càng nguy hiểm sao?

Tôi, tôi cẩn thận một chút, hẳn là sẽ không có việc gì . Cô lo lắng bất an nói.

Ngải Hoành Kỳ thét lớn một tiếng. Chờ tới khi có việc, em kêu cha gọi mẹ cũng đã muộn! Hơn nữa, ở nước Mỹ, ngay cả học sinh còn có súng, huống chi là kẻ bắt cóc, đến lúc đó, chỉ sợ em ngay cả cơ hội kêu cứu cũng không có.

Vậy..... Tôi nên làm cái gì bây giờ? Cô lúng túng hỏi.

Ngải Hoành Kỳ sắc mặt lúc này mới dịu xuống. Phòng của tôi đủ lớn, em theo tôi cùng nhau ở đi! Về phần ăn uống, dù sao tôi cũng phải ăn cơm, chính là thêm một đôi đũa thôi, cứ như vậy, em có thể giảm đi nhiều chi phí, mà tôi cũng..... Có thể bảo hộ em, dù sao cũng là hai bên đều có lợi!

Bởi vì Vũ Dung quá khẩn trương , cho nên căn bản không có nghe thấy...lỗi ngôn ngữ trong lời nói của anh, chỉ biết là mình sẽ ở cùng anh một gian phòng.

Cùng ở với anh..... Việc này không tốt lắm..... dưới ánh mắt không tốt của anh, cô đành phải thay đổi cách nói, Việc này chỉ sợ không tiện lắm đi?

Thế nào? Sợ tôi đem em ăn mất ? Tôi nhìn giống ké tiểu nhân giậu đồ bìm leo sao? Sắc mặt anh nhất thời có điểm khó coi.

Vũ Dung cho dù nếu không biết đạo lý đối nhân xử thế, cũng không phải không biết xấu hổ mà gật đầu trước mặt, nhưng mà, nhìn anh tựa hồ thực kiên trì muốn nghe đến một đáp án, Vũ Dung đành phải lắc đầu.

Cái này không phải không được?

Anh tựa hồ thực dễ dàng lấy lòng, chỉ chớp mắt lại mặt mày hớn hớn, lôi kéo cô đi tới hành lang, hơn nữa bắt đầu vui vẻ hồ ngôn loạn ngữ.

Em không nên sợ tôi ! Tôi tuyệt đối là một thân sĩ đối với phụ nữ , chắc chắn không bắt buộc người khác làm những chuyện không muốn! Hơn nữa, nếu tôi thật sự đem em làm gì, em không phải sợ tôi mà chạy trốn, trực tiếp danh chính ngôn thuận dựa vào tôi là được rồi?

Vũ Dung nghe xong, thật không hiểu là nên cười, hay là nên tức giận mới tốt, chỉ còn cách lựa chọn không lên tiếng.

Mà trên thực tế, cô cũng không còn đường khác để lựa chọn, cô cũng không thể bắt buộc anh cho cô vay tiền. Hơn nữa, nếu không đi theo anh, cô đại khái thật sự phải lưu lạc đầu đường .

Ngày kế tiếp, cô chỉ sợ sẽ bị bắt nghe anh nói những câu hồ ngôn loạn ngữ , nhưng chỉ cần ghi nhớ không để ý đến anh, anh hẳn là đến lúc dừng lại! Chính trong lòng cô nghĩ như vậy.

Kỳ thật..... Nói trở lại, em chỉ cần hiểu được tính cách của tôi, sẽ hiểu được tôi là người tình cảm đến cỡ nào, chỉ cần ở chung một khoảng thời gian với tôi, không quá ba ngày, em sẽ hiểu biết tôi người này có bao nhiêu tốt đẹp, cỡ nào đứng đắn, lại có cỡ nào

Lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy một người mặc một chiếc váy áo cổ sâu chữ V bó sát người, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực phụ nữ, một phen lao thẳng vào trong ngực Ngải Hoàn Kỳ.

Ngải Hoàn Kỳ lập tức vươn tay đỡ lấy thắt lưng người phụ nữ ấy, thuận thế buông cánh tay đang nắm tay Vũ Dung, đỡ chiếc túi xách của người kia thiếu chút rơi xuống đất, một đôi mắt cũng không đứng đắn dừng trên bộ ngực đang dán chặt trước ngực anh.

Giống như ý thức được ánh mắt của Vũ Dung, anh ngẩng đầu lộ ra nụ cười vô tội với cô, sau đó nâng người phụ nữ đang dán sát trong ngực anh đứng dậy.

Tiểu thư, cô không sao chứ? Anh nhỡ nhả lễ độ mỉm cười hỏi.

Úc! Thực xin lỗi, đầu tôi hơi choáng váng. Người phụ nữ ra vẻ mảnh mai dùng ngón tay sơn hồng xoa xoa huyệt Thái Dương, một đôi mắt quyến rũ bắn thẳng vào mắt anh tưởng chừng tới 10000W điện lực. Anh có thể đỡ tôi đi qua ghế sofa kia ngồi một lát hay không?

Đương nhiên! Ngải Hoàn Kỳ tao nhã vuốt cằm, anh vươn tay đỡ lấy cô, một tay kia cũng không quên bắt lấy Vũ Dung, mà Vũ Dung chỉ có thể bị động để cho anh kéo đi.

Hành động của anh làm cho con mắt của người phụ nữ kia vừa liếc mắt nhìn qua Vũ Dung một cái, lập tức tựa hồ càng lộ vẻ mảnh mai dựa sát anh.

Anh thật tốt, cảm ơn anh! Tôi tên là Judy, xin hỏi quý danh của anh ? Cô giọng nũng nịu hỏi.

Tôi họ Ngải. Ngải Hoàn Kỳ đưa cô ngồi xuống ổn định trên ghế sofa.

Ngải tiên sinh, đêm nay có thể hân hạnh mời anh ăn một bữa cơm, để bày tỏ lòng biết ơn, được không? Judy nũng nịu nói, trong tay không hiểu được từ lúc nào xuất ra danh thiếp .

Đừng khách khí, chính là nhắc tay chi lao mà thôi. Ngải Hoàn Kỳ mỉm cười như cũ tiếp nhận danh thiếp. Có cần tôi gọi là nhân viên khách sạn nhân giúp cô mời bác sĩ đến hay không?

Không, không cần! Judy khó nén vẻ mặt thất vọng.

Chúng tôi xin phép đi trước . Ngải Hoàn Kỳ tư thế tao nhã lịch sự nghiêng người, sau đó liền lôi kéo Vũ Dung đi khỏi.

Em xem! Tôi nói đúng chứ? Tôi người này tâm địa tốt, lại đứng đắn, cô Judy kia hướng tôi phóng điện như vậy, tôi đều tuyệt không một chút tâm động! Quay người lại, anh lại hướng tới Vũ Dung liếc mắt một cái.

Vũ Dung nhin không được khinh thường trừng mắt anh.

Cô ấy khiêu khích tôi như vậy, liếc mắt nhìn cũng là thực bình thường thôi! Anh đứng lý hợp tình vì chính mình biện giải, lại khom người xuống, dán tại bên tai cô nhỏ giọng hỏi: Này! Em không phải đang suy nghĩ, bộ ngực của cô ta thực lớn chứ? Đến đây! Tôi nói về bộ ngực thực sự cho em nghe.

Anh ta lại bắt đầu! Vũ Dung vừa thẹn vừa giận, xoay người không thèm để ý.

Đừng như vậy! Tôi chỉ là muốn đem kinh nghiệm của tôi chia sẻ với em mà thôi. Ngải Hoàn Kỳ quay khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên vì giận của cô lại, còn không biết thẹn hì hì cười với cô không ngừng.

Vũ Dung nghĩ cũng biết nhất định sẽ không phải lời hay gì. Tôi không muốn nghe!

Nhưng mà tôi rất muốn nói! Anh vô lại tiếp tục nói: Em biết không? Khi tôi vừa mới tới nước Mỹ du học, có một cô gái được bầu chọn làm hoa khôi khóa thứ ba của trường, oa! Size của cô ta..... Anh vươn bàn tay ra làm động tác, Hô! Ước chừng có 38F nha! Toàn bộ nam sinh chết mê chết mệt cô ta, nhưng cô cũng rất cao ngạo, ai cũng không để ý tới!

Sau lại có một ngày, tôi nhớ rõ là tôi vừa mới nhập trường sau nửa tháng, cô ta đột nhiên tới tìm tôi, tôi vừa thấy ánh mắt của cô ta, cũng biết ngay cô ta đang có chủ ý gì. Hì hì! Lúc ấy tôi thật đúng mở cờ trong bụng, trong lòng còn muốn, cái này tôi rất cực có thể ném thử ba phách tư vị . Anh từ giọng nói đến biểu tình đều dâm dâm , còn thẳng hướng cô chớp chớp mắt. (^_^)

Vũ Dung đỏ mặt thét lớn một tiếng, muốn quay đầu, lại bị anh chặt chẽ giữ lại.

Đừng như vậy! Em cũng biết , thịnh tình không thể chối từ mà! Đúng hay không?

Trời ạ! Loại lời nói này anh ta cũng dám nói được? Thật là có đủ không biết xấu hổ a!

Sau đó, vừa thoát quần áo, em có biết tôi nhìn thấy cái gì không? Em đoán thử xem? Nếu em đoán được, tôi lập tức lấy thân báo đáp, tùy em lăng nhục, tuyệt không hai lời! Anh hướng cô nháy mắt ra hiệu, không đứng đắn đùa với cô. Đoán thử xem thôi! Được không? (^o^)

Vũ Dung trừng anh một cái xem thường, tức giận đến hận không thể cắn anh ta một ngụm.

Quên đi! Dù sao cho dù cho em đoán cả đời, tôi đảm bảo em vẫn là đoán không được. Anh như cũ cười hì hì nói: Nói cho em, tôi xem thấy đời này duy nhất một lần nhìn thấy gì đó, thì phải là — ngực, phũ, sất ! Anh mỗi nói một chữ, lại kêu một tiếng quái dị, Em có nằm mơ cũng không nghĩ được như vậy đúng không?

Nghe vậy, Vũ Dung khó tin trợn mắt, sớm đã quên tức giận.

Tôi lúc ấy nhìn thấy liền trợn mắt há hốc mồm, nhưng mà, bởi vì còn trẻ không biết, lại là lần đầu tiên ăn mặn, trong cơ thể kích thích ước số vẫn lập tức phát tác, trong lòng nghĩ, ngay cả áo ngực đều dùng sắt , con gái Tây quả nhiên cao cấp rất nhiều!

Vũ Dung nhin không được, cười không ngừng tới mềm cả người, lại nghe đến anh lại tiếp tục nói: Ai ngờ, kể tiếp, chuyện cực kỳ bi thảm đã xảy ra! Thì ra, cô ta thực tế size nhiều lắm chỉ có 34A. Anh tăng thêm giọng điệu cường điệu, lại lắc lắc đầu thở dài, một bộ dạng như bị lừa thê thảm.

Từ kì vọng mở mang kiến thức dị phong nổi lên *(Dị phong: Ngọn núi dị thường) 38F, cuối cùng lại chỉ thấy được 34A bình thường vốn không có gì kì lạ, em có thể tưởng tượng tâm tình tôi ngay lúc đó sao? Nói thật, tôi lúc ấy giống như bị Thiên Lô đánh trúng, thất vọng thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Nói xong, anh còn cố ý mắt trợn trắng, le lưỡi, chỉ kém không có miệng sùi bọt mép. (^-^)

Vũ Dung trong đầu hiện ra hình ảnh một tiểu sắc quỷ hốt hoảng trốn khỏi hiện trường, nhất thời càng thêm vui sướng khi người gặp họa mà cười ha hả.

Nhưng Ngải Hoàn Kỳ một chút cũng không để ý, còn ôm cô cùng nhau cười đến không thể ngừng lại.

Vậy cô ta không phải sẽ hận anh đến chết đi được sao? Vũ Dung cảm thấy tâm tình thực khoái trá. Dọc theo đường đi, chỉ thấy nhóm tiếp viên hàng không liên tiếp hướng Ngải Hoàn Kỳ sóng mắt lưu chuyển; Đến khách sạn, lại có cô nàng gương mặt thiên sứ, dáng người mê hoặc hướng anh biểu lộ yêu thương nhưng nhớ, coi anh giống như một thánh nhân, lúc này lại biết có cô gái hận anh, làm cho cô thấy vô cùng vui vẻ.

Tại sao phải vậy chứ? Tôi đã nói tôi người này rất có phong độ thân sĩ mà! Thực nữ theo đuổi tôi, tôi thân sĩ này làm sao có thể nhẫn tâm cự tuyệt, khiến cho người ta thương tâm chứ? Cho nên, cho dù thất vọng như thế nào..... Anh thở dài một tiếng, Tôi vẫn là qua loa đem cô ta làm ! Anh nói rất hay giống như thực sự bản thân phải chịu ủy khuất vậy.

Không nghĩ tới, cô vẫn là đánh giá cao sắc quỷ này, Vũ Dung ý cười nhất thời cứng đờ.

Hơn nữa, sau đó tôi còn vì cô gái đó giữ bí mật cho tới cùng, chưa bao giờ từng đem size thật sự của cô ta cùng việc mặc áo ngực sắt nơi nơi nói lung tung, cô ta cảm kích tôi còn không kịp, làm sao có khả năng hận tôi chứ? Anh giống như đang tự thuật lại một sự việc to lớn vĩ đại mà cảm thấy vô hạn tự hào. (^..^)

Từ chuyện này, em hẳn là có thể hiểu biết tôi là người tốt cỡ nào đi? Tìm đến cơ hội, anh sẽ không quên vì mình thổi phồng một phen.

Vũ Dung bĩu môi, không bình luận.

Chuyện này làm cho tôi hiểu được, có một số việc mắt nhìn thấy hoặc nghe thấy, cũng không thể đại biểu cho cái gì, nhất định phải chân thật tiếp xúc qua mới có thể biết thật giả. Anh nói thật hay giống như có vô hạn cảm khái, rồi sau đó lại đột nhiên nhìn chằm chằm cô hỏi: Như vậy, em học được cái gì không?

Anh ta chính là muốn lấy..... Chuyện văn thơ làm học thuật nghiên cứu phải không? Mỗi hồi đều hỏi người khác học được cái gì, thật là có đủ nhàm chán! Vũ Dung đảo cặp mắt trắng dã liếc anh.

Đáng tiếc, em chính là không chịu động não! Ngải Hoàn Kỳ lắc đầu, một bộ dáng nhìn cô không có biện pháp. Em ngẫm lại xem, chúng ta xem này nọ còn không thể chỉ nhìn bề ngoài, huống chi là người! Đúng hay không? Tâm tư của em tôi thực hiểu hết, em xem tôi như vậy đều có phụ nữ theo, cho nên liên đới với tôi có thành kiến, nhận định tôi nhất định thực hoa tâm *(Đào hoa, đa tình). Nhưng m, em sai lầm rồi! Nhưng còn sai vô cùng thái quá.

Này đều chính là em xem biểu hiện giả dối, chỉ cần em có thể chân chính dụng tâm nhìn tôi, tìm hiểu tôi, em sẽ biết, tôi người này một chút cũng không hoa tâm, nhưng lại là một người mằm móng si tình a! Anh đa mặt thật dày, còn có thể thổi phồng chính mình mà mặt không hồng, hơi thở không gấp.

Vũ Dung như là nghe được truyện cười dân gian mà khẽ mỉm cười. Một lần xúc động liền có thể cùng người phụ nữ không quen làm cả một đêm, vì không muốn cho người ta thương tâm liền qua loa nói cùng người khác, thậm chí còn có mặt mũi nói mình không hoa tâm?

Tôi quản anh hoa hay không hoa tâm!

Cô cùng anh tám kiếp đều không đến cùng nơi, cô mới lười quản chuyện của anh ta đâu! Cô lo lắng chính là vấn đề anh sắc không sắc, có thể hiện tại thoát nhìn, anh thật đúng là một sắc quỷ không hơn không kém!

Phải không? Ngải Hoàn Kỳ ánh mắt đột nhiên trở nên tà mị dị thường.

Không biết vì sao, Vũ Dung hai má nhưng lại bị anh nhìn chằm chằm nhìn không được hiện lên hai rặng mây đỏ, cô không được tự nhiên cụp mắt, cũng tự nói cho mình cô không có chột dạ.

Ngải Hoàn Kỳ thấy thế, cười đến ngay cả ánh mắt đều mị lên.

Người đàn ông kia anh có quen biết sao? Vũ Dung đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một người nhìn chằm chằm bọn họ, cô vội vàng nghĩ đẩy tay anh ra.

Ngải Hoàn Kỳ quay đầu lại, lập tức cùng đối phương cười một tiếng, hiển nhiên là quen biết đối phương.

Hắc! Anson, cậu từ lúc nào thì đứng ở đây , tại sao cũng không lên tiếng?

Tôi đứng đã lâu, chính là ngưỡng ngưỡng quấy rầy cậu cùng em gái xinh đẹp liếc mắt đưa tình!

Anson lấy ánh mắt ái muội nhìn Ngải Hoành Kỳ, nhìn nhìn lại Vũ Dung, làm cho Vũ Dung lập tức đỏ bừng mặt.

Ngải Hoành Kỳ vẻ mặt tươi cười chợt thu lại. Vũ Nhi da mặt rất mỏng, cậu đừng loạn nói giỡn với cô ấy!

Anson kinh ngạc nhướn nhướn mi, lập tức hướng Vũ Dung hạ thấp người nói: Thực không phải, Vũ Nhi.

Vũ Nhi sợ người lạ, cậu đừng gọi bậy! Cô ấy họ Lục.

Chỉ cần là người lỗ tai không điếc, đều có thể hiểu được ý tứ của anh, mà Anson bộ dạng vẻ mặt khôn khéo, tự nhiên không có khả năng nghe không hiểu ám chỉ của Ngải Hoành Kỳ.

Anson lập tức vẻ mặt nghiêm chỉnh, hướng Vũ Dung nho nhã lễ độ nói: Lục tiểu thư, xin chào. nhưng ánh mắt lại tò mò nhìn chằm chằm vào Vũ Dung.

Xin chào! Vũ Dung cũng lễ phép hơi hơi gật đầu một cái.

Anson, tôi không phải đặt một phòng đôi sao? Còn không đi giúp tôi lấy cái chìa khóa đến đây!

Anson sững sốt một chút, lập tức vỗ vỗ vào trán. Cậu xem tôi! Nhìn thấy cậu vui vẻ thiếu chút nữa đều đã quên, tôi lập tức đi lấy.

4. Chương 4: Trong Lòng Có Bất Đặc Dĩ

Edit: Hàn Lạc

Dịu dàng quan tâm,

Thiện giải nhân ý (*) chăm sóc,

Giấu dưới mặt nạ là khuôn mặt tươi cười.

Đến tốt cùng người nào mới là anh?

[(*) Thiện giải nhân ý: Khéo hiểu lòng người]

Không đầy một lát, bọn họ đã được sắp xếp ổn thỏa trong một phòng đôi được trang trí tao nhã, mà hành lý cũng được lái xe mang lên sau.

Lúc này, di động của Ngải Hoành Kỳ vang lên, anh có chút ảo não nhăn lại mi.

Vũ nhi, em đi trước rửa mặt chải đầu một chút đi.

Vũ Dung gật gật đầu, lấy trong túi hành lý quần áo của mình đi vào phòng tắm, khi cô đi ra, chỉ thấy anh đang ngồi sắp xếp lại hành lý của cô.

Cô vội vàng chạy qua, nhưng mà, hiển nhiên đã muộn một bước, nội y của cô đã được xếp ngay ngắn phía trên quần lót của anh.

Khuôn mặt cô nháy mắt đỏ rực, cúi người xuống cầm nội y của mình lên, nhét lại túi hành lý của cô.

Vũ nhi, em ngay cả quần lót của anh cũng lấy đi! Em thích quần lót của tôi vậy sao? Vậy tặng cho em đó . Ngải Hoành Kỳ thể nhưng cười meo meo nói. (^o^)

Vũ Dung xấu hổ đến mức muốn độn thổ, cô cuống quýt mở miệng túi, thật sự nhìn thấy một chiếc quần lót nam tính nhưng vải dệt lại cực nhỏ, lại kẹp giữa hai chiếc quần lót của cô. (__.!!)

Anh ta nhất định là cố ý sắp xếp như vậy, thật sự thái quá!

Vũ Dung vừa thẹn vừa giận, nhưng làm thế nào cũng không đủ dũng khí cầm lấy cái quần lót gợi cảm kia trước mặt anh ta, cô đành nhanh chóng liếc anh một cái, không nói gì mời anh ta cầm lại, trên hai má thanh tú lúc đỏ lúc trắng .

Em không vui sao? Ngải Hoàn Kỳ giọng nói bắt đầu rầu rĩ , giống như rất thất vọng. Tiếp theo, anh vươn hai tay, chậm rãi lấy ra quần lót của cô.....

Anh, anh ta.....Tay anh ta thậm chí dừng lại ở chỗ kia, còn cố ý rà qua rà lại . Đây, đây, đây..... đây thật sự quá đáng mà!

Vũ Dung xấu hổ đến cả người nóng rực, cô hối hận muốn chết! Sớm biết vậy cô dùng đầu ngón tay kéo lên trả lại cho anh.

Ngải Hoàn Kỳ chậm rãi cầm lấy quần lót của mình, dung đưa trước khuôn mặt xinh đẹp đang đỏ lên của cô, còn càng quá đáng dùng giọng nói tà ác hỏi: Em ngại nó không tốt sao? Kiểu dáng không đủ gợi cảm sao? Hay là màu sắc không đẹp? Đây chính là màu sắc cùng kiểu dáng mới nhất thịnh hành của năm nay nha!

Vì sợ bị quần lót của anh đụng tới, Vũ Dung vội vàng nhảy ra, nắm túi hành lý của mình túi nhào tới bên cạnh sofa.

Em phản ứng lớn như vậy làm gì? Bị đụng tới cũng sẽ không yếu ba năm đâu! Anh ai oán nói.

Vũ Dung cúi đầu đứng ở tại chỗ, tuy rằng rất tức giận, lại xấu hổ đến không biết nên mắng anh ta như thế nào.

Ngải Hoàn Kỳ rốt cục không nín được mà cười ra tiếng, anh vui vẻ cười một lúc lâu, mới đi tới vô cùng thân thiết ôm cô. Cô gái nhỏ, thẹn thùng đến vậy sao? Anh lắc đầu, cười ha ha như trước. Tôi chỉ đùa em thôi! Đừng giận nữa!

Làm những chuyện như vậy, còn nói nhiều lời nói không đứng đắn như thế, sau đó mới nói người ta đừng nóng giận? Người này thật sự là rất rất đáng giận!

Hiện tại chỉ có mau chóng làm xong giấy chứng nhận, mới có thể sớm thoát khỏi ma chướng của anh ta.

Giấy chứng nhận của tôi nên bổ sung như thế nào? Theo anh đoán, đại khái phải bao lâu mới có thể làm lại được? Không hề để ý tới anh đang không đứng đắn, Vũ Dung hỏi vấn đề cô quan tâm nhất.

Ách! Cái đó..... Ngải Hoàn Kỳ thu hồi nụ cười. Tôi vừa rồi đã gọi điện thoại cho bạn của tôi, đem tư liệu cá nhân của em giao cho anh ta, anh ta đáp ứng tôi sẽ mau chóng xử lý, chờ ngày mai tôi đưa em đi chụp ảnh, nhờ người đưa qua là được.

A? Không cần tự tôi đi sao?

Hành trình mấy ngày nay của tôi đều đã sắp xếp kín, bằng không tôi có thể tự mình đưa em đi. Em yên tâm, bạn của tôi làm việc rất chắc chắn!

Xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh. Vũ Dung lúc trước nghe anh nói anh đến đây công tác, nay muốn anh giúp đỡ như vậy, thật sự cảm thấy có chút áy náy.

Đã nói đừng khách khí với tôi! Chuyện này em đừng tiếp tục phiền não, giao cho tôi là tốt rồi. Anh dịu dàng vỗ về cô.

Vũ Dung cảm kích gật gật đầu, trong tâm vốn lạnh băng nhẹ nhàng nổi lên từng đợt rung động.

Đã muộn, chúng ta gọi bữa tối mang lên..... Hay là em muốn xuống nhà ăn ăn?

Không, không cần, gọi mang lên ăn được rồi. Kỳ thật, cô rất muốn đi ra ngoài ăn, tuy rằng đây là phòng đôi, nhưng cô lại cảm thấy không gian thực nhỏ hẹp, không khí cũng có phần ngột ngạt.

Vậy em nhìn xem muốn ăn cái gì? Ngải Hoàn Kỳ đưa menu cho cô. Sắc mặt em thoạt nhìn không tốt lắm, ăn xong rồi thì đi ngủ sớm một chút đi!

Đây tựa hồ là một khách sạn quốc tế lớn vô cùng sang trọng, chẳng những có các món ăn của nhiều quốc gia, mỗi món ăn còn đều được giới thiệu bằng bốn thứ tiếng Trung, Anh, Nhật, Pháp, cũng kèm theo hình minh họa.

Nhưng khi Vũ Dung nhìn đến bảng giá, lại thực sự bị giật mình.

Tôi..... Tôi không đói bụng, mình anh ăn đi! Món rẻ nhất cũng phải năm, sáu mươi Đô la?! Đắt như vậy, cô làm sao có thể ăn.

Vũ nhi, tôi không phải đã nói đừng khách khí sao? Muốn ăn cái gì cứ gọi, đừng để ý bảng giá. Ngải Hoành Kỳ nhìn thấu tâm tư của cô.

Vũ Dung lắc đầu. Như vậy không được, anh đã không thu tiền thuê nhà của tôi, tôi sao có thể không biết xấu hổ tiếp tục.....

Tuy rằng biết anh rất giàu có, cho nên không cần món tiền nhỏ này, nhưng là, cô không thích cảm giác thiếu nợ người khác, cô đã nợ anh rất nhiều, đời này khả năng đều khó có thể hoàn lại, không nghĩ lại thêm nhiều hơn nữa.

Chẳng lẽ mấy ngày nữa em cũng không cần ăn cơm sao? Thấy cô im lặng không lên tiếng, Ngải Hoành Kỳ thở dài một hơi, đối với sự ngoan cố của cô xác thực cảm thấy có điểm bất đắc dĩ.

Như vậy đi! Khách sạn này có bao bữa sáng, bữa tối về sau tôi mời em ăn, cơm trưa lại đến phiên em mời tôi ăn – tôi từ trước đến nay đều không kén chọn, em có thể tùy ý mời tôi hamburger, vẫn là đơn giản nhất, chỉ cần có thể ăn no là được rồi.

Đương nhiên, tiền là do tôi ứng trước, sau khi về nước em trả lại cho tôi, thế nào? Mỗi người đổi một lần rất công bằng chứ? Hơn nữa, em không ăn, tôi làm sao không biết xấu hổ ăn một mình đây?

Đối mặt anh khéo hiểu lòng người quan tâm săn sóc như thế, Vũ Dung không thể không cảm động, trong lòng cô cảm thấy thật ấm áp dễ chịu, cảm kích gật gật đầu với anh.

Ngải Hoành Kỳ nhẹ mỉm cười với cô, Vậy tôi làm chủ tự gọi món ăn!

Sau khi đồ ăn được đưa lên, anh ngồi trên ghế sofa, lộ ra nét mỉm cười lười biếng với cô, đôi mắt đen láy hiện lên ánh sáng nhu hòa.

Vũ Dung lại cảm thấy tim đập thật nhanh, e lệ cúi đầu xuống.

Ngải Hoành Kỳ nhin không được thưởng thức vẻ đáng yêu của cô, một lát sau mới đột nhiên nói: Tôi đi tắm trước một lát. Sau đó bước nhanh đến phòng tắm.

Ăn no nê, Vũ Dung cầm một cái gối đầu đến ghế sofa, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Ngải Hoành Kỳ nhíu mi nhìn động tác của cô, nhưng anh tự xưng là thân sĩ, lần này thật không có cách nào mời cô ngủ trên giường. Anh trầm mặc sau một lúc lâu, mới gọi điện thoại nội bộ kêu phục vụ đưa chăn bông tới.

Tới đây, nằm xuống!

Vũ Dung thấy anh trải ra chăn bông đứng ở trước mặt cô, nhất thời cảm thấy buồn cười. Cô cũng không phải đứa trẻ, ngủ còn cần người giúp trải chăn?!

Nhưng mà, lời cự tuyệt lại đột nhiên mắc ở trong cổ họng, cô nghĩ đến bản thân đã lớn như vậy, còn chưa từng có ai giúp cô trải chăn đâu! Có lẽ, đời này cũng chỉ có một lần như vậy.....

Nên cự tuyệt anh, hay là..... Trong đầu cô náo loạn, thân mình lại giống như tự nhiên có ý thức đi tới ghế sofa nằm xuống.

Em có sợ tối không? Anh để đèn cho em, được không? Anh ngồi xổm xuống nhẹ nhàng hỏi.

Ngải Hoành Kỳ dựa vào cạnh cô rất gần, nói chuyện khi thở ra khí nóng sát liền trên gương mặt ửng đỏ của cô, hại Vũ Dung tim đập thành thịch thịch.

Không cần, tôi không sợ tối. Cô vừa nói vừa lắc đầu, không nghĩ, hai má đã đỏ rực của cô không cần thận lại đụng phải đôi môi nóng cháy của anh, cô vội vàng quay đi.

Ngủ ngon, Vũ nhi, chúc em có giấc mơ đẹp.

Tiếng nói hơi khàn khàn của anh trầm thấp vang lên ở bên tai cô, Vũ Dung phát giác chính mình phải hao phí sức lực rất lớn mới có thể phát ra âm thanh. ngủ ngon!

Sau khi cảm giác được anh rời đi, cô mới không tự giác thở dài một hơi. Nghe được tiếng anh nằm lên giường, sau đó ngọn đèn bị tắt, chỉ còn lại ánh trăng mờ ảo, xuyên thấu qua tấm rèm cửa nhẹ nhàng chiếu vào.

Bên trong bỗng nhiên trở nên rất yên tĩnh, ngay cả tiếng hít thở tựa hồ đều có thể nghe rõ ràng, còn có tiếng tim của cô, bùm bùm đập thật lớn.

Vũ Dung không dám thở mạnh, sợ nhiễu loạn một phòng yên tĩnh, nhưng giữa không khí im lặng, lại đột nhiên truyền đến một loạt tiếng sột soạt, giống như có cái gì rơi xuống.

Cô quay đầu nhìn thoáng qua, nhờ ánh trăng mờ ảo, nhận ra thứ gì đó màu trắng kia chính là áo tắm ở trên người anh!

Lúc ấy, anh lộ ra nửa ngực trần, cũng không có mặc quần dài, hại cô vừa mới ăn tối, vẫn nơm nớp lo sợ nhìn chằm chằm bàn ăn, chỉ sợ không cẩn thận nhìn đến một màn sẽ làm mặt cô hồng rực.

Giờ anh thậm chí còn thoát hết áo tắm kia, vậy chẳng phải là chỉ còn.....

Cô không khỏi chần chừ nhìn lại phía anh.

Mà anh giống như cảm giác được anh mắt dò hỏi của cô, nhin không được cười khế một tiếng, giải thích nói: Khi tôi ngủ, có thói quen thoát quần áo, thân thể trần truồng. (^o^)

Giống như sợ người khác nghe không hiểu, anh nói trần như nhộng còn chưa đủ, còn dùng bốn chữ mạnh hơn thân thể trần truồng .

Nghe vậy, Vũ Dung phản xạ liền quay người, lại kéo chăn lên cao đến nửa thân.

Lập tức, bên trong liền vang lên một trận tiếng cười.

Người này thật sự là quá vô sỉ ! Lại ngay cả quần lót che không bao nhiêu cũng không mặc, hơn nữa, còn dùng từ ngữ như vậy! Trời ạ! Người này không thể dùng từ kín đáo một chút, anh ta thể nào cũng phải dùng cái loại chữ rõ ràng, tà ác này sao?

Vũ Dung âm thầm rên rỉ một tiếng.

Vũ nhi ngốc, đừng quên phải hít thở không khí một chút, bằng không làm như vậy sẽ không khỏe mạnh đâu! Trong bóng đêm, truyền đến tiếng anh hảo tâm nhắc nhở, nhưng trong giọng nói còn bí mật mang theo ý đùa giỡn, làm cho người ta càng cảm thấy anh không hề hảo tâm .

Người đàn ông không thể duy trì một phút đồng hồ đứng đắn sao?! Vũ Dung tức giận không thềm để ý tới anh, vẫn là đem toàn thân bao chặt lại, thề sống chết không xoay người!

Cô làm thế nào cũng không nghĩ đến, cách cô nằm thước, lại có một người đang nằm trên giường toàn thân trần trụi.....

Ngày hôm sau, Vũ Dung lại là tỉnh lại trên giường lớn.

Cô mở trừng mắt, liền thấy Ngải Hoàn Kỳ vừa ra ngoài trở về, hơn nữa lập tức tỉnh táo lại, lúc này mới ý thức được chính mình đã bị di chuyển.

Tại sao tôi lại ngủ ở nơi này?

Sớm a! Ngải Hoàn Kỳ nhếch môi cười, cúi đầu nhẹ hôn lên má cô, nhưng bị Vũ Dung vội vàng đẩy ra.

Anh nhún nhún vai, lơ đãng. Tôi nghĩ, em ngủ ở sofa nhất định rất không thoải mái, cho nên vừa ra trước cửa liền ôm em lên giường.

A! Lần tới..... Không cần. Tối hôm qua cô lăn qua lộn lại mãi cho đến khi bình minh mới ngủ, lại không nghĩ rằng thế nhưng ngủ say như chết, ngay cả bị anh ôm lên giường cũng không hề phát hiện.

Ngải Hoành Kỳ cười cười. Đã đói bụng chưa?

Vũ Dung liếc liếc đồng hồ điện tử trên đầu giường, không khỏi nhảy bật dậy – thì ra đã mười hai giờ rồi!

Anh chờ một chút, tôi sẽ chuẩn bị rất nhanh! Cô vội vàng phóng đi rửa mặt chải đầu.

Sau khi ra khỏi khách sạn, anh đưa cô đến quán ăn nhanh McDonald gần nhất, mua hai phần ăn, sau đó lại lái xe đến công viên, đến một chỗ vắng vẻ ngồi xuống bãi cỏ ăn cơm dã ngoại.

Công viên có diện tích rất rộng lớn, chung quanh một hồ phủ một màu xanh của thảm cỏ, hồ nước trong suốt thấy đáy, trên mặt hồ có mấy chú thiên nga thong dong bơi lội, mà ven hồ đang có vài đứa trẻ cầm bánh mì cho bồ câu ăn.

Vũ Dung cắn một miếng nhỏ Hamburger tinh tế nhai, sau đó ngửa đầu thật sâu hít một hơi, cảm thụ được hỗn hợp hơi thở tươi mát của bầu không khí thiên nhiên.

Thì ra, chính là thanh sơn nước biếc, gió nhẹ ấm áp, có thể say lòng người như thế!

Ngải Hoành Kỳ tham lam dừng trên gương mặt thanh nhã của cô, nhìn chăm chú vào từng động tác cùng biểu tình rất nhỏ của cô, anh không thể khắc chế từng trận rung động trong lòng.

Lấy kinh nghiệm duyệt nữ vô số của anh đến xem, có thể trong lơ đãng toát ra mị thái hấp dẫn người khác như vậy, trừ bỏ cô ở trước mắt anh ra, anh còn chưa từng gặp qua.

Đẹp quá! Nhìn cô kiều nhan như hoa đường như phát ra hào quang, Ngải Hoành Kỳ kim lòng không đậu lăm bắm nói.

Vũ Dung mở mắt ra, chống lại một đôi mắt đen rạng rỡ.

Tôi thích em với vẻ mặt này, thoát nhìn thực nhẹ nhàng tự tại, không giống bình thường đều khép mình lại quá chặt chẽ như vậy.

Vũ Dung đột nhiên cứng đờ, trong lòng dâng lên phong ba sóng lớn mãnh liệt.

Cô trước đây cùng người khác chung sống, chưa bao giờ từng cảm thấy thoải mái tự tại qua, nhưng vừa rồi.....

Cô vì cái gì có thể hoàn toàn thả lỏng chính mình khi ở bên cạnh anh? Giống như..... Giống như coi anh như một bộ phận của mình.

Tại sao có thể như vậy?!

Vũ nhi, sắc mặt của em tại sao lại kém như vậy? Có chuyện gì sao? Ngải Hoành Kỳ thân thiết hỏi.

Vũ Dung lại lần nữa chấn động, lắc đầu tỏ vẻ không có việc gì, cúi đầu tập trung vào ly nước chanh.

Ngải Hoành Kỳ thâm trầm nhìn cô, anh không thích cô như vậy, rõ ràng có việc, cũng không nói với anh, phòng anh giống như đề phòng cướp vậy.

Nhưng là, anh biết không thể bức cô, nếu bức nóng nảy, chỉ sợ cô sẽ càng tránh xa anh ngàn dặm.

Đối với cô, anh tựa hồ chỉ có thể kiên nhẫn một chút, từ từ đến gần, không có phương pháp khác!

Hai người đều ở giữa trầm mặc trở lại khách sạn, Vũ Dung đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, cũng không nhận thấy được Ngải Hoành Kỳ luôn luôn nói nhiều cũng trầm mặc khác thường.

Vũ nhi, lát nữa tôi phải đi họp. Tôi sẽ kêu James ở dưới đại sảnh chờ em, em không phải có bản đồ sao? Muốn đi chơi những đâu, em chỉ cho ông ấy xem, ông ấy sẽ đưa em đi.

James chính là lái xe ngày hôm qua đi đón bọn họ, cũng là lái xe chuyên chúc của Ngải Hoàn Kỳ mỗi khi đến Mỹ, ông là người Mỹ đã ngoài năm mươi tuổi.

Không cần, anh đi làm cũng phải dùng xe.....

Không sao, nơi tôi họp chỉ cần đi vài bước đường là tới, hơn nữa, nếu có việc muốn ra ngoài, tôi sẽ lấy xe khác của công ty ra ngoài. Em chưa quen cuộc sống nơi đây, nếu lạc đường, sẽ rất nguy hiểm, đừng làm cho tôi lo lắng!

Giữa đôi mắt đen láy của anh lóe ra ánh sáng nhu hòa làm cho tâm Vũ Dung xẹt qua một tia trấn động nhẹ nhàng, cô rũ xuống mí mắt, ngượng ngùng gật gật đầu, đã thấy anh cầm lấy tay cô, một tay lấy ra ví da.

Cô khó hiểu nhìn anh, chỉ thấy anh từ trong ví da lấy ra một xấp tiền một trăm đô la cùng tám danh thiếp, cùng bỏ vào ba lô của cô.

Không cần nhiều như vậy, anh chỉ cần cho tôi mượn một trăm đồng là được rồi. Vũ Dung vội vàng ngăn cản anh, xấp tiền kia ít nhất cũng có hai, ba mươi tờ, cô làm sao cần dùng đến nhiều tiền như vậy chứ?

Phòng trước vô hại thôi! Ngải Hoàn Kỳ nói xong, mặt khác lại lấy ra danh thiếp trực tiếp bỏ vào quần bò của cô.

Nhiệt độ từ bàn tay to của anh xuyên thấu qua túi quần bò chạy thẳng đến đùi của cô, làm Vũ Dung bỗng giật mình, giống như đốt lửa nóng, nhưng mà, trước khi cô kịp phản ứng, tay anh đã rút ra.

Có việc phải gọi điện thoại cho tôi ngay, nơi này nhiều người xấu, đừng tùy tiện nói chuyện với người xa lạ, biết không? Anh tựa hồ đã quên lúc trước anh đối với cô mà nói coi như là một người xa lạ.

Không cho phép nói chuyện với người xa lạ, nghe thấy sao? Thấy cô không có phản ứng, anh lại nghiêm túc dặn dò một lần.

Vũ Dung đành phải gật gật đầu.

Chậm nhất trước sáu giờ tối phải nói cho James đưa em trở về, tôi sắp xỉ giờ đó sẽ trở về đưa em đi ăn cơm.

Vũ Dung lại gật gật đầu, nhưng khi vừa ngẩng đầu, đã thấy môi của anh rơi xuống, cô nhất thời trở tay không kịp, cứ như vậy bị anh dùng lực hôn lên hai má.

Tôi đi đây, bye bye! Ngải Hoàn Kỳ cười nhéo nhẹ lên má cô vừa bị hôn qua, sau đó sải bước tao nhã rời khỏi phòng, thẳng tới khi truyền đến tiếng cánh cửa khép lại, Vũ Dung mới hồi phục lại tinh thần.

Đáng giận! Anh ta thế nhưng thừa dịp cô tâm thần lơ đãng, ăn vụng đậu hũ của cô!

Cô không chút suy nghĩ liền tiến lên mở cửa, lại nghe thấy anh đang đứng trước cửa huýt sáo, hơn nữa nghe thấy tiếng mở cửa, anh quay đầu, hướng về phía cô nở nụ cười.

Vũ nhi của tôi nghĩ muốn tặng tôi một cái goodbyekiss sao? Anh giống như lưu manh dang rộng hai tay, Đến đây đi! còn cố ý thuận tiện nhắm mắt, chu miệng lại. (^w^)

Vũ Dung vừa thẹn vừa giận phanh! một tiếng đóng sầm cửa, bên ngoài lập tức truyền đến tiếng anh vui vẻ cười to.

Thật sự là tên không biết xấu hổ! Cũng không ngấm lại đó là hành lang sao? Bất cứ lúc nào đều đã có thể có người đi qua, anh ta thế nhưng.....

Nhưng là, liếc mắt nhìn ba lô trên bàn, cô cũng không thể không thừa nhận, có đôi lúc, anh quả thật là người tốt.

Chỉ cần anh đừng luôn nói những lời sắc sắc này, hay động thủ động cước ăn đậu hũ của cô, khiến cho cô xấu hổ không chịu nổi, tâm hoảng ý loạn, như vậy, anh cũng thật sự xem như một người vô cùng tốt.

Còn nữa, nếu anh đừng tiếp tục lấy cặp mắt giống như có thể nhìn thấu người khác kia nhìn chăm chăm vào cô, cô sẽ càng thêm cảm kích anh!

Ngủ ngon!

Nghe được tiếng nói trầm thấp của anh lại vang lên ở bên tai, Vũ Dung theo bản năng lui vào bên trong.

Liên hai ngày, tinh thần của cô đều có chút hoảng hốt, bởi vì cô nghĩ tới nghĩ lui, đều nghĩ không ra cô ngày đó vì sao có thể hoàn toàn thả lỏng chính mình ở bên cạnh anh?

Ngải Hoàn Kỳ cười khê ra tiếng, Vũ nhi, em làm sao vậy? Sợ tôi như vậy làm cái gì? Anh trêu chọc, hai tay nắm lấy khuôn mặt cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô, cuối cùng dừng lại ở hai cánh môi phần nộn kiều diễm của cô.

Vũ Dung nhắm mắt, không nghĩ nhìn tới ánh mắt phóng điện kia của anh. Tôi..... Tôi muốn ngủ.

Vậy nhắm mắt lại ngủ đi! Ngải Hoàn Kỳ nói nhỏ, nhưng tay lại không buông ra, ánh mắt cũng không chuyển dời.

Vũ Dung thật sự dứt khoát nhắm mắt lại, ngăn cách với ánh mắt cực nóng của anh, ngay sau đó cô lập tức liền cảm giác được môi anh dừng ở trên đôi môi cô.

Ừm — anh.....

Ngải Hoàn Kỳ thừa dịp nháy mắt khi cô mở miệng, đã đem đầu lưỡi tiến thẳng vào cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Vũ Dung phản xạ tính vươn nuốt lưỡi đẩy đầu lưỡi của anh đi ra ngoài, ngay khi hai lưỡi chạm nhau, bọn họ lẫn nhau đều lập tức rung động.

Ngải Hoàn Kỳ lập tức nắm chắc cơ hội ngậm chặt cái lưỡi thơm tho của cô, mạnh mẽ hút, khê cắn lại chậm rãi liếm, từng bước bức lui cái lưỡi thơm tho của cô, sau đó đầu lưỡi thăm dò cái miệng nhỏ nhắn của cô, tận tình cùng cô dây dưa, tùy ý đoạt lấy ngọt ngào từ cô.....

Vũ Dung ngây ngô bị kỹ thuật hôn cao siêu của anh khiêu khích có chút hoa mắt, chỉ cảm thấy từng trận sóng triều nóng rực không ngừng đánh úp lại, khiến cho cô giống như người say rượu, trôi lơ lửng ở giữa không trung.....

Thật lâu sau, cho đến khi phổi của anh tựa hồ sắp nổ mạnh, Ngải Hoàn Kỳ mới thoáng lui lại.

Thật ngọt, so với tưởng tượng của tôi còn ngọt ngào hơn một ngàn vạn lần! Anh dán tại đôi môi đỏ mọng như hoa hồng của cô mà thở dài.

Vũ Dung vẫn đang hỗn hển vội hô hấp đột nhiên trợn to mắt, trừng đôi mắt đẹp về phía anh lên án.

Anh làm sao có thể..... Ừm..... Cô chỉ kịp phát ra một tiếng kêu rên, môi đỏ mọng lại lần nữa bị anh chiếm cứ.

Ngải Hoàn Kỳ ma sát qua lại trên đôi môi khép chặt của cô, như là muốn so sánh sức chịu đựng với cô, không chịu ngừng lại.

Thật lâu sau, đầu lưỡi của anh đẩy ra đôi môi hơi hơi thả lỏng của cô, lại lần nữa tham nhập vào bên trong cái miệng nhỏ nhắn thơm tho của cô, lúc này, anh nhẹ nhàng hôn cô, tinh tế nhắm nháp hương vị ngọt lành như mật của cô.

Thẳng đến khi Vũ Dung cảm thấy sắp không thở nổi, anh mới buông cô ra, để cho cô có thể hô hấp không khí.

Mau ngủ đi! Anh thở phì phò, bỏ lại một câu không đầu không đuôi, sau đó bước nhanh về hướng phòng tắm.

Vũ Dung giận dữ trừng mắt nhìn bóng lưng anh muốn mắng anh, nhưng lại không thể phát ra tiếng, cuối cùng đành phải thở phì phì kéo chăn bông nặng nề trùm kín đầu.

5. Chương 5: Vô Lại (h)

Edit: Hàn Lạc

Tình yêu,

Không có bất cứ lý do gì,

Ném không xong cũng thoát không ra,

Như bóng với hình mà ỷ lại anh.

Trời xế chiều, Vũ Dung đi tham quan trung tâm nghệ thuật trong thành phố, nhưng bên trong từng kiện từng kiện tác phẩm nghệ thuật tinh xảo lại không hấp dẫn hứng thú của cô, cuối cùng, cô lại lên sân thượng nhìn xuống giữa công viên mà ngẩn người.

Đột nhiên, một đôi tay bất ngờ chụp lên mắt cô, còn không kịp kêu lên sợ hãi, đôi tay kia lại mở ra, chỉ thấy Ngải Hoành Kỳ cười hì hì lộ đầu ra từ phía sau lưng cô.

Vũ Nhi, thấy tôi, em cảm thấy rất vui mừng, có phải không? Cũng chỉ có anh mới có da mặt dày như vậy, lại đem về mặt người ta tức giận trừng mắt trở thành vui mừng.

Tôi hỏi James mới biết được em ở trong này! Đi, tôi đưa em đi một nơi đồ ăn rất ngon.

Anh kích động kéo tay cô, đem cả người cô vẫn đang cứng ngắc kéo lên xe.

Vũ Dung vẫn còn tức giận vì nụ hôn tối hôm qua, giữa trưa ăn cơm, cô thậm chí mua một cái Hamburger để lại trong phòng cho anh, còn mình nhịn đói bỏ chạy ra bên ngoài, sinh giận dữ.

Ngải Hoành Kỳ tựa hồ không hề để ý sắc mặt của cô, một bên lái xe một bên kể cho cô nghe vài câu chuyện hứng thú khi anh còn ở trường học, còn tự nói tự nghe vui vẻ phấn chấn.

Anh kể một lần, ban đêm cuối tuần, vài nam sinh bọn họ to gan lớn mật chạy tới bể bơi trường học tắm khỏa thân, lại bị một đám nữ sinh thường bị bọn họ trêu chọc thừa cơ trộm quần áo giấu đi, còn gọi rất nhiều nữ sinh đến đứng ở xa xa xem xét bàn tán.

Hiển nhiên gái Tây cũng không phải đèn càn đầu, có thể làm cho đám nam sinh bất hảo kia chịu xấu hổ, thật sự là hả lòng hả dạ! Vũ Dung thầm nghĩ, rốt cục nhịn không được bật cười ra tiếng.

Rất vui có phải không? Anh nhếch môi kề sát vào cô hỏi.

Anh ta vẫn còn cười được?! Vũ Dung tuy rằng trừng mắt anh một cái, đuôi lông mày khé mắt lại vẫn hiện lên ý cười như cũ.

Ngải Hoành Kỳ hì hì cười, miệng nhếch lên lớn hơn nữa, nhưng anh lại lui người lại, chăm chú lái xe.

Ngay khi Vũ Dung đang muốn nghe kết cục bí hiểm của anh, anh lại đột nhiên thành hũ nút, không khỏi làm Vũ Dung tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng vẫn là cô nhịn không được mở miệng hỏi anh, Vậy sau đó thế nào? hừ! Kết cục càng thảm càng tốt!

Sau đó, vừa vặn bể bơi bên cạnh có mấy tấm ván bơi di động, vài người bọn họ mượn tạm che khuất vị trí quan trọng, sau đó một đám khom người, ra sức giấu đuôi tránh những kẻ đứng xem xung quanh, vội vàng chạy về ký túc xá.

Vài người bọn họ? Chẳng phải nói không bao gồm anh ta sao?

Vậy còn anh? Cô nhú mi tò mò hỏi.

Tôi? Tôi có tiền vốn, làm chi phải che chứ? Anh lập tức tự đắc trả lời, thật sự khó nghe!

Nghe vậy, Vũ Dung tròn mắt thiếu chút nữa rơi ra khỏi hốc mắt, lại nghe anh tự cao tự mãn tiếp tục nói –

Tôi trần truồng nhảy lên bờ, ngẩng đầu mà bước, đi trước làm gương! Nói cho em biết! Tôi thần khí phong thái vang dội toàn trường. Dọc theo đường đi, chỉ nghe thấy tiếng thét chói tai xung quanh, rất

nhiều nữ sinh còn dâng tặng nụ hôn nồng nhiệt, đưa tôi phong phong quang quang đưa về ký túc xá! Cùng mấy người bạn họ lại được đến đây ngộ như vậy cũng thật là đặc biệt! (^o^)

Xem anh mặt mày hơn hử, không hiểu được vì cái gì, Vũ Dung đáy lòng tự nhiên bị chọc tức.

Ngày hôm sau, anh đã bị đuổi ra trường học, sau đó bị ba mẹ anh hung hăng giáo huấn. Cô nham hiểm kết luận.

Ồi! Vũ Nhi, tôi không cho em học mấy tư tưởng hư hỏng của các nữ sinh đó đâu! Ngải Hoành Kỳ tỏ ra vô cùng thân mật lấy khuỷu tay đụng đụng cô, cười đến rất không đúng đắn. (__. __!)

Loại việc này không ảnh hưởng tới cái gì, trường học làm sao lại tính toán chứ? Cho nên đó là lý do tôi ngay cả một chút cũng không che giấu đi! Anh dễ dàng nói cho cô kết quả không có thiên lý này.

Như vậy còn không sao? Vậy muốn thế nào mới tính? Anh còn có mặt mũi nói chuyện tự tại được như vậy, thật sự là ông trời không có mắt! Vũ Dung không khỏi phùng hai má, không thêm để ý tới anh.

Nhưng Ngải Hoành Kỳ đương nhiên sẽ không bỏ qua, anh tiếp theo còn kể nhiều chuyện hài hước khác, chọc cho cô nhin không được vừa cười đến vui vẻ.

Vũ Dung rốt cục phát giác, đối mặt với anh bộ dạng cà lơ phất phơ, muốn kiên trì không cười, không để ý, thật sự là một chuyện rất khó khăn.

~*~*~*~

Ngải Hoành Kỳ đưa Vũ Dung đi vào một nhà hàng Trung Quốc đồ ăn Quảng Châu trong thành phố, bên ngoài trang hoàng cổ kính, rất có hương vị Trung Quốc, vừa thấy đã biết mang đậm phong cách truyền thống.

Tại sao anh lại có thể nói tiếng Quảng Đông vậy? Vừa vào trong nhà hàng, lại thấy anh dùng tiếng Quảng Đông lưu loát nói với phục vụ, Vũ Dung nhin không được tò mò hỏi.

Ông chủ nhà hàng này là người anh em Ngạn ca kết nghĩa của tôi, tôi là bạn học của anh ta, anh ta trước kia ở Hongkong từng là đại ca xã hội đen, sau đó rửa tay gác kiếm, di dân đến nước Mỹ. Anh ta buôn bán làm được rất lớn, mở ra nhà hàng này chẳng qua là vì muốn an trí một ít thủ hạ trước kia của anh ta. Anh dẫn cô đi đến một gian phòng giành cho khách quý. (Đại ca XH đen thì để Ngạn ca được không nhỉ?? >”

6. Chương 6: Thoát Đi (h)

Edit: Hàn Lạc

Vô lực tái chiến,

Thăm nghĩ thoát khỏi bấy giam cầm dịu dàng của anh.

Không có điều kiện,

Nhưng chỉ cầu toàn thân trở ra.

Mây mưa qua đi, Vũ Dung lập tức rơi vào trạng thái nửa mê man.

Ngải Hoành Kỳ thương yêu ngọt ngào ôm cô, tình tế hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô. Anh vẫn đặt chính mình bên trong nơi nhỏ hẹp của cô, thỏa mãn hưởng thụ khoái cảm được cô bao trùm, nhưng mà, chỉ một lát, anh không ngờ lại lần nữa ở trong cơ thể của cô mà cương cứng. (=.=)

Anh khẽ than một tiếng, lưu luyến rút ra khỏi cơ thể cô, lập tức đi vào phòng tắm mang hai chiếc khăn nóng ra, sau đó nhẹ nhàng tách hai chân của cô, dịu dàng lau cho cô.

Vũ Dung cảm giác được giữa hai chân ấm áp khác thường, rên một tiếng, cố gắng mở hai mắt, vừa nhìn thấy động tác của anh, nhất thời xấu hổ đến muốn ngất xỉu tại chỗ.

Ngải Hoàn Kì giữ lại hai chân đang muốn kẹp chặt của cô, ngẩng đầu lên nhìn phía khuôn mặt nhỏ nhắn đã sớm nhuộm thành lửa đỏ của cô nở nụ cười, Đối với anh, không có gì phải xấu hổ hết. Sau đó tiếp tục cúi đầu chăm chú giúp cô lau sạch dịch trong suốt lưu lại giữa hai chân cô.

Anh..... Anh buông ra! Vũ Dung hồn hển gần nhẹ. Trời ạ! Anh, anh, anh ta..... Thậm chí lại dám nhìn chỗ đó của cô?! Cô về sau còn dám gặp người khác nữa không?

Chườm nóng một chút, Tiểu Vũ Nhi sẽ thoải mái hơn! Anh làm bộ không nghe thấy lời cô nói, tự mình nói xong, lại đem một chiếc khăn nóng khác phủ lên chân cô.

Anh..... Không được nhìn! Không được chạm vào! Vũ Dung bất chấp xấu hổ, ngồi dậy đánh đầu anh.

Ngải Hoàn Kì chỉ cười cười, vươn một tay bắt lấy tay cô, chặt chẽ giữ cô lại, một tay kia vũng vàng đặt ở giữa hai chân cô, bốn đầu ngón tay cách một lớp khăn mặt nóng bắt đầu xoa nhẹ, cho đến khi khăn mặt trở thành lạnh mới buông tay ra.

Tiểu Vũ Nhi, mát xa một chút như vậy, có phải không còn đau nhức nhiều nữa hay không? Anh nghiêm túc nhìn chăm chăm nơi tư mật đỏ bừng của cô, khi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen thẳm lóe lên hai ngọn lửa nhỏ. Bảo bối, Tiểu Vũ Nhi có thoải mái hơn hay không?

Anh thậm chí nói chuyện..... với chỗ đó của cô, còn hỏi cô loại vấn đề xấu hổ chết người này?! Vũ Dung rốt cục biết anh gọi Tiểu Vũ Nhi đều không phải là muốn gọi cô, mà chính là xưng hô..... (__._.!)

Cô xấu hổ đến mức hận chính mình vì cái gì không thể lập tức bắt tỉnh nhân sự !

Không có sao? Vậy anh sẽ giúp em mát xa..... Tay anh lại đề xuống.

Có! Có! Vũ Dung gần như điên cuồng gào thét ra tiếng.

Trông thấy dáng vẻ mềm mại đáng yêu đang xấu hổ tới không chịu nổi của cô lại chọc cho anh tâm dương khó chịu, ý xấu trong mắt Ngải Hoàn Kì đột nhiên lại hiện lên, vẻ mặt biến đổi, tà ác liếc nhìn cô, ngón tay vẫn tiếp tục ấn ấn như cũ. Có cái gì?

Đáng giận ! Vũ Dung bị chọc tức, lại vừa cảm thấy cảm thấy xấu hổ, nhưng mà, nếu không để ý tới người đàn ông vô sỉ trước mắt này, xem ra anh ta sẽ không dừng tay.

Có..... Có..... thoải mái..... Cô lắp bắp trả lời, tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Là thoải mái một chút, hay là rất thoải mái? Ngải Hoàn Kì càng cười tà ác hơn, anh dán phía dưới cô, dùng tiếng nói nóng bỏng ở bên tai cô thấp giọng hỏi. Nếu chỉ có một chút, anh liền tiếp tục, thẳng đến khi em cảm thấy rất thoải mái mới thôi. Đương nhiên, tay anh cũng không hề ngừng lại, mà một đôi mắt tràn ngập dục hỏa bắt đầu từ trên người cô tuần tra đi lên.

Vũ Dung nổi giận giãy dụa, nhưng tránh không thoát được anh kiểm chế, cuối cùng đành phải khuất phục ở dưới.

Thực..... Thực sự..... Thực sự..... thoải mái! Ông trời tại sao không đánh một tia sét xuống đây, trực tiếp đánh chết cô đi?

Vậy anh yên tâm rồi. Anh khàn giọng trầm trầm, phất chốc đưa một ngón tay tham nhập vào nơi chật hẹp của cô.

A – Vũ Dung kinh hô một tiếng, thân thể mềm mại lập tức cứng ngắc. Đừng! Anh.....

Ngải Hoàn Kì nhanh chóng ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn muốn kháng nghị của cô, dùng thân thể áp cô trở lại giường, tay kia với đến bờ ngực mềm mại anh yêu thích không muốn buông tay, dùng lực xoa bóp, mà ngón tay xâm nhập bên trong mật huyết điên cuồng uốn lượn, cũng như đầu lưỡi của anh đang mặc sức quấy nhiễu cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Anh mạnh mẽ hôn cô, thẳng đến khi gần như muốn tắt thở, anh mới lưu luyến không rời buông ra cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Dọc một đường từ cổ trắng nõn nhỏ nhắn của cô đi xuống, nụ hôn của anh mật mật dừng trên mỗi một tấc da thịt của cô, cuối cùng đi tới nụ hoa đỏ bừng trước ngực, cũng mở miệng ngậm chặt, bắt đầu cuồng dã liếm cắn, cố gắng phối hợp nhịp điệu ở trong nơi chật hẹp của cô..... (.=)

Ừm..... Vũ Dung thở gấp khê rên rĩ, tay nắm trên vai anh, vốn muốn đẩy anh ra, nhưng lại mềm nhũn không còn sức lực.

Ngải Ngải Hoành Kỳ chuyển dần những nụ hôn nóng bỏng xuống giữa chiếc bụng bằng phẳng của cô, vươn đầu lưỡi nóng rực dụ hoặc liếm quanh một vòng.

Vũ Dung cả người chấn động, thân thể mềm mại không tự chủ được nổi lên từng đợt run rẩy.....

Mẫn cảm như vậy, huh? Anh thở gấp, hướng bụng cô nhẹ nhàng thổi khí.

A..... Không..... Vũ Dung càng thêm run rẩy, cảm giác được một dòng nhiệt dịch thấm ra hoa tâm.

Anh lại phát hiện em có một nơi rất mẫn cảm khác. Anh thỏa mãn thở dài, vẻ mặt đắc ý tới cực điểm. Tiếp tục, anh muốn ném thử Tiểu Vũ nhi..... Anh giọng nói tà ác, trầm thấp, khóe miệng khêu gợi tà khí cong lên. (==;=)

Vũ Dung phát hiện ý đồ của anh, lập tức cuồng loạn muốn đẩy anh ra, nhưng anh đã nhanh chóng mở hai chân của cô, đôi mắt sớm nhiệm đầy dục hỏa đang gắt gao nhìn chăm chăm đóa hoa phấn hồng của cô.

Không, anh không..... Đột nhiên lời nói nghẹn lại trong cổ họng.

Thật ngọt! Ngải Ngải Hoành Kỳ liếm mật nước giữa hoa tâm của cô, ngậm chặt tiểu trân châu không ngừng mà hút, ngón tay ở trong cơ thể cô cũng gập lại, dò xét thật sâu bên trong cô.....

A..... Vũ Dung bắt đầu rên rĩ kiểu ngâm, thân thể cứng ngắc dần xụi lơ xuống, cả người không tự chủ được run run.

Ngải Hoành Kỳ rút ngón tay, đem lưỡi dài nóng cháy cứng rắn chen vào tiểu huyết không ngừng co rút của cô, ở trong đó điên cuồng quấn lấy, cuộn lên một làn sóng mạnh mẽ khác đánh úp lên cô.

Vũ Dung hai tay nắm chặt khăn trải giường, đầu trên gối đầu cuồng loạn lắc lắc, cả người như bị vấy trong biển lửa, hai chân vô lực rộng mở, chỉ có thể bất lực mặc anh bừa bãi điều khiển chính mình.

Ngải Hoành Kỳ như si như cuồng tuyết uống dịch mật không ngừng tràn ra từ sâu trong hoa tâm của cô, sau đó lại đặt lên cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch của cô, điên cuồng hôn cô, mà nam tính cực lớn của anh kẻ sát tiểu huyết của cô càng không ngừng cạo xát.....

Vũ Dung đột nhiên nhớ tới đau đớn lúc trước, thân mình không khỏi lùi lại một chút.

Lúc này sẽ không đau nữa, ngoan, thoải mái một chút. Ngải Hoành Kỳ thở mạnh thấp giọng dỗ dành cô, nhanh chóng an ủi cô đang kinh hoảng.

Dục vọng sôi trào rồi cuộc không thể nhẫn nại, anh mạnh mẽ tiến lên, đem nam tính thật lớn sớm đã trưởng đau tham nhập ở sâu trong mật huyết của cô.

Đau..... Vũ Dung đau đớn kêu lên. Anh gạt người!

Xin lỗi, bảo bối, anh xin lỗi! Ngải Hoành Kỳ lập tức nhẹ nhàng xin lỗi, vùi đầu ở trước cổ cô thở mạnh. Tiểu huyết ẩm ướt chật hẹp của cô không ngừng mà co rút lại, cũng gắt gao bao lấy anh, làm cho anh lại lần nữa gần như muốn tan chảy.

Em quá nhỏ, chỉ sợ vài lần đầu đều phải chịu đau đớn một chút. Anh ảo não chính mình cho tới bây giờ mới phát hiện điểm này.

Người ta không cần! Vũ Dung chu lên cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng, vươn tay muốn đẩy anh ra, hồn nhiên không phát hiện mình giống như một cô gái nhỏ đang làm nũng với người yêu.

Anh cam đoan chỉ cần một chút là tốt rồi, bảo bối, tin tưởng anh, được không? Ngải Hoành Kỳ bị đáng vẻ kiêu mỵ của cô chọc tới thiếu chút nữa nhịn không được, đành phải cắn răng, nhẫn nại một lần nữa nhẹ nhàng dỗ dành cô, làm cho cô dần thả lỏng.

Quả nhiên theo như lời anh, trận đau đớn kia rất nhanh liền tiêu tán, dưới sự kích thích của anh, cô rất nhanh lại bắt đầu thở gấp liên tục .

Ngải Ngải Hoành Kỳ nâng lên phần hông của cô, cố nén xúc động sắp sửa phóng thích, thật sâu nhợt nhạt ra vào nhu huyết của cô, thẳng đến khi cô khó kìm lòng nổi cong người lên nghênh đón anh mỗi một lần xâm chiếm, anh mới biến hóa tiết tấu, bắt đầu cuồng dã luật động, dẫn dắt cô cùng nhau tới đỉnh thiên đường.....

Ha! Anh bạn, vừa thấy thần sắc cậu hôm nay, cũng biết rốt cục cậu làm được việc rồi! Ngày hôm sau, vừa gặp Anson đã lên tiếng trêu chọc Ngải Hoành Kỳ.

Ngải Hoành Kỳ trừng mắt anh. Cái gì là làm được việc? Đúng là miệng chó không nhả được ngà voi! Tôi cùng Vũ Nhi là lưỡng tình tương duyệt, hiểu không? Còn nữa, tôi cảnh cáo cậu, đừng ở trước mặt Vũ Nhi nói lung tung những lời này.

Được, được, tôi biết cô ấy là tâm can bảo bối của cậu, không thể đắc tội. Anson chịu không nổi lắc đầu. Nhưng mà, nói trở lại, thật đúng là không uống công cậu bày đặt không đặt được phòng tổng thống, chạy tới cùng cô ấy chen chúc cùng một phòng nhỏ, mệt công cậu nghĩ ra!

Đó là đương nhiên! Phòng tổng thống lớn như vậy, phòng họp, phòng tập thể thao không nói, chỉ là phòng ngủ còn có ba gian, cô ấy một khi đóng cửa lại, tôi thấy muốn gặp cũng không được, sao có thể giống như bây giờ, cô ấy xoay người lại là nhìn thấy tôi, xoay đi cũng có thể thấy được tôi. Hơn nữa, chúng ta mỗi ngày đều họp ở trong này, mấy chục người ra ra vào vào như vậy, tôi làm sao có thể cùng cô ấy nói chuyện yêu đương chứ? Ngải Hoành Kỳ mặt mày hớn hờ nói, vì bản thân đa mưu túc trí mà vừa lòng đắc ý.

Vậy cũng là tôi thông minh cơ trí, có thể tùy cơ ứng biến giúp cậu biến ra một phòng cậu đã sớm đặt trước, bằng không, người anh em như cậu đây hôm nay sao có thể tiêu dao như thế chứ! Cậu nói có phải hay không?

Đương nhiên, cũng may mắn khách sạn này là tự mình kinh doanh, bằng không, ngay giữa mùa du lịch đông đúc như vậy, làm sao có thể tạm thời biến ra một gian phòng?

Oh! Cậu đang muốn giành công sao? Ngải Hoành Kỳ cười meo meo nói: Yên tâm, tôi sẽ không bạc đãi cậu, tháng sau thăng chức cho cậu trở lại tổng công ty làm tổng giám đốc, thế nào? Tôi tin tưởng lấy thông minh tài trí của cậu, nhất định đảm nhiệm dễ dàng.

Anson khuôn mặt nhất thời cứng đờ, tổng công ty mỗi ngày đều có vô vàn chuyện làm không xong, lần này nếu trở về Đài Loan, không phải tương đương đi làm một con thú cút cung tận tụy sao?

Tôi không cần làm trâu làm ngựa ngày đêm làm lụng vất vả đâu! Chỉ cần cho tôi một món tiền lì xì nho nhỏ, tôi liền cảm thấy mỹ mãn rồi. Ở nước Mỹ làm cái phân đà chủ vô cùng tiêu điều tự tại!

Không, tôi nói thật. Ngải Hoành Kỳ vẻ mặt nghiêm nghị, thu hồi thái độ đùa cợt. Sau này, tôi cần nhiều thời gian bên Vũ Nhi, chuyện công ty, cậu thay tôi đảm đương nhiều hơn một chút.

Anson nhất thời vẻ mặt oán giận cầu xin, Cậu hưởng phúc, tôi chịu tội, anh em là như thế này sao?

Chuyện này cứ quyết định như vậy! Ngải Hoành Kỳ không nhìn anh kêu rên, khoái trá nói: Đúng rồi, đêm nay thị trường mở tiệc tối chiêu đãi, cậu đại diện thay tôi đi tham gia.

Cậu người này thật sự là hết thuốc chữa! Vì có thể lúc nào cũng thời thời khắc khắc bảo vệ cho người con gái của mình, ngay cả mười lăm phút đường xe là có thể đến công ty cũng không đi, mỗi ngày muốn đám nhân viên bọn họ khổ cực chạy khắp hai nơi tìm Ngải Hoành Kỳ họp, mà nay, ngay cả bữa tiệc quan trọng như vậy, đều phải phiền đến người anh em số khổ như anh thay mặt lên sân khấu!

Anson liếc một cái xem thường, vừa lắc đầu, lại vừa thở dài .

Đúng, tôi hết thuốc chữa! Ngải Hoành Kỳ cười đến vô cùng khoái trá. Ách! Còn nữa, hủy bỏ kế hoạch Rhianne đi.

Sao vậy?

Tôi cho người điều tra, chính phủ căn bản sẽ không cho phép nơi đó phát triển trở thành khu buôn bán, cho nên, mảnh đất kia ngay cả năm triệu Đô la Mỹ cũng không giá trị, tin tức kia chính là do Rhianne tung hỏa mù.

Cừ thật! Công ty Rhianne còn dám nâng giá cao đến mười triệu!

Chiến tranh không ngại lừa lọc mà thôi! Ngải Hoàn Kỳ lơ đãng nhún nhún vai.

Nói cũng phải. Đúng rồi, Lưu Dụ Cường cũng theo tới, hắn ta hình như cũng có hứng thú với mảnh đất kia.

Lão hồ li kia lại bò lên đến đây? Ngải Hoàn Kỳ bất đắc dĩ lắc đầu.

Ngoại trừ muốn cắn chết chúng ta ra, vài năm này cũng không gặp được hắn làm nên việc gì. Anson cũng lắc đầu.

Lưu Dụ Cường từng bị đánh bại trong tay Ngải Hoàn Kỳ, từ đó về sau liền khắp nơi cùng Ngải thị đối nghịch, nhưng mà, Ngải Hoàn Kỳ mỗi lần đều cũng không so đo với hắn.

Lần này vẫn để cho hắn làm càn sao?

Không được! Thấy Anson kinh ngạc nhướn mi, Ngải Hoàn Kỳ mỉm cười. Tôi sau này không có thời gian ở Mỹ giúp hắn đùa bỡn nữa, bây giờ trước cho hắn một bài học nho nhỏ, hy vọng hắn có thể hiểu được tiến lui, bằng không, lần tiếp theo sẽ cho hắn nếm thương tích nặng.

Cái gì gọi là bài học nhỏ? Cái gì gọi là thương tích nặng?

Bài học nhỏ chính là làm cho hắn tổn thất ba, năm triệu, mà thương tích nặng chính là làm cho hắn ba, năm mươi năm sau cũng không thể lại tiếp tục đến làm phiền tôi. Thời gian của anh bây giờ muốn cùng Vũ Dung vui đùa, cũng không nghĩ muốn lãng phí cùng lão hồ li này đấu trí.

Ba, năm mươi năm không thể lại tiếp tục đến phiền cậu? Vậy không phải muốn hắn không gượng dậy nổi sao? Anson giật mình mở lớn miệng. Người ta nói, tình yêu làm cho người ta vui vẻ, tâm tình hòa nhã, cậu tại sao càng đối càng ngoan độc?

Cho nên, cậu sau này làm việc vẫn nên nghiêm túc một chút, nếu muốn tôi tặng cho một bài học nhỏ, vậy thì không tốt lắm, cậu nói có phải hay không? Ngải Hoàn Kỳ ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Vậy tôi đi thăm dò lão hồ li kia lúc này đang làm ra cái chiêu gì, sau đó an bài một bài học cho hắn. Anson đột nhiên trở nên vô cùng cẩn thận.

Anh em tốt! Ngải Hoàn Kỳ sung sướng vỗ vỗ vai anh.

~*~*~*~*~

Khi Vũ Dung tỉnh lại, sắc trời đã dần tối, cô xem đồng hồ, phát giác thế nhưng đã quá năm giờ, vì thế vội vàng nhảy xuống giường.

A! Toàn thân đau nhức khiến cô nhớ lại cả tối hôm qua miệt mài.

Cô mặt đỏ tai hồng mặc quần áo, nhớ lại mình thế nhưng cùng anh làm chuyện thân mật như vậy, thậm chí ở trong lòng anh mà mất phương hướng! Một cổ kinh hoảng thật lớn mạnh mẽ thổi quét đến cô, cô nhin xuống thắt lưng xương sống đau nhức chạy đến trước tủ quần áo, bối rối đem quần áo của mình nhét vào túi hành lý.

Cô phải mau chóng rời xa người đàn ông nguy hiểm này! Người luôn có thể chọc cô bật cười, chọc cô mặt đỏ tim đập, thậm chí là tức giận!

Đúng vậy! Cô nhất định phải cách anh thật xa!

Bất chấp không kịp rửa mặt chải đầu, cô cào cào tóc lung tung, nắm lấy túi hành lý muốn đi ra ngoài.

Vừa lúc đó, ngoài cửa vừa vẳng truyền đến tiếng huýt sao ngân vang của anh, ngay sau đó là tiếng mở cửa.

Vũ Dung giống như tên trộm đem túi hành lý nhét xuống một bên giường đối diện với ban công, cũng âm thầm cầu nguyện anh sẽ không đi tới.

Vũ Nhi, em tỉnh rồi sao? Tại sao không nằm nghỉ thêm một lát? Tối hôm qua không ngủ được bao lâu, hôm nay là một ngày Ngải Hoàn Kỳ tâm tình thật tốt đi tới.

Vũ Dung nhớ tới anh mỗi lần nói chuyện đều đã dựa vào cô rất gần, sợ anh lại đi tới chỗ cô đứng, sẽ nhìn thấy túi hành lý của cô, vì thế vội vàng bước nhanh tới chỗ anh.

Ngải Hoàn Kỳ thấy cô đột nhiên chủ động đi tới cạnh anh, không khỏi mừng rỡ như mở cờ trong bụng, sớm biết rằng muốn cô có thể làm cho cô thuận theo nhiệt tình như vậy, anh đã sớm nên áp dụng hành động! Sống chết nhần nhện như vậy thật sự là tự chuốc lấy khổ cực, thiếu chút nữa ghen hổng chính mình, cũng hủy hạnh phúc nửa thân dưới của anh. (__.!)

Em cũng muốn anh phải không, bảo bối? Anh tự cho là đúng kết luận, dù sao anh đối với năng lực siêu cường của mình luôn luôn vô cùng tin tưởng. (=.=')

Vũ Dung chỉ lo lắng sẽ bị anh phát hiện chuyện mình muốn chạy trốn, căn bản không chuyên tâm nghe anh nói cái gì.

Cô im lặng làm cho Ngải Hoàn Kỳ nghĩ lầm cô đang thẹn thùng, thích thú tà tà tươi cười, chậm rãi nâng lên cằm của cô, lại lập tức nhủ chân mày.

Tại sao sắc mặt lại kém như vậy?

Ở trong tưởng tượng của anh, sau khi cùng anh trải qua cả một đêm đầy đủ thoải mái, hẳn là sắc mặt phải hồng nhuận, nét mặt toả sáng, cả người tản mát ra vẻ mềm mại đáng yêu rực rỡ của cô gái mới lần đầu tiên trải sự đời mới đúng, không phải khuôn mặt xám như tro tàn như thế.

Đều là anh làm em mệt muốn chết rồi, có phải không? Anh lập tức nghĩ thông suốt đạo lý trong đó, bất giác đau lòng.

Tối hôm qua, anh tuy rằng đã cố gắng khắc chế, nhưng vẫn không thể hoàn toàn khống chế bản thân, luôn nhìn không được một lần lại một lần đánh thức cô, lấy dục vọng giống như vĩnh viễn không thể thỏa mãn trong cơ thể kia, không ngờ, lại làm khổ Vũ Nhi của anh.

Xin lỗi, anh đêm nay cố gắng chỉ cần em..... Hai lần, ách! Ba lần là được rồi! Anh thế nhưng còn giơ đầu ngón tay tự mình bắt đầu tính toán chi li.

Qua vài ngày, chờ em quen dần, sẽ càng ngày càng thích nhiệt tình của anh! Anh tin tưởng ngày nào đó rất nhanh sẽ đến, không khỏi mặt mày hớn hở ôm chặt cô, đem miệng để sát vào cô.

Vũ Dung bối rối tránh ra.

Ồi! Vũ Nhi, việc gì phải xấu hổ chứ! Thấy cô mang vẻ mặt cô bé sợ hãi, Ngải Hoàn Kỳ nhìn không được phì cười. Tối hôm qua đều đã đem bản thân giao cho anh, cô gái nhỏ này da mặt tại sao vẫn mỏng như vậy?

Anh càng tươi cười, từng bước một đi tới, làm cho cô phải từng bước thoái lui, giống như mèo đuổi bắt chuột.

Nhưng cũng ngay lúc này, mắt anh bỗng liếc đến túi hành lý nho nhỏ kia, vẻ mặt tươi cười nhất thời cứng đờ, sắc mặt cũng dần u ám.

Mở khóa kéo, chứng thực suy đoán của mình, khuôn mặt luôn luôn thường trực nụ cười như anh, trong đôi mắt bắn ra lửa giận!

Anh có nghĩ tới cô có lẽ sẽ hoảng sợ, có lẽ sẽ không mang sắc mặt hoà nhã trước mặt anh, lại chưa từng nghĩ tới cô thế nhưng lại muốn chạy trốn?!

Thì ra em muốn chạy trốn? Anh mở miệng, giọng nói nguy hiểm mà trầm thấp.

Vũ Dung tự nói với mình đây là chuyện rất bình thường, cứng rắn ưỡn ngực nói: Tôi tại sao phải chạy trốn? Tôi, tôi đây không phải..... đã nói cho anh sao? Nhưng cô vẫn chột dạ không dám mở mắt.

Oh? Anh nheo lại mắt đánh giá cô, đột nhiên nói: Không giấy chứng nhận còn chạy loạn khắp nơi, chẳng lẽ em không sợ bị bắt vào nhà giam, bị người ta cho thành người nhập cư trái phép đưa đi Trung Quốc sao? Bọn họ đối với dân nhập cư trái phép chắc chắn sẽ không mềm lòng, cam đoan vừa qua cửa sẽ nhốt em lại ba năm bảy năm, nói không chừng ngay cả thăm vấn cũng không cần đến! Anh ác ý cố tình nhấn mạnh, phóng đại suy đoán mà hù dọa cô.

Vũ Dung vừa rồi tâm hoảng ý loạn quên chuyện bản thân đã đánh mất giấy chứng nhận, mà cô hoàn toàn không biết gì ở Trung Quốc, cũng quả thật bị lời nói của anh hù dọa, nhưng mà, cô vẫn cố gắng duy trì trấn định trả lời.

Không nhất định sẽ bị người ta bắt! Nhiều người Đài Loan đến Mĩ du lịch, du học như vậy, chẳng lẽ không có người nào từng làm mất giấy chứng nhận sao? Cho dù bị bên nước Mĩ này hiểu lầm, tôi nghĩ, không đến vài ngày, bọn họ có thể biết rõ ràng thân phận của tôi. Cùng lắm thì bị giữ lại vài ngày thôi!

Oh? Em chắc chắn như vậy sao? Ánh mắt anh chợt lóe, lập lờ nước đôi nói: Tốt lắm! Cho dù không có việc gì, chẳng lẽ em không sợ ở những nơi đó gặp phải dạng người xấu gì sao? Muốn anh lần lượt miêu tả cho em nghe hay không, cho em biết có những nơi đối với các cô gái độc thân có bao nhiêu nguy hiểm?

Không cần! Vũ Dung lắc đầu, trong lòng nghĩ, đợi ở trong này không phải cũng nguy hiểm như thế sao?

Em rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Em không phải muốn anh tức chết chứ? Ngải Hoành Kỳ nhìn thấu ý nghĩ của cô, nhất thời tức giận đến gào to, cũng lười đe dọa cô. Đáng giận, em dám không nói tiếng nào đã nghĩ vụng trộm chạy trốn!

Vũ Dung hoảng sợ, vội vàng lùi lại phía sau.

Mấy trăm đô la kia tôi sẽ trả lại cho anh, tôi có danh thiếp của anh, sau khi trở về Đài Loan, tôi nhất định sẽ đứng hàng tháng trả lại cho anh. Cô nghĩ anh thành linh nổi giận là vì anh cho rằng cô muốn trốn nợ.

Tiền? Em còn dám tính toán tiền bạc với anh? Anh phẫn nộ tới gần cô, lại đột nhiên dừng lại, gật đầu thì thào tự nói, Tiền? Tốt lắm! Em nhắc tới tiền, tốt lắm!

Vũ Dung không rõ anh đang nói cái gì, đã thấy anh một bước dài tiến lên, cô còn không kịp né ra, anh đã mở ba lô của cô, lấy ra tất cả số tiền bên trong, sau đó thả hai tờ mười đô la vào.

Cho đến khi chúng ta trở về, em mỗi ngày chỉ có hai mươi Đô tiền tiêu vặt! Anh tuyên bố, sau đó đem tiền dư cất vào túi tiền của mình. Muốn mua thứ gì, anh sẽ dẫn dò James giúp em trả tiền.

Anh tự cao tự mãn nhướn mi nhìn cô, thể hiện rõ bộ dáng Xem em làm sao trốn.

Một chiều này xác thực đủ độc, cũng quả thật đánh trúng yếu điểm của Vũ Dung. Cứ như vậy, cô sẽ không đủ tiền mua vé máy bay khứ hồi, mà một ngày hai mươi Đô cũng không đủ cho cô ăn và ở.

Anh..... Vũ Dung giận dữ, ngón tay phát run chỉ vào anh, sau một lúc lâu cuối cùng bực ra hai chữ, Ti bỉ!

Ai ti bỉ? Là ai nghĩ muốn vỗ vỗ mông chạy trốn? Anh lúc này dường như cũng rất tức giận, không giống trước kia cợt nhả như vậy, chưa lấy lại sắc mặt hoà nhã mọi khi.

Anh lại còn nói những lời hạ lưu như vậy, giống như cô bắt anh phải Làm như thế!

Vũ Dung đời này còn chưa từng cảm thấy ủy khuất như vậy, khóe mắt không khỏi đỏ lên, trong lòng dâng lên một cổ xúc động muốn khóc, nhưng cô lại quật cường ngẩng đầu lên chạy tới ban công, để cho gió lạnh mang theo tuyết mịn đông lại sương mù trong mắt.

Ngải Hoành Kỳ lập tức đi theo, anh như cũ lặng yên không hé răng giận dữ, cũng không trừng mắt cô, vẻ mặt cùng tư thái kia đều thể hiện rõ anh cùng cô chiến tranh lạnh!

Anh làm cái gì vậy? Giống như cô làm sai vậy! Vũ Dung đáy lòng cũng bất giác dâng lên một cổ tức giận, cô quyết định cùng anh mắt to trừng mắt nhỏ, cũng không nghĩ đến, cuối cùng lại vẫn bại trước anh.

Cô phẫn nộ muốn trở về phòng, lại bị lớp tuyết mỏng dưới sàn làm trượt chân, cả người nhất thời mất thăng bằng.

Ngải Hoàn Kỳ xông lên phía trước muốn ổn định thân thể của cô, lại bởi vì sàn trơn trượt, hai người rớt cuộc cùng nhau trượt về phía trước, mắt thấy sẽ cùng mặt sàn tương thân tương ái, anh đột nhiên nhanh tay lẹ mắt ôm cô xoay người, lúc này mới ngã xuống sàn.

Sau gáy đau đớn khiến Ngải Hoàn Kỳ không khỏi kêu lên, hai tay lại ôm cô vào trước ngực, gất gao bảo vệ cô.

Chiều này tốt! Chiều này hay! Tốt! Tốt lắm! Hay thật sự! Ngải Hoàn Kỳ vẻ giận dữ vừa rút lui, lập tức mặt mày hớn hở trầm trồ khen ngợi. Vũ Nhi ngoan! Tiếp theo lại nâng khuôn mặt của cô lên hôn mãnh liệt.

Người này bị đụng nên điên rồi phải không? Vũ Dung ban đầu còn lo lắng anh ngã bị thương hay không, nhưng thấy anh lại bắt đầu không đứng đắn, liền tức giận giãy dụa nghĩ muốn bò ra khỏi trên người anh, không ngờ chỗ mắt cá chân lại truyền đến một trận đau đớn, khiến cô nhăn mặt kêu một tiếng.

Làm sao vậy? Ngã bị đau sao? Ngải Hoàn Kỳ lập tức thân mật hỏi.

Ở đây. Vũ Nhi vẽ mặt đau đớn chỉ vào chỗ bị thương.

Anh lo lắng nhíu chặt hàng mi, không nói hai lời lập tức ôm lấy cô trở vào bên trong.

7. Chương 7: Diễn Tình

Edit: Hàn Lạc

Tình yêu,

Giống như một canh bạc không biết cách đánh,

Khiến cho người ta nhìn không chớp mắt.

Mà bánh xe,

Đã lặng lẽ bắt đầu khởi động.

Sau khi bác sĩ cẩn thận kiểm tra, chứng minh chân của Vũ Dung chỉ bị trật nhẹ, qua hai ba hôm sau sẽ không có việc gì.

Nhưng Ngải Hoàn Kỳ dường như coi cô trở thành tàn phế, giúp cô chườm lạnh khắp chân, lại vừa cứng rắn muốn giúp cô ăn cơm, thậm chí còn xả đầy bồn nước nóng nói phải giúp cô tắm rửa?!

Vũ Dung đương nhiên liều chết không theo, cô mím chặt môi, dựa sát vào ghế sofa không chịu đứng dậy.

Vậy được rồi! Dù sao bất luận là giúp em tắm, hoặc là cùng nhau tắm, anh nhất định đều sẽ không nhịn được mà muốn em ở ngay trong bồn tắm, như vậy, nếu đụng tới chân bị thương của em sẽ không tốt, hiện tại em như thế này, vẫn nên ngoan ngoãn ở trên giường làm có vẻ tốt hơn một chút.

Anh lại bắt đầu nói những lời không đứng đắn, nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc, một bộ suy nghĩ thật sự chu đáo, bộ dáng quan tâm chăm sóc với cô!

Vũ Dung xấu hổ đến khuôn mặt đỏ bừng, nếu không phải sợ lại ảnh hưởng đến vết thương, cô khẳng định sẽ lập tức chạy thẳng đến phòng tắm, nhưng cô ngay cả xuống đất còn chưa kịp, Ngải Hoàn Kỳ đã một phen ôm lấy cô đi vào phòng tắm.

Tắm xong gọi anh một tiếng, anh giúp em lau người. Anh cười hì hì xoa xoa hai má đỏ bừng của cô.

Vũ Dung đương nhiên sẽ không gọi anh vào lau người cho mình, khi vừa ra khỏi phòng tắm, cô tính giống như trước kia cầm gối đầu và chặn bông đến sofa ngủ, lấy hành động cho thấy quyết tâm muốn cùng anh bảo trì khoảng cách, lấy thể an toàn.

Nhưng cô đã thấy trong phòng hai chiếc chăn bông duy nhất đang bị anh bình ỗn đặt dưới thân thể cường tráng , mà hai chiếc gối đầu cũng đệm ở sau lưng anh, cả người anh giống như đại lão gia hai tay ôm ngực, bắt chéo hai chân.

Phiền anh nhường một chút, tôi muốn lấy gối đầu với chăn bông. Vũ Dung kìm nén tâm tình nói.

Cái gì? Anh giống như đang trầm tư vừa mới phục hồi lại tinh thần, không nghe rõ ràng vấn đề của cô, lại ôm lấy cổ tay cô. Nào! Anh hôm nay vừa nhìn thấy một từ ngữ, không hiểu đó có ý nghĩa gì, trong đó còn có một chữ không đọc được..... Em biết đấy, anh từ nhỏ đã sang Mỹ du học, tiếng Trung không tốt lắm, phiền em dạy anh được không?

Tiếng Trung của anh không tốt? Từ lúc anh mở miệng nói mấy từ ngữ đòi truy, chỉ sợ không ai có thể nói lưu loát hơn so với anh được, càng trơn tru, càng hiểu rõ! Ai lại tin tưởng tiếng Trung không tốt chứ?!

Vũ Dung trực giác cho thấy anh lại muốn tác quái , nhìn vẻ mặt anh, giống như một học trò ngoan, cô đành phải gật gật đầu.

Ngải Hoành Kỳ vui vẻ kéo cô ngồi ở bên mép giường, lại rất tôn trọng đạo trước rót một chén nước cho cô, sau đó mới lấy ra tờ giấy đưa tới trước mặt cô.

Chính là từ này, đó có ý nghĩa gì vậy? Anh giống như một bảo bối ngoan ngoãn nhìn cô.

Vũ Dung vừa thấy hai chữ kia, thiếu chút nữa liền ngất xỉu. Cô sớm nên tin tưởng trực giác của mình, trâu có dắt đến Bắc Kinh vẫn là trâu! Đầu óc người này đầy tư tưởng dơ bẩn , căn bản sẽ không nghĩ ra cái gì tốt!

Tôi cũng chưa thấy qua, không hiểu! Cô khê cần môi giả ngốc, muốn nhìn một chút anh làm thế nào tiếp tục hỏi?

Không hiểu? Vậy vì sao mặt em lại đỏ rực? Em nói dối đúng không? Quý hẹp hòi, không dạy anh..... Đây! Mặt của em tại sao càng ngày càng đỏ vậy? A – Anh khoa trương A một tiếng, bộ dạng như bưng tỉnh đại ngộ, Anh đã biết! Chính là làm tình thôi! Đúng không? (__.!)

Nhìn anh bộ dáng giống một tên trộm, rõ ràng sớm biết đó có ý nghĩa gì , tên đáng ghét này rõ ràng muốn trêu chọc cô! Vũ Dung chán nản muốn rút cổ tay về, nhưng không thể như ý muốn.

Chúng ta đều đã làm cả một đêm , làm chi còn thẹn thùng với anh như vậy? Ngải Hoành Kỳ nháy nháy mắt kéo tay cô. Dạy anh một cuộc đọc như thế nào thôi!

Không biết! Cô phụng phịu trả lời.

Ngải Hoành Kỳ nhún nhún vai, rung đùi đắc ý đọc vài âm không đúng.

Ừm! Anh nghĩ, hẳn nên đọc là cầu ! Anh cuối cùng kết luận.

Vũ Dung đương nhiên sẽ không chủ động đi sửa chữa lỗi sai của anh.

A! Anh đột nhiên thấy ý tưởng vừa hiện, nghĩ đến một câu hợp với tính thơ, em nghe thử xem, rồi cho ý kiến! Anh kích động nói, bày ra bộ dáng khiêm tốn.

Không phải vừa mới nói tiếng Trung không tốt, lúc này lại hiểu được câu hợp với tính thơ sao? Vũ Dung uống ngụm nước, quyết định vô luận anh nói cái gì, cũng không tiếp tục để ý tới anh!

Nguyệt hắc phong cao, nên giao cầu ! Anh đọc một lượt, lại kích động hỏi: Thế nào, được không? Anh biểu hiện rất giống học sinh tiểu học chờ giáo viên khích lệ.

Cái này gọi là thơ gì? Vũ Dung kinh ngạc hít một hơi thật sâu, thiếu chút nữa bị sặc nước chết.

Ngải Hoành Kỳ vươn tay lau lau tay của cô, vỗ nhẹ của lưng cô. Sao vậy? Không tốt sao? Như vậy — nguyệt hắc phong cao, thích hợp giao cầu – có phải tốt hơn một chút hay không? Anh cố gắng sửa đổi cho tới hoàn mỹ. (>oo

8. Chương 8: Ghen Tị

Edit :Hàn Lạc

Ổ trong lòng em chiếm phân lượng,

Tôi chỉ muốn em –

Nhìn , nghĩ, nghe , nói ,

Tất cả đều là anh.

Ban đêm trên đại lộ Rhode a vẫn náo nhiệt như cũ, nhưng mặc dù Vũ Dung đi tới các cửa hàng với đủ các mẫu mã trang phục thời thượng, tâm tư lại hoàn toàn không đặt trong đó.

Cô đã mấy ngày chưa ra khỏi cửa phòng, chỉ thuần túy đi ra ngoài hít thở không khí, bởi vì Ngải Hoành Kì quá nhiệt tình luôn khiến cô mệt mỏi ban ngày ngủ tới bất tỉnh nhân sự, thẳng đến sau khi anh tan tầm trở về mới bị anh hôn tỉnh dậy.

Mỗi lần nghĩ đến anh, Vũ Dung lại không khỏi đỏ mặt. Cô hít một hơi, thấy phía trước có mấy nhà hàng, vì thế cất bước đi tới.

Ngải Hoành Kì đêm nay có tiệc xã giao với người khác, sẽ không trở về ăn cơm cùng cô, một mình cô mua một phần xúc xích trở về phòng tùy tiện ăn một chút, cũng tốt hơn ở trong nhà hàng lớn gọi những món đắt tiền gì đó.

Mua xong, cô liền trở về, lại đột nhiên thấy một người da đen, vừa ồn ào vừa chạy về phía cô.

Vũ Dung nghe không hiểu hắn ta nói cái gì, nhưng mà, thấy bộ dạng hắn lực lưỡng như vậy, vẻ mặt lại hung hãn, không khỏi hoảng sợ, vội vàng lùi về phía sau, nhưng hắn ta vội vươn tay muốn bắt cô, hại cô kinh hoảng vội vàng vứt bỏ túi giấy trong tay, lập tức xoay người chạy thục mạng.

Thật sự là gặp xui xẻo! Đây là vùng lân cận Beverly Hills Bỉ, thuận tay túm bắt cũng đều là người có tiền, nhưng lại không biết tên kia chọn trúng một người nghèo khổ như cô.

Chạy chạy, đột nhiên có một chiếc xe dừng lại bên cạnh cô, từ trên xe bước xuống là một người đàn ông người phương Đông.

Người đàn ông kia đầu tiên dùng tiếng Anh nói một đoạn thoại dài, sau đó lại thấy cô vẻ mặt mờ mịt, mới chuyển sang dùng quốc ngữ nói: Tiểu thư, tôi thấy cô chạy trốn vội vàng như vậy, có phải gặp người xấu hay không?

Vũ Dung thở phì phò nói không ra lời, cũng không tự giác quay đầu lại nhìn, đến khi thấy tên da đen kia chưa đuổi đến, bất giác thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Người đàn ông kia nhìn động tác quay đầu lại ngó nhìn xung quanh của cô, vội hỏi: Mời cô lên xe của tôi!

Không, không cần, cảm ơn anh!

Tiểu thư, cô đừng sợ, tôi không phải người xấu. Ah! Tôi có thể đem chứng minh thư của tôi cho cô xem. Trời đã tối, một cô gái trẻ như cô chạy loạn sẽ rất nguy hiểm. Nói xong, anh thật sự lấy ra chứng minh thư đưa cho cô, xem ra, anh thật sự là người tốt bụng. Cô muốn đi đâu? Tôi tiễn cô một đoạn đường.

Thật sự không cần, tôi đi một đoạn đường là tới ngay, cảm ơn anh. Vũ Dung vốn luôn sợ người lạ, vẫn là nhẹ nhàng từ chối ý tốt của người kia, xoay người tránh ra.

Nhưng người đàn ông kia lại lái xe chậm rãi đi theo phía sau cô.

Cô thật sự không cần sợ tôi! Tôi sợ cô vạn nhất..... Tôi thật sự không hề có ý đồ bắt lương! Cô là du khách sao? Mọi người đều là đồng bào, nếu không đưa cô đến nơi an toàn, tôi thấy không yên tâm. Thấy ánh mắt cô chứa đầy cảnh giác sợ hãi, anh vội gơ tay giải thích.

Vũ Dung tiếp tục đi về phía trước, khách sạn ở ngay gần đây, chỉ cần đi bộ thêm mười phút là tới.

Cảm ơn anh.

Không cần khách khí! Tôi là Tần Tử Dục, xin chào, đây là danh thiếp của tôi, nếu có việc gì cần giúp đỡ, bất cứ lúc nào cô cũng có thể liên lạc với tôi.

Vũ Dung gật gật đầu, tiếp nhận danh thiếp của anh, sau đó đi về hướng khách sạn, không nghĩ tới Tần Tử Dục kia lại cùng đi theo.

Ách! Tiểu thư, cô có thể cho tôi biết tên của cô được không?

Vũ Dung do dự một lúc mới nói: Tôi tên Lục Vũ Dung.

Lục Vũ Dung? Tần Tử Dục ánh mắt sáng lên, Em có phải đã từng ở tại cô nhi viện Từ Ân hay không?

Vũ Dung ngạc nhiên nhìn biểu tình vừa hưng phấn lại chờ mong của anh ta, ở trong trí nhớ của cô, trong cô nhi viện cũng không có người như vậy, nhưng mà, anh thoạt nhìn giống như thật sự quen biết cô.

Thật sự là em sao? Vũ Nhi? Khó trách anh lại cảm thấy em nhìn rất quen. Tần Tử Dục vui vẻ giữ chặt tay cô. Em còn nhớ rõ anh không? Anh là Dục ca ca, anh khi đó tên là Lục Tử Dục.

Tầm mắt Vũ Dung đang bị hình ảnh một đôi nam nữ vừa bước ra khỏi cửa hấp dẫn sự chú ý, nhưng mà, người còn chưa thấy rõ ràng, đã bị Tần Tử Dục một phen lôi kéo đi.

Đi, chúng ta đi uống cà phê, từ từ nói chuyện.

Vũ Nhi, em thật sự không nhớ anh sao? Nghe được, Tần Tử Dục vô cùng thất vọng.

Nhớ..... Nhớ rõ.

Cô làm sao có thể quên chứ? Tuy rằng đó là một đoạn ký ức đã phủ đầy bụi mà cô gần như đã muốn nhanh chóng quên đi.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ lúc ấy người đàn ông kia gương mặt có bao nhiêu dữ tợn, tiếng quát giận dữ có bao nhiêu đáng sợ, cô cũng không hiểu được hắn ta đang muốn cái gì, chỉ có thể bất lực cuộn chặt thân hình nho nhỏ lại, chịu đựng cú đấm của hắn.

Sau này, trong mỗi một lần ra sức đánh cùng giận dữ mắng mỏ, cô mới biết được, thì ra người đàn ông đáng sợ mà cô gọi là cha kia vốn không phải cha ruột của cô, khi cô mới được nửa năm tuổi bị hắn ta mua về.

Nhưng mới không tới một năm, việc buôn bán của hắn thất bại, sau đó vợ hắn cũng bỏ trốn, vì thế, hắn bắt đầu say rượu, mỗi lần uống rượu, hắn liền đánh đập cô cho hả giận.

Cô quá nhỏ cũng không hiểu chuyện, chỉ biết mỗi ngày sống trong sợ hãi, thẳng đến khi có một ngày, người đàn ông kia do say rượu lỡ tay giết người mà bị đưa vào trại giam, cô năm tuổi từ đó đưa vào cô nhi viện Từ Ân.

Đối mặt hoàn cảnh lạ lẫm, cô càng thêm sợ hãi, trong cô nhi viện có vài đứa nhỏ lớn hơn cô luôn âm thầm bắt nạt, mà cô yếu đuối hướng nội, tính cách không dám phản kháng, lại làm cho đứa nhỏ đó hành vi ngày càng quá phận.

Có một lần, khi cô bị bắt nạt vừa lúc được Lục Tử Dục phát hiện, anh ra tay giúp cô, nhưng mà, anh mới chỉ lớn hơn cô hai tuổi, cuối cùng cũng bị đám nhóc kia đánh tới mặt mũi bầm dập, nhưng từ sau đó, anh thỉnh thoảng luôn quanh quẩn ở bên cạnh cô, mỗi lần gặp người bắt nạt cô, anh vẫn ra tay giúp.

Mãi cho đến một lần, cô bị lũ nhóc ác ý đẩy mạnh xuống một dòng suối nhỏ, tuy rằng nước không sâu, nhưng cô cũng không biết bơi, bởi vì sợ hãi vùng vẫy, ngược lại uống vào không ít nước, trong lòng cô không ngừng chờ đợi Lục tử Dục có thể mau tới cứu mình.....

Nhưng anh không tới! Cô trôi theo dòng nước được một khối đá lớn giữ lại, hao hết toàn bộ sức lực mới bò được lên bờ, đợi tới khi cô trở lại cô nhi viện, mới biết được buổi sáng hôm đó Lục Tử Dục được người thân tới đón về nhà.

Từ sau lần đó, cô mới hiểu được bản thân không thể dựa vào bất kỳ người nào!

Xin lỗi, anh ngày đó chưa nói tạm biệt với em đã rời khỏi. Tần Tử Dục áy náy nói.

Khi đó anh đột nhiên biết trên đời này còn có một người mẹ, mà bà ấy còn muốn đón anh về nhà, anh vô cùng vui sướng, liền đi theo bà ấy rời khỏi. Nhưng không nghĩ tới, mẹ anh cùng cha dượng lại trực tiếp đưa anh tới sân bay, lên đến máy bay, anh mới hiểu được bọn họ đưa anh sang Mỹ, mà nhà mới của anh lại cách Đài Loan xa xôi như vậy. Mấy năm nay, vì chuyện không kịp nói lời từ biệt với em, trong lòng anh vẫn luôn cảm thấy rất áy náy.

Không sao, anh khi đó cũng mới tám tuổi, làm sao có thể nghĩ nhiều như vậy. Vũ Dung mỉm cười nói. Thấy cô nói như vậy, Tần Tử Dục rất cục cựa thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu chuyển hướng đề tài.

Tại sao đều là một mình anh nói chuyện vậy? Em vẫn giống như trước đây, luôn không thích nói chuyện. Vũ Dung cười cười, không nói gì thêm. Đột nhiên, có người đi đến cạnh bàn của bọn họ, cô ngẩng đầu.

Vũ Nhi, tại sao em ở đây? Ngải Hoành Kỳ vẻ mặt buồn bực nhìn cô, Anh không phải nói với em đừng nói chuyện với người xa lạ sao?

Tôi với Vũ Nhi không phải người xa lạ, ngài hiểu lầm rồi! Vị này..... Ủa? Ngài không phải giám đốc Ngải của tập đoàn Ngải thị sao? Xin chào! Tần Tử Dục là giám đốc điều hành của một công ty, mà Ngải Hoành Kỳ nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong giới thương nhân, anh tự nhiên không thể không biết.

Anh là ai? Ngải Hoành Kỳ khoanh tay, liếc mắt nhìn Tần Tử Dục một cái, mở miệng hỏi, vẻ mặt giống như đang nhìn tiểu nhân.

Ánh mắt cùng khẩu khí của anh cực kỳ xác xược, khiến Vũ Dung và Tần Tử Dục đều tỏ ra lúng túng, nhưng mà, Tần Tử Dục tuổi trẻ phong độ lại vô cùng tốt, anh rất lễ phép tự giới thiệu một lần, lại nói đơn giản chuyện quen biết Vũ Dung ở cô nhi viện, chứng minh bọn họ không phải người xa lạ.

Khi đó..... Tôi vẫn quán lấy Vũ Nhi muốn cô ấy gọi tôi một tiếng Dục ca ca! Tần Tử Dục mỉm cười kể lại chuyện cũ, lúc ấy, anh cảm thấy chính mình là một cô nhi không cha không mẹ, cho nên một đầu muốn có một cô em gái.

Ồ? Vũ Nhi, vậy em có gọi không? Ngải Hoành Kỳ kỳ quái hỏi.

Vũ Dung nhìn anh, thấy vẻ mặt anh là lạ, không khỏi có phần buồn bực.

Đi thôi! Chúng ta nên trở về phòng. Không đợi cô trả lời, Ngải Hoành Kỳ lại đột nhiên kéo cô muốn đi.

Vũ Nhi, tạm biệt! Lúc này, Tần Tử Dục cho dù tiếp tục trì hoãn, cũng cảm nhận được dịch ý kia xuất phát từ một người đàn ông muốn bảo vệ cho người phụ nữ mình yêu.

Hẹn gặp lại. Vũ Dung quay đầu chào tạm biệt Tần Tử Dục.

* ... *

Sau khi trở về phòng, Ngải Hoành Kỳ buông tay cô, chính mình ngồi trên ghế sofa trông mắt ngoài cửa sổ, một chữ cũng không nói.

Vũ Dung sau khi tắm xong, từ trong phòng tắm đi ra, đã thấy anh vẫn duy trì tư thế pho tượng, đột nhiên cảm thấy buồn bực. Người đàn ông này đêm nay thật sự là im lặng tới không bình thường! Trước kia, cái miệng của anh có bao giờ nhàn rỗi tới một giây?

Anh làm sao vậy? Có phải lại không thoải mái hay không? Cô có chút lo lắng nhìn mặt anh. Di! Ngải Hoành Kỳ thế nào lại giống như đang giận dỗi vậy?

Anh quay đầu nhìn cô, đột nhiên vui vẻ nở nụ cười. Vũ Nhi, em thật sự là càng ngày càng hiểu anh! Nào, lại đây ngồi! Anh ôm cô ngồi trên đùi mình. Biết chọc anh nổi giận, trước hết nói với anh, đáng vẻ như vậy rất tốt! Thật tốt! Như vậy tức giận của anh liền tiêu tan.

Vũ Dung nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Anh hết giận, nói cũng nhiều. Sau này nếu chọc anh tức giận, em lại giống như hôm nay vậy, trước nói chuyện với anh, hoặc là vỗ vỗ anh, tốt nhất là giống ngày đó ở trên ban công, thừa dịp bày tỏ yêu thương nhưng nhớ anh, tức giận của anh lập tức sẽ biến mất!

Nhưng mà, em yên tâm, anh không hay tức giận, anh là người tính tình rất tốt, một người dịu dàng lại hào phóng, không phải chuyện nghiêm trọng, anh sẽ không so đo với em. Hơn nữa, anh cũng rất dễ dụ! Em nói có phải không? Anh tự biên tự diễn, ý tứ giống như đang nói gặp gỡ anh là phúc của em !

Nhưng mà, sau này giọng nói của em nếu có thể lại mềm mại một chút, lặc lặc *(uốn éo ==') một chút, anh sẽ càng dễ chịu .

Được lắm! Được ba phần nhan sắc, anh ta liền mở phòng nhuộm đến nơi!

Còn nữa, về sau chộc anh tức giận, em trăm ngàn không được không để ý tới anh, giống vừa rồi em không để ý tới ta, anh sẽ càng ngày càng giận.....

Hay cho anh ta! Vũ Dung trừng mắt nhìn. Anh càng ngày càng tức giận thì sẽ thế nào?

Anh nhướn mi, nghĩ nghĩ mới nói: Anh cũng không biết, chưa từng có người phụ nữ nào khiến cho anh tức giận, nhưng mà em thì ngược lại..... Có điều, anh một chút cũng không muốn giận dữ với em, như vậy anh sẽ rất khó chịu.

Khi anh tức giận lúc ấy sẽ đánh người hay không?

Đương nhiên sẽ không! Anh cũng không đánh phụ nữ , huống chi là em, anh làm sao bỏ được chứ? Anh ôm chặt cô. Anh chỉ muốn nói, khi anh tức giận không thích nói chuyện, nếu anh buồn không lên tiếng làm tình với em, em sẽ cảm thấy rất khó chịu, đúng hay không? Ngụ ý, chính anh một chút cũng không cảm thấy khó chịu.

Cái gì ? Vũ Dung nghe vậy, thiếu chút nữa ngất đi. Tức..... Khi tức giận, anh còn..... Còn muốn làm?

Đương nhiên rồi! Tức giận là tức giận, nhưng yêu vẫn nhất định phải làm ! Anh thuận miệng nói , ngay cả hai mắt cũng nháy một chút, giống như đó là một chuyện hiển nhiên.

Giết cô đi! Cô tại sao lại hội ngộ người đàn ông đáng sợ như vậy chứ? Vũ Dung dở khóc dở cười lắc đầu.

Nhưng mà, em khi nào thì chộc tới anh ? Cô thật sự nghĩ tới nát óc cũng không tìm ra nguyên nhân.

Ngải Hoàn Kỳ mặt cứng đờ, một lát sau mới lại buông ra. Quên đi, dù sao đã là em nói chuyện với anh trước. Tiếp theo, anh rầu rĩ nói: Em tại sao để cho hắn ta gọi em là Vũ Nhi? Tên này là anh chuyên dụng , hơn nữa, em còn một mình cùng.....

Anh vì chuyện này mà tức giận? Còn có mặt mũi nói mình hào phóng? Vũ Dung tròn to đôi mắt hạnh. Anh ấy từ nhỏ đã gọi em như vậy.

Xú tiểu tử! Ngải Hoàn Kỳ oán hận mắng. Em còn chưa trả lời anh, em có gọi hắn ta bằng cách xưng hô ghê tởm kia hay không?

Vũ Dung nhíu mày. Cái gì..... Ách! Anh nói anh ấy muốn em gọi..... Không có!

Ừm! Em từ nhỏ cũng rất thông minh. Anh không chút nào keo kiệt khích lệ cô, vừa nở nụ cười.

Sau này em cũng không cần để ý tên kia, từ nhỏ đã ba lạp ghê tởm như vậy, sau khi lớn lên xác định chắc chắn không có tiền đồ. Ngoại trừ công kích bên ngoài, anh còn giống như thầy tướng số tiên đoán, chẳng qua, không nghĩ tới lập tức liền thất vọng.

Sẽ không! Anh ấy là một thiên tài, năm nay mới hai mươi hai tuổi, hoàn thành xong học kỳ này, có thể lấy bằng tiến sĩ quản trị kinh doanh, hơn nữa còn là đại học Yale! Ở trong mắt một người chỉ có trình độ trung học như Vũ Dung, sinh viên nào cũng đều rất đáng sùng bái, huống chi là sinh viên đại học nổi danh thế giới!

Yale? Thiên tài? Tiến sĩ quản trị kinh doanh? Có cái rắm — dùng ! (=.=') Thấy cô sùng bái Tần Tử Dục như thế, Ngải Hoàn Kỳ bất bình đến cực điểm, ngay cả lời thô tục cũng tuôn ra. Nhìn hắn ta đạo pho đức lặc lặc! Anh lại ác ý cười lạnh một tiếng, tỏ vẻ hoàn toàn khinh thường.

Tiến sĩ đại học Yale còn không dùng được? Vũ Dung bị dọa nhảy dựng, chẳng lẽ Ngải Hoàn Kỳ còn lợi hại hơn?!

Vậy anh học tại một trường học thế nào?

Không nghĩ tới anh bình thường nhanh mồm nhanh miệng, nhưng lại dùng tốc độ cực nhanh mớ hồ đọc tên một trường đại học.

Tên dài quá! Vũ Dung sững sốt, có thể cô kiến thức hạn hẹp, cho nên chưa từng nghe qua.

Vậy anh học khoa nào? Vũ Dung nhìn lên ánh mắt gần như cung kính với anh như gặp thần thánh.

Ngải Hoành Kỳ kéo kéo cravat, một lát sau mới thấp giọng nói: Khoa nhi.

Cô đương nhiên không có kỳ thị khác biệt, chẳng qua, nghe anh đồng dạng phê bình một thiên tài như thế, cho nên, tự nhiên suy nghĩ mà coi anh là hàng hóa siêu cấp xa hoa, không nghĩ tới..... Vũ Dung nhất thời ngây ra như phồng, sau một lúc lâu mới nghe được giọng nói buồn bực của anh.

Còn chưa tốt nghiệp!

A? Vũ Dung cố hết sức muốn nhin cười, nhưng vẫn không nhin được mà che miệng cười to.

Ngải Hoành Kỳ sắc mặt nghiêm nghị trừng cô.

Đừng buồn như vậy! Vũ Dung vỗ vỗ vai anh, liều mạng nhin xuống ý cười mãnh liệt trong lòng.

Anh cúi đầu xuống dùng sức hôn lên hai má cười đến hồng hào của cô. Anh không tức giận! Lừa em thôi, anh mới không dễ giận như vậy đâu! Nhưng mà, em thật sự là trẻ nhỏ dễ dạy! Tiếp theo, chính anh cũng không nhin được nở nụ cười, Haha..... khoa nhi, anh bây giờ nghĩ lại, cũng cảm thấy rất buồn cười!

Người này! Vũ Dung thấy anh không để ý, cũng theo anh cao giọng nở nụ cười, hai người giống như hai đứa trẻ, ngồi trên ghế sofa thoải mái cười.

Nói..... Nói cho em biết, sau đó anh lại..... Lại đi học..... Nửa năm khoa phụ sản..... Ha ha ha..... Cha anh..... Cha anh khi vừa nghe thấy..... Nét mặt già nua đều tái xanh rồi..... Ha ha ha.....

Cái này, Vũ Dung cười đến mức từ trên ghế sofa đông! một tiếng ngã xuống, tiếng cười như chuông bạc cũng không hề dừng lại.

Vũ Nhi! Ngải Hoành Kỳ trượt xuống khỏi sofa, cùng cô nằm ở trên thảm, còn nghiêm túc nhìn cô. Ở bên cạnh anh, em có vui vẻ hơn so với trước kia hay không?

Vâng! Vũ Dung không chút do dự gật đầu.

Trên thực tế, hiện tại cô cùng với cô trước kia có vẻ khác biệt, tâm tình cách xa nhau chỉ ngàn dặm, nhưng mà, không biết vì điều gì, cô đối với thời gian vui vẻ này, cô lại thật sự có cảm giác không nở.

Ngải Hoành Kỳ thỏa mãn nở nụ cười. Em biết không? Anh cũng vậy! Nhưng mà, còn chưa đạt tới cảnh giới viên mãn, chờ có một ngày, anh có thể có được tình yêu không chút do dự của cô, vậy cuộc đời anh mới cảm thấy trọn vẹn.

Để cho anh làm cho mỗi ngày của em trôi qua đều càng vui vẻ hơn, được không?

Bao nhiêu đau khổ trong lòng, lại bao nhiêu ngọt ngào hứa hẹn! Bảo cô làm sao có thể không lún sâu vào trong sự dịu dàng khiến người ta say đắm như thế đây?

Cám ơn anh, Hoành Kỳ. Trên thế giới này, có ai từng dụng tâm chăm sóc cô như vậy chứ?

Vũ Nhi ngốc! Cho em vui vẻ cũng chính là làm cho chính anh vui vẻ, em cám ơn anh vì cái gì chứ? Ngải Hoành Kỳ yêu chiều xoa xoa chóp mũi của cô.

Vũ Dung nhìn vào đôi mắt lóe ra ánh sáng nhu hòa của anh, bỗng dưng cảm thấy hai mắt ẩm ướt.

Làm sao vậy?

Vũ Dung e lệ rũ xuống mí mắt, một lát sau mới thấp giọng hỏi: Anh vì cái gì lại đối xử tốt với em như vậy?

Bởi vì anh yêu em! Cô hỏi như vậy, chứng tỏ cô còn chưa tin tưởng anh yêu cô, Ngải Hoành Kỳ trong lòng không khỏi ảm đạm, nhưng cũng hiểu được cô cần thời gian thích ứng sự tồn tại cùng tình yêu của anh.

Vũ Dung ngẩng lên nhìn anh, lộ ra nụ cười xinh đẹp.

Anh dịu dàng cười với cô. Em biết không? Mỗi khi nhìn em cười, trong lòng anh lại cảm thấy vô cùng tốt.

Anh luôn có biện pháp làm cho cô cảm động! Vũ Dung không thể ức chế rung động ngày càng lớn trong lòng.

Vậy..... Vậy anh sau có lại tiếp tục học hay không? Với anh, cô càng ngày càng có ấn tượng tốt.

Có chứ! Sau này anh nghĩ, bản thân trời sinh tính hiếu động, phải đi đăng ký khoa khảo cổ, nhưng mà không tới một tháng đã không chịu nổi lý luận này. Ngải Hoành Kỳ làm mặt quỷ.

Sau đó lại đăng ký khoa gì, anh cũng đã quên, tóm lại, học ba ngày liền chuồn mất! Cha già của anh thấy anh học đi học lại, nhưng vẫn không chọn học quản trị kinh doanh theo ý muốn của ông ấy, trong cơn nóng giận, liền chặt đứt nguồn viện trợ cho anh. Nhưng mà, bà nội anh để lại một món tiền lớn cho anh, cho nên, cũng không tạo thành uy hiếp gì cho anh. Theo sau, anh dứt khoát không đi học, ngược lại đi làm việc chung quanh, còn rất thú vị nha! Trong thời gian đó, anh kết giao được rất nhiều bạn tốt.

A? Vậy anh hiện tại..... Tần Tử Dục không phải gọi anh là giám đốc Ngải sao?

Sau đó, anh trai anh bởi vì tai nạn giao thông bất ngờ mà qua đời, cho nên, anh cũng chỉ còn cách trở về tiếp quản trọng trách này. Nói đến người này, giọng nói của anh trở nên có chút đau thương, thần sắc cũng ảm đạm dần.

Vũ Dung chần chờ một chút, mới vươn tay cầm lấy tay anh.

Ngải Hoành Kỳ nhìn về phía cô, cảm kích nhéo nhéo bàn tay nhỏ bé của cô một chút. Anh không sao, sự việc cũng đã qua ba năm

Anh khẽ rung tinh thần, tiếp tục nói: Em có biết lúc anh vừa mới vào công ty, nhân viên công ty đều gọi anh là chủ tịch gì không? Nào, đoán thử xem! Anh cho em một gợi ý — hai chữ rất vũ nhục!

Vũ Dung đành phải chuyển động cân não. Chủ tịch háo sắc! Còn cũng chưa tính vũ nhục anh, chỉ là chính xác với anh thôi!

Sai! Ngải Hoành Kỳ giả bộ tức giận trừng mắt cô. Toàn thể nữ nhân viên công ty đều phong anh là chủ tịch đẹp trai, chỉ mong anh là chủ tịch thật háo sắc, cả ngày quần quít lấy họ ấy!

Hừ! Anh lại khoác lác. Vũ Dung cười nhạt. Ai lại thích anh một bộ dạng vô cùng hời hợt, lại một bụng ý nghĩ xấu, lại miệng đầy tư tưởng đồi trụy chứ?

Nhưng mà nói cũng kỳ quái, mọi người đều nói tương tùy tâm sinh, nhưng anh bề ngoài lại một chút cũng không khiến cho người ta cảm thấy đáng khinh, ngược lại tuần tú anh tuần quá mức, anh đại khái chính là sói đội lột cừu mà người ta nói chẳng!

Sau khi trở về, anh đưa em đến công ty xem, em sẽ biết của người đàn ông của em được hoan nghênh tới chừng nào! Ngải Hoành Kỳ một chút cũng không để ý cô nói móc, còn vô cùng thân mật xoa xoa hai má của cô, khiến cả mặt cô đều hồng hồng.

Nhưng mà, từ giờ trở đi, anh sẽ vô cùng háo sắc, hơn nữa, chỉ sắc một mình em, được không? Thế nào, em không phải cảm thấy phấn khích hạnh phúc sao? không quá ba câu, anh lại bắt đầu không đứng đắn.

Xem đi! Lại tới nữa, Vũ Dung lườm anh một cái, anh lại mím môi, da da cười.

Được rồi! Anh lại cho em một gợi ý nữa, lúc anh vừa vào công ty, cái gì cũng không hiểu, nhưng không ngại học hỏi kẻ dưới, hỏi rất nhiều vấn đề ngu ngốc, nhậm chức còn chưa đến một tháng, vài khách hàng đã bị anh dọa chạy mất, khiến cho công ty cao thấp gà bay chó sủa, tinh thần giảm sút, một quý hạ thấp, mức buôn bán thẳng tắp giảm tới 50%. Như vậy, em cũng nên đoán được mà?

Ừm! vô năng (*) đúng không?

Em chết chắc rồi! Em đêm nay tuyệt đối chết chắc rồi! Em cũng dám đem anh cùng hai chữ kia liên tưởng làm một sao?! Em đêm nay tuyệt đối chết chắc rồi! Anh xoa tay, cười đến rất giống dân ma tà ác.

[(*) Vô năng: ở đây ý chị là Không có năng lực làm việc ^^ Còn anh cố tình bóp méo thành Không có khả năng trong khoản ấy ấy =)))]

Là năng lực yếu kém ! Bọn họ bảo anh chủ tịch năng lực yếu kém! Anh nói ra đáp án chính xác.

Còn không phải chính anh hiểu sai , hai ý tứ kia không phải không khác nhau nhiều sau! Vũ Dung không nhận được kêu oan cho mình.

Còn kém xa lắm ! Hơn nữa, trên đời này cũng chỉ có em không được nói anh vô năng , biết không? Anh nhéo nhéo hai má phiem hồng của cô.

Vũ Dung quyết định không cùng anh tiếp tục nói năng bậy bạ.

Vậy anh về sau làm thế nào duy trì công ty?

Anh ?! Không biết đi học sao! Kỳ thật nói trắng ra , cũng không có bí quyết gì, chỉ cần hoàn toàn hiểu biết về hoạt động của công ty, tự thân tìm hiểu, cũng biết được chỉ dùng người thân tín, tận dụng nhân tài, ngoài ra cũng không phải việc gì khó. Cho nên, quý thứ hai mức kinh doanh lập tức tăng trở lại , ba năm sau, quy mô Ngải thị mở rộng năm lần, những nhân viên cùng khách hàng lúc trước rời khỏi, tất cả đều tự động quay trở lại .

Oa, Thật lợi hại! Vũ Dung không khỏi kinh ngạc tán thưởng. Nhìn anh ngày thường một bộ dáng lưu manh cà lơ phất phơ, không nghĩ tới làm việc lại rất nghiêm túc, đã vậy còn vô cùng quyết đoán.

Hiện tại biết sự lợi hại của anh rồi chứ? Nói xong, anh lập tức bắt đầu trở nên ngông cuồng tự cao. So với con một sách chỉ biết học hành kia sẽ lợi hại hơn đúng không?

Vũ Dung trừng mắt anh một cái. Anh vì sao không thích anh ấy? Anh ấy là người tốt, từng giúp đỡ em rất nhiều lần.

Ngải Hoành Kỳ kéo cô vào lòng, gắt gao ôm chặt. Anh là ghen tị! Cô gái ngốc.

Vũ Dung ngẩn ra, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ ngọt ngào. Lỗ tai của cô dán sát trước trái tim anh, nghe nhịp tim trầm ổn mà mạnh mẽ của anh, loại cảm giác thân mật này làm cho cô cảm thấy thật ấm áp, thật thoải mái.....

Đây..... Có phải chính là cảm giác gia đình hay không?

9. Chương 9: Thương Tâm (16+)

Edit: Hàn Lạc

Phản bội,

Tựa như lưỡi dao sắc bén,

Lột mở áo ngoài tín nhiệm,

Cắt đứt tình tổ dày đặc,

Đâm thẳng vào khiến máu không ngừng cuộn chảy.

Ách..... Vũ Dung đang ngủ khê ngâm, chỗ mắt cá chân cảm giác hơi ngứa , tê tê, cô xê dịch thân mình tiếp tục ngủ say, nhưng cảm giác ngứa ngứa kia, lại từ mắt cá chân chậm rãi di chuyển lên phía trên.....

Thật thoải mái! Cô say mê trong mộng đẹp, thỉnh thoảng phát ra tiếng than nhẹ dễ chịu.

Ngải Hoành Kỳ liên tục dùng đầu lưỡi nóng ảm liếm hôn cổ chân bạch ngọc của cô, còn bắt chợt giương mắt nhìn biểu tình mềm mại đáng yêu tựa như ảo mộng trên mặt cô.

Dưới bề ngoài lạnh lùng của cô, khiến anh không chỉ có một tia ý muốn quý trọng trái tim yếu ớt kia cả đời, còn chôn dấu một cỗ nhiệt tình làm anh mất mớ thần mê, khiến anh như si như cuồng, không còn là chính mình.

Anh đưa ngón tay thon dài tham tiến lối vào mềm nhẵn, hơi nhẹ nhàng xoay một chút.

A! Vũ Dung thân thể mềm mại chấn động, run run mở mắt ra, mắt đẹp bịt kín tình dục chống lại ánh mắt nóng cháy của anh.

Thật sự là tên háo sắc! Mỗi ngày giữa trưa đều chạy về đánh lén cô.

Bảo bối, em thật nóng, thật nhiều nước..... Ngải Hoành Kỳ cúi thấp lằm bằm, ngay lập tức đem cái lưỡi nóng rục chụp lên cánh hoa nhỏ của cô..... (.=')

Ừm..... Vũ Dung thân mình đỏ bừng không tìm được khe rung.

Thấy cô toàn thân nổi lên một màu đỏ ửng mê người, Ngải Hoành Kỳ say mê nâng cao thân mình, cùng cô đối diện.

Có phải muốn anh yêu em hay không? Lồng ngực kịch liệt phập phồng của anh vẫn không ngừng cọ xát lên ngực sữa của cô, dục vọng to lớn cũng vuốt ve mật huyết của cô. Có phải không, bảo bối?

A! Vũ Dung bị trêu chọc tới không thể khống chế bản thân, ngượng ngùng vùi đầu vào dưới cổ anh.

Ngoan! Nói Hoành Kỳ, yêu em ! Anh khàn khàn cổ họng nhẹ nhàng dụ dỗ cô, lấy động tác kích thích khiêu khích cô.

Nhìn anh ngày thường còn tính như một người đàn ông dịu dàng sẵn sàng, nhưng ở trên giường lại lập tức biến thành một tình nhân bá đạo! Từ sau khi bị anh đắc thủ , yêu cầu của anh với cô càng ngày càng nhiều , mỗi hồi đều không chỉ ép cô phải nói vài câu mắc cỡ muốn chết, nếu cô không nói, anh cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Hoành, Hoành Kỳ, yêu em..... Cô thở dốc yêu kiều nói.

Ngải Hoành Kỳ thỏa mãn than nhẹ một tiếng. Vũ Nhi, anh yêu em, mãi mãi..... Mãi mãi.....

Cùng với lời yêu ngọt ngào, anh thật sâu tham nhập trong cơ thể cô, dịu dàng triển miên giữ lấy cô.

Mây mưa qua đi, Ngải Hoành Kỳ bưng bàn ăn lên giường, sau đó ôm cô ngồi lên đùi mình, từng miếng từng miếng dỗ dành cô ăn cơm trưa, còn bắt chợt cưng chiều hôn môi cô.

Anh đừng ôm chặt như vậy được không? Cô đã sắp không thở nổi .

Anh hận không thể có thể đem em nhập vào thân thể của anh đi chứ! Ngoan! Để cho anh ôm một cái!

Anh nói chuyện thật quá buồn nôn! Nhưng cô lại nhịn không được cảm thấy thật ấm áp, thật ngọt ngào.

Đã ba giờ rồi, anh không cần đi làm sao? Ngoại trừ ngày đó phát sốt, cô cũng chưa từng thấy anh nghỉ ngơi qua, ngay cả thứ bảy, chủ nhật cũng như vậy.

Hôm nay bốn rưỡi mới có hội nghị. Anh nháy nháy mắt với cô mà tỏ vẻ còn có thời gian , tuy rằng nhận được một cái liếc mắt xem thường, nhưng anh lại cười đến càng vui vẻ .

Buổi tối anh có chút việc phải cùng đi với Anson, không thể ăn cơm cùng em, em ở đây ngủ một lát đến khi nào tỉnh dậy, tự mình gọi đồ ăn. Ngoan ngoan ở trong phòng chờ anh, đừng nơi nơi chạy loạn , biết không?

Từ ngày đó biết cô chạy ra bên ngoài lại bị người ta đuổi theo, sau khi trở về còn chọc cái tên Tần Tử Dục họa thủy (*) kia, anh sẽ không để cho cô một mình đi ra ngoài khách sạn nữa.

(*)Họa thủy: Kể gây tai họa, mồm họa...

Nhưng mà, bận rộn nốt đêm nay, anh sẽ có năm ngày nghỉ có thể cùng em đi chơi khắp nơi . Đây là anh rất vất vả mới xếp được vài ngày nghỉ thôi!

Chúng ta trước tiên đi Disney Land chơi hai ngày, sau đó đến bãi biển Santa Monica chơi, được không? Chúng ta có thể suốt năm ngày đều dính cùng một chỗ! Em vui chứ? Anh dán vào gò má non mịn của cô hỏi, bản thân lại vui vẻ nhếch miệng nở nụ cười.

Vâng! Rất vui. Vũ Dung gật gật đầu, nở nụ cười để lộ ra lúm đồng tiền yêu kiều.

Nếu vậy anh sẽ càng vui vẻ . Thấy cô cười đến ngọt ngào như vậy, Ngải Hoành Kỳ bàn tay to lại bắt đầu hạnh kiểm xấu đi lên.

Đừng! Người ta vẫn rất mệt! Cô làm nũng.

Anh giúp em mát xa một lát. Anh thương tiếc khe hôn cô một chút, sau đó đặt cô nằm trên giường, từ bỏ vai bắt đầu mát xa.

Vũ Dung thả lỏng chính mình hưởng thụ anh chăm sóc, mấy ngày nay, vừa thấy cô mệt , anh sẽ giúp cô mát xa như vậy.

Có phải dùng lực mạnh quá không? Thân hình của cô hết sức mảnh mai, trên người lại không mấy lượng thịt, mỗi hồi Ngải Hoành Kỳ đều sợ sẽ nắm chặt làm đau da thịt mềm mại của cô.

Không có! Thủ pháp anh mát xa giống như rất thuần thực, anh từng học qua sao? Cô thuận miệng hỏi.

Ừ! Anh không phải từng nói với em, anh có một khoảng thời gian từng đi làm thuê khắp nơi, chính là học vào khi đó .

Vũ Dung kinh ngạc nghiêng đầu nhìn anh, mắt đẹp mở to giống như con dấu thật lớn. Anh..... Anh đã làm..... Namlang mát xa.....

Không có đâu! Ngải Hoành Kỳ vội vàng nói: Anh từng làm việc trong phòng khám của một nhà khí công. Em có biết , Anh đây chính là người gặp người thích, nhà khí công kia vừa thấy anh a!~ Ha ha..... Nói thẳng anh rất có năng khiếu, là trăm năm khó gặp, luyện khí công rất có tài, cũng là bà ấy đã đợi người có duyên cả đời, cho nên cả ngày quần quít lấy anh, đem toàn bộ bản lĩnh xuất chúng đều dạy cho anh .

Người này mỗi lần có cơ hội, sẽ tự biên tự diễn, thật khiến cho người ta chịu không nổi! Vũ Dung nhận không được trừng mắt anh.

Nhất định là một cô gái phải không? Anh mười phần mười là lấy khuôn mặt kia cùng cái miệng lừa người chết không đền mạng kia đi dụ dỗ người ta dạy mình.

Nghe vậy, Ngải Hoành Kỳ đôi mắt đen tặc tặc sáng ngời. Vũ Nhi, em thật thần thông! Anh còn chưa nói, em đã biết.

Vậy anh nhất định chắc chắn lại đem người ta..... Hừ, quý háo sắc! Vũ Dung hậm hực lắm bầm.

Ai nha nha!~ Em nghĩ anh thành dạng người gì vậy? Anh cùng bà ấy phân rõ thầy trò, anh sẽ không làm cái loại chuyện loạn luân này! Lúc này, anh lại giống như chính nhân quân tử giữ nghiêm đạo đức luân thường, còn chặc chặc lên giọng giáo huấn cô. Trong đầu em toàn đùa vàng như vậy, thật sự không thể chấp nhận được , anh không cho em học cái xấu đó!

Hừ! Làm trộm còn la bắt trộm (*), đầu người nào mới toàn màu vàng? Một anh lại nói đến ai khác.

[(*)Làm trộm còn la bắt trộm: Tương đương Vừa ăn cướp, vừa la làng]

Ngải Hoành Kỳ vui vẻ ha ha cười không ngừng, dán tại bên tai cô xấu xa nói: Vũ Nhi, bộ dáng lúc em ghen thật đáng yêu!

Nghe vậy, Vũ Dung thiếu chút nữa xấu hổ chuyển thành giận dữ từ trên giường nhảy dựng lên. Ai ghen? Mới không có đâu! Cô đẩy mặt đỏ bừng trừng mắt anh một cái, lại chống lại đôi mắt lóe sáng của anh, vì thế lập tức giống như đà điểu, ngượng ngùng vùi mặt vào gối.

Còn nói không có? Hi hi! Ngải Hoàn Kì tâm tình thật tốt trêu đùa cô, sau một lúc lâu, mới kéo dài giọng tiếp tục nói: Có điều! Dấm chua này em ăn không phải trả tiền, thầy của anh năm nay đã sáu mươi tám tuổi, nếu em không tin anh, anh ngày mai liền đưa em đi gặp bà ấy.

Lần này thật sự là hồ thẹn lớn! Vũ Dung kéo mép gối che lỗ tai, không muốn nghe tiếng cười đáng giận kia của anh.

Ngải Hoàn Kì cười lớn, vừa mát xa, vừa giảng giải tên các huyết đạo, bắt đầu nghe giống như thực sự có chút tài năng, chỉ chốc lát sau, liền xoa bóp cho Vũ Dung cả thân thể cảm thấy thư sướng, giống con mèo nhỏ lười biếng nằm lỳ ở trên giường.

Thoải mái sao, bảo bối?

Ừm! Thật thoải mái, Hoàn Kì, anh giỏi thật! Vũ Dung thở dài lẩm bẩm, vẻ mặt giống như một đứa trẻ được yêu thương cưng chiều, cô không một chút cảm giác được, chính mình dưới bộ dạng cá tính cởi mở ngay thẳng của anh hun đúc, đã càng ngày càng có thói quen nói ra tâm ý của mình.

Thật sao? Ngải Hoàn Kì nở nụ cười, một đôi mắt đẹp lập tức trộm trượt quay vòng lên, cúi đầu ở bên tai cô không đứng đắn nói: Đêm nay khi làm tình, anh cũng muốn em nói như vậy.

Vũ Dung nghiêng đầu lườm anh một cái. Anh không thể có một ngày không nghĩ tới cái kia sao?

Đương nhiên có thể. Anh lập tức đứng đắn trả lời. Anh mỗi tháng đều có..... Ách! Hai ngày sẽ không nghĩ..... Không, phải là sẽ nghĩ nhưng không làm !

Cái này mới là lạ! Chiều theo kinh nghiệm mấy ngày nay của cô đến xem, mỗi khi anh muốn, nhưng cũng chẳng phân biệt được thời gian, giống như tinh lực mãi mãi dùng không hết vậy.

Di! Chẳng lẽ là mừng một, mười lăm mới muốn giữ thân mình chay tịnh chứ? Ừm! Nhất định như thế, bằng không còn có giới luật gì có thể khiến anh ngừng lại được?

Khen cho tên háo sắc kia, lại còn học người ta đi ăn chay, nhưng lại mỗi tháng chay tịnh hai ngày? Vũ Dung nhin không được phốc xích một tiếng bật cười.

Vũ Nhi, em cười cái gì? Cười đến vui vẻ như vậy sao?

Em..... Em cười..... Cười anh..... Thế nhưng lại..... Lại ăn chay! Người này cũng thật hài hước quá đi!

Ai nói anh..... A! Em cho là..... Ngải Hoàn Kì cũng chỉ vào cô cười to. Ngốc..... Vũ Nhi ngốc, anh..... Là quan tâm đến kỳ sinh lý của em, mới thả em hai ngày, cho nên mới gọi là..... Sẽ nghĩ nhưng không làm, hiểu không?

Anh ha ha cười nói cho cô đáp án.

Vũ Dung tươi cười nhất thời cứng đờ.

Nhìn em thân mình yếu ớt như vậy, nhất định có sinh lý đau đúng không? Về sau đừng sợ, có phương pháp mát xa có thể tiêu trừ sinh lý đau, về sau đến thời gian hành kinh của em, anh mỗi ngày sẽ giúp em mát xa vài lần, một năm sau, sinh lý đau của em sẽ hoàn toàn biến mất. Anh cười nhìn cô, vẻ mặt giống như đang nói Anh rất đa tài phải không.

Gạt người! Có ai không hiểu được sinh lý đau là không thể trị tận gốc? Anh cũng không sợ khoác lác quá mức sao!

Vậy em cứ thử xem! Để cho anh kiểm tra..... Ách! Nhấn một cái, cam đoan em sẽ thấy rất dễ chịu. Anh nói cho em nghe! Mỗi cô gái trẻ có rất nhiều bệnh vặt gây đau nhức, đều là bởi vì thời gian hành kinh không đều dẫn đến, cứ để cho đôi bàn tay thần diệu của anh giúp em hồi phục, cho em sau này bách bệnh tiêu trừ, tinh thần sáng khoái. Anh trơ mặt ra cười nói.

Người từng học qua một năm khoa nhi, nửa năm khoa phụ sản, lại dám ba hoa sẽ dùng Bàn tay thần diệu?! Nếu thực sự để cho anh tốt nghiệp, hành nghề, anh chẳng phải sẽ tự thổi phồng chính mình thành Hoa Đà tái thế sao?

Em mới không tin đâu! Cô mới không tin nổi mặt y (*) này.

(*) Bác sĩ mặt dày =))))

Em cô nàng này làm sao lại ngoan cố như vậy. Quên đi, về sau em sẽ biết sự lợi hại của anh. Anh lơ đãng nói.

Anh thực sự giúp cô mát xa một hồi lâu, mới dịu dàng hôn cô dĩ nhiên đã thoải mái chìm vào trong mộng đẹp.

Vũ Dung bị tiếng điện thoại đánh thức, thì ra là Tần Tử Dục gọi tới mời cô cùng đi ăn cơm.

Cô nhớ tới buổi tối ngày đó thật sự là quá thất lễ, hơn nữa Tần Tử Dục cũng đã ở dưới nhà ăn chờ cô, nếu không đi xuống, thật sự không tốt lắm.

Ăn qua một bữa cơm, Vũ Dung vẫn đang rất ít lên tiếng, phần lớn thời gian đều là Tần Tử Dục nói chuyện.

Tại sao lại liên tục xem đồng hồ? Phải trở về gấp sao?

Vũ Dung ngượng ngừng cười cười.

Chúng ta đi thôi! Tần Tử Dục đành phải gọi người đến tính tiền.

Vũ Dung lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, phát giác cho dù biết Tần Tử Dục đối với cô chỉ có thiện ý, mà không có bất cứ địch ý gì, cô vẫn cảm thấy khẩn trương bất an, mà trên đời này người duy nhất không khiến cho cô có loại cảm giác này, cũng chỉ có một mình Ngải Hoành Kỳ mà thôi.

Nghĩ đến Ngải Hoành Kỳ, trong lòng cô đầu nhất thời cảm thấy ấm áp dễ chịu.

Sau khi nói lời từ biệt với Tần Tử Dục ở trong đại sảnh, cô quay lại đi về phía thang máy.

Đột nhiên, bước chân của cô dừng một chút, thất thần nhìn một bên cửa thang máy chậm rãi khép lại.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, cô lại thấy rõ ràng –

Bên trong là Ngải Hoành Kỳ cùng người phụ nữ tên Judy kia, mà anh cũng không thấy cô, bởi vì anh đang nghiêng mặt nghe Judy nói chuyện, tay anh còn thân mật quàng qua bả vai Judy, mà Judy lại đang ngẩng đầu lên si mê nhìn anh, hai tay vòng qua thắt lưng anh, hai người giống như một đôi tình nhân đang trong tình yêu cuồng nhiệt.

Vũ Dung thân mình không tự giác run lên, khiến cô gần như không thể đứng vững, đành phải tựa lưng vào vách tường.

Qua một lúc lâu sau cô mới lảo đảo đi vào thang máy, thang máy dừng lại ở tầng bốn mươi chín, cô chờ dẫn dắt bước, lập tức lại do dự một chút, mới vươn tay ấn nút lên tầng năm mươi – vừa rồi khi cô gặp Ngải Hoành Kỳ bọn họ dừng lại ở tầng kia.

Sau khi cửa mở ra, cô nhìn cánh cửa gỗ chạm trổ hoa văn lộng lẫy phía bên tay trái, cô không khỏi có chút mờ mịt, tầng này thoạt nhìn dường như chỉ có một phòng duy nhất, không giống tầng mà cô đang ở lại, có vài cánh cửa đánh số phòng được sắp xếp.

Lúc này, có một cô gái mặc trang phục bồi bàn đang đẩy toa ăn từ chỗ rẽ đi tới.

Nhìn thấy Vũ Dung, cô gái lập tức nở nụ cười, lễ phép tính dùng tiếng Anh hỏi cô mấy câu, lại nhìn thấy Vũ Dung mờ mịt lắc đầu, cô lại dùng tiếng Trung hỏi một lần.

Tiểu thư, cô có phải lên nhầm tầng hay không? Nơi này là tầng năm mươi, chỉ có một gian phòng tổng thống..... Ách, xin lỗi, xin hỏi cô có phải muốn tìm Ngải tiên sinh không?

Vũ Dung nhìn thấy trên toa ăn có một chai Champagne, còn có một bó hoa hồng lớn, màu đỏ chói mắt kia khiến cho ánh mắt của cô cảm thấy đau đớn, cũng giống như trong lòng đang ào ạt chảy máu.

Cô lắc đầu, xoay người ấn nút xuống thang máy, chậm chậm đợi thang máy đi lên.

Phía sau truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó là tiếng mở cửa, tiếp theo, trong phòng liền truyền đến âm thanh kinh ngạc cùng mừng rỡ của người phụ nữ.

Hoành Kỳ, đẹp quá! Vì sao anh biết em thích nhất là hoa hồng nhưng?

Anh đương nhiên biết, ai bảo anh biết tất cả mọi thứ về em chứ ? Thực xin lỗi, đêm đó.....

Cửa thang máy mở ra, Vũ Dung dờ dẫm đi vào, ngay cả chính mình làm thế nào trở lại phòng cũng không biết.

~~*..*

~~

Không biết qua bao lâu, cô mới phát giác hai gò má của mình sớm đã đầy nước mắt lạnh buốt.

Cô lau lau nước mắt, đi đến trước tủ quần áo, từng cái từng cái thu thập quần áo của mình.

Thì ra, một đêm kia gặp lại Tần Tử Dục, cô cũng không hề nhìn lầm, bóng dáng đôi nam nữ kia chính là Ngải Hoành Kỳ và Judy.

Bọn họ đại khái từ sau ngày đó quen biết ở khách sạn, ngay lập tức ở cùng nhau?

Vậy anh vì cái gì còn muốn đến trêu chọc cô? Vì cái gì anh còn nói sẽ yêu cô, thương cô chứ? Vì cái gì muốn gạt cô? Vì cái gì? (T_____T)

Không, là cô tự lừa chính mình!

Đều là cô quá khát vọng có người yêu cô, thương cô, cô quá chờ mong loại cảm giác hạnh phúc này, cho nên mới tin tưởng lời ngon tiếng ngọt của anh, mới có thể nhìn không ra đó là kỹ xảo mà một hoa hoa công tử chuẩn bị sẵn!

Anh muốn chẳng qua là thân thể của cô mà thôi, mà những lời yêu đó, chẳng qua chính là thủ đoạn nhanh nhất có được cô.

Khó trách anh không nói nên lời tới một lý do yêu cô, bởi vì anh căn bản là không hề yêu cô!

Là cô ngu xuẩn, cô sớm nên dự đoán được !

Cô dựa vào cái gì nghĩ đến sẽ có người yêu cô đây? Cô chỉ là bé gái mồ côi không nơi nương tựa, cô dựa vào cái gì nghĩ đến gia tài bạc triệu, phong lưu phóng khoáng như anh lại thật sự yêu cô?

Ở trong mắt anh, cô thậm chí giá trị không hơn một bó hoa hồng, chỉ cần vài câu lời ngon tiếng ngọt, là có thể đem cô đùa bỡn ở trong lòng .

Mà cô, cứ si ngốc như vậy mặc cho chính mình sa vào.....

Thì ra, người lừa gạt cô là chính cô, làm cho chính mình bị người khác coi rẻ cũng là chính cô! (>”

10. Chương 10

Tin tưởng

Trầm xuống suy nghĩ hỗn độn,

Lắng nghe tiếng lòng,

Tin tưởng anh –

Anh thật sự yêu em.

Vũ Dung ngồi trên sofa trong đại sảnh đợi Tần Tử Dục tới đón cô, cô vừa rồi khi muốn gọi taxi, mới nhớ tới trên người mình không có bao nhiêu tiền, ngay trong lúc hết sức tuyệt vọng, cô nhìn thấy danh thiếp của Tần Tử Dục, vì thế vội tóm lấy cơ hội.

Vũ Nhi, em đang làm cái gì vậy? Ngải Hoành Kỳ hỗn hển chạy lại , nhìn thấy cô quả nhiên giống như lời của Anson nói mang theo hành lý.

Em muốn đi đâu? Vì cái gì không từ mà biệt? Em nói mau! Thấy cô xoay người không để ý tới anh, anh lại một phen tóm lấy cổ tay cô. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em nói đi!

Mời anh buông tay, Ngải tiên sinh. Vũ Dung lạnh lùng nói.

Ngải tiên sinh? Em đang chọc tức anh sao? Ngải Hoành Kỳ nheo mắt đánh giá vẻ mặt lạnh lùng của cô. Em đang tức giận anh cái gì? Buổi chiều không phải vẫn tốt đẹp sao? Đây là chuyện gì vậy?

Nói chuyện với em đó! Nếu chưa cho anh một giải thích hợp lý, em xem anh tha thứ lý do không từ mà biệt của em thế nào! Mặc kệ là nguyên nhân gì, hành vi muốn vụng trộm rời đi của cô thật sự không thể tha thứ!

Vũ Dung vẻ mặt lạnh lùng thoáng nổi lên một nét cười nhạt. Tôi không muốn phải giải thích với anh cái gì, lại càng không cần anh tha thứ! Tóm lại, từ nay về sau, chúng ta không còn liên quan.

Từ nay về sau không còn liên quan? Ngải Hoành Kỳ đôi mắt đen bình thường ôn hòa thoáng chốc phát hỏa, anh thật sự bị chọc giận. Em... này cô gái đáng giận! Anh lại muốn nhìn, em cùng anh đời này tại sao không còn có thể liên quan gì tới nhau!

Anh kéo tay cô đi tới phía trước, nhưng cô cũng liều mạng giãy dụa, anh mặt trầm xuống, một phen khiêng cô lên đi vào thang máy, thẳng đến sau khi trở về phòng mới thả cô xuống.

Giải thích!

Vũ Dung mím chặt môi không lên tiếng.

Vì cái gì phải đi? Ngải Hoành Kỳ cố gắng áp chế tức giận, thay đổi phương thức hỏi.

Vũ Dung bướng bỉnh hất cằm.

Không nói? Tốt lắm! Chúng ta liền cả đời dây dưa như vậy đi! Ngải Hoành Kỳ đặt móng nặng nề ngồi xuống trước cửa, trợn mắt trừng cô, bày ra bộ dạng muốn cùng cô nháo tới cùng.

Tiếng chuông điện thoại vang lên thực chói tai, thật lâu sau, bọn họ vẫn đang cầm tức đối phương, không ai có ý định tiếp điện thoại.

Vũ Dung đột nhiên nhớ tới, có khả năng là Tần Tử Dục đến cũng không trông thấy cô, cho nên mới gọi lên, vì thế chạy tới tiếp.

A! Anh đến rồi..... Anh làm ơn chờ em một chút, em sắp đi xuống.

Nghe vậy, Ngải Hoành Kỳ nheo mắt lại, chờ cô buông microphone, lập tức tới gần cô, trầm giọng chất vấn: Là tên họ Tần kia đúng không? Em muốn cùng hắn đi? Kỳ thật, đáp án anh đã rất rõ ràng, cô ở chỗ này ngoại trừ tên kia ra, không có nửa người quen.

Không liên quan chuyện của anh, xin anh tránh ra.

Không liên quan chuyện của anh? Em dám nói như vậy? Em là người phụ nữ của anh! Em muốn đi cùng người khác, còn không liên quan đến chuyện của anh sao? Ngải Hoành Kỳ tức giận quát to.

Tôi không phải người phụ nữ của anh! Nhiều nhất cũng chỉ là một trong những người phụ nữ của anh, Vũ Dung lại cảm thấy như bị đâm thẳng vào tim đau đến tê buốt, cô mạnh mẽ hít một hơi mới tiếp tục nói: Tôi nói rồi, tôi và anh không còn liên quan.

Cô cũng dám phủ nhận?!

Cô cũng dám nói cô không phải người phụ nữ của anh?!

Cô gái đáng giận! Nếu không phải do không nữ, anh chắc chắn sẽ đánh móng cô một trận!

Ngải Hoành Kỳ tức giận đến cả người phát run, đời này, chưa từng có kẻ nào từng dám chọc giận anh đến như vậy.

Anh cảnh cáo em, anh đã phát hỏa rồi! Em rốt cuộc nói hay không, em vì cái gì muốn rời đi cùng người khác?

Vũ Dung mím chặt môi, không nói một tiếng, cô sợ một khi mở miệng, chính mình sẽ khóc mất, để cho anh sau này có cơ hội đến với người phụ nữ khác lại khoe khoang, từng có một cô gái ngốc vì anh khóc chết đi sống lại!

Bướng bình sao? Đến giờ phút này, em còn dám bướng bình với anh, hửm? Ngải Hoàn Kỳ khuôn mặt tuần tú vụn vẹo, trong ngực kịch liệt phập phồng. Em thật sự cho rằng anh không có biện pháp trị em?

Ngay khi Vũ Dung giật mình nhận thấy ý đồ của anh mà muốn chạy trốn, cũng đã không còn kịp rồi, cô bị anh một phen chặn lại xách lên đi tới bên giường, lập tức anh giống như ác lang nhào lên.

Không.....

Ngải Hoàn Kỳ rất nhanh ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô, hung hăng hôn cô, kéo xuống cravat trói chặt hai tay của cô, sau đó tay phải tiến vào trong nội y của cô, bao lại tiêu nhũ của cô, tùy ý vuốt ve, tay trái lại tiến vào làn váy của cô, kéo quần lót của cô xuống.

Vũ Dung liều mạng giãy dụa, nhưng lại giãy không thoát khỏi môi lưỡi nóng cháy cùng hai tay chứa ma lực của anh.

Ngải Hoàn Kỳ cường thế mở ra hai chân của cô, bàn tay to chính xác tìm được ngay trước hoa hạch nhỏ cao vút, kỹ xảo tính khi thì lôi kéo, khi thì gầy nhẹ, chỉ chốc lát sau, liền cảm giác được cô bắt đầu ỉm ướt.

Vũ Dung liều mạng muốn tiếp tục bảo trì thờ ơ đối với sự khiêu khích phiến tình của anh, nhưng lại không chế không được trong cơ thể dâng lên đợt sóng lớn, càng không khống chế được thân mình bất giác run rẩy.

Ngải Hoàn Kỳ biết anh đã thành công khơi mào ham muốn của cô, khẽ liếm bên vành tai mẫn cảm của cô, lại thỉnh thoảng nhẹ thổi hơi bên trong tai của cô.

Vũ Dung gắt gao cắn môi dưới, phòng ngừa bản thân nhịn không được kêu ra tiếng.

Nhìn xem, em sớm đã ướt đầm rồi! Ngải Hoàn Kỳ thở hổn hển khàn giọng nói, anh thực vừa lòng thân thể của cô nhanh chóng nổi lên phản ứng nhiệt liệt với mình, nhưng ý định kháng cự của cô lại khiến cho anh cực kỳ bất mãn.

Chính loại ý định kháng cự này làm anh tức giận đến cực điểm!

Anh xem em kêu hay không! Anh nảy sinh ý tà ác nói, bỗng dưng đưa ngón tay dài tiến vào trong hoa hạch của cô, ở bên trong nơi ỉm ướt của cô hung ác quấy nhiễu.

Anh đã thật cẩn thận che chở cô, dùng hết toàn bộ tình yêu của mình cưng chiều cô, thương cô, cô lại dám động một chút đã nghĩ chạy trốn?!

Thật sự rất đáng giận!

Anh hôm nay nhất định phải một lần hành động công phá phòng tuyến của cô, muốn cô đem bản thân không hề giữ lại giao cho anh, bằng không, thật sự khó có thể chữa lành trái tim của anh yêu cô tới phát đau.

Rút ra, đâm vào, xoay tròn..... Anh chuyên tâm lặp lại liên tiếp những hành động khiêu khích.

Vũ Dung cả người rơi vào bể dục, động tác của anh tuy rằng thô lỗ hơn so với ngày thường, nhưng không hề làm đau cô, ngược lại trêu chọc cô so với trước kia càng thêm như si như cuồng.

Ừm..... Một tiếng yêu kiều rớt cục bật ra, thân thể mềm mại của cô không tự chủ được run rẩy.

Nhưng vào lúc này, Ngải Hoàn Kỳ lại ác ý rút ngón tay ra, mặc cho cô thần trí trống rỗng lơ lửng.

Vì cái gì muốn chạy trốn? Nói! Anh ngang ngược mệnh lệnh.

Vũ Dung mở mắt, đột nhiên tỉnh táo lại.

Vì cái gì biết rõ anh chính là đang lừa gạt cô, đùa bỡn cô, thân thể của cô vẫn làm trái với lòng mình vì anh mà run rẩy, làm cho người đàn ông xem cô như đồ chơi này lại có cơ hội nhục nhã cô chứ?

Tôn nghiêm của cô chẳng lẽ cứ mặc cho anh giẫm lên như vậy sao?

Cô nghiêng đầu, trong lòng chua xót nước mắt theo đó không ngừng nhỏ xuống gối đầu.

Vẫn không muốn nói? Được! Vậy chúng ta tiếp tục lại một lần! Ngải Hoành Kỳ tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Cô gái này thật sự quá ngoan cố, ngay cả thánh nhân đều đã bị cô bức điên!

Nhưng vào lúc này, anh thấy những giọt nước mắt cùng vẻ mặt tuyệt vọng đau thương của cô, đây là lần đầu anh trông thấy cô rơi lệ, khiến anh hô hấp như cứng lại, trong lòng bất chợt cảm thấy đau đớn.

Anh muốn ôm lấy cô, hôn lên những giọt nước mắt của cô, xoa dịu đau thương của cô, nhưng vừa vươn tay lại lập tức dừng lại ở giữa không trung. Anh hạ quyết tâm nói cho chính mình, lúc này anh tuyệt đối không thể mềm lòng!

Anh yêu cô, cho nên nguyện ý dung túng cô, cưng chiều cô, nhưng tính tình của anh dù cho có tốt hơn, cũng tuyệt đối không cho phép cô tùy tâm sở dục nghĩ muốn rời khỏi thì rời khỏi anh!

Vậy tôn nghiêm đàn ông của anh ở chỗ nào?

Vũ Dung thừa dịp anh đang thất thần, chân dùng lực đá một cái, khiến anh ngã lảo, cô vội vàng chuồn xuống giường chạy về phía cửa.

Ngải Hoành Kỳ phát ra một tiếng gầm nhẹ. Lục Vũ Dung! Anh cảnh cáo em, em còn dám tiến lên phía trước một bước, xem anh không đánh gãy chân em mới lạ! Anh tức giận đến nói bừa uy hiếp cô, lại không còn sức xuống giường đuổi theo cô, bởi vì bụng dưới của anh bị cô trong lúc vô ý kia một cước kia đạp rất vừa vặn, đau đến nỗi anh chỉ có thể mạnh hít từng hơi khí lạnh.

Anh dám? Vũ Dung vừa dùng sức tháo dây cravat trối cổ tay ra, vừa cãi lại.

Ngải Hoành Kỳ hừ một tiếng thật mạnh, thấy cô như cũ quần áo không chỉnh, trong khoảng thời gian ngắn còn trốn không thoát, liền thoáng thở phào.

Anh hung hăng hít sâu mấy hơi, bụng đau đớn rốt cục chậm rãi lui đi. Anh không phải không dám! Nói cho em biết, anh chỉ luyến tiếc. Anh thích chúng ta mỗi khi làm tình, đôi chân dài của em đều có thể kẹp chặt anh, nếu thật sự phé đi chân của em, sau này anh có thể sẽ thiếu đi không ít lạc thú!

Ông trời ơi! Trên đời này đại khái không có một người đàn ông nào khi cãi nhau, còn có thể lo lắng chu đáo đến lợi ích tính phúc của mình sau này như thế.

Anh..... Hạ lưu! Vũ Dung tức giận đến quay đầu trừng mắt anh, đã thấy anh một tay che hạ thể, trên mặt mồ hôi lạnh ứa ra tái nhợt.

Cũng không độc ác bằng em! Đáng chết! Em thiếu chút nữa phé đi anh, chẳng lẽ em muốn cả đời sống góa bụa sao? Ngải Hoành Kỳ cũng hung hăng trừng mắt cô.

Vũ Dung thấy anh bộ dạng đau tới không thể động đây, trong lòng không tự giác dâng lên – cảm giác áy náy, nhưng lập tức hạ quyết tâm. Anh..... Anh xứng đáng!

Hừ! Cho dù anh thật sự phé đi, anh vẫn như cũ có biện pháp có thể khiến em trở thành phục phục thiếp thiếp!

Anh..... Anh..... Anh..... Hạ..... Hạ lưu!

Đổi cách nói mới mẽ hơn đi! Anh cố ý trêu chọc.

Anh không biết xấu hổ!

Không đủ khó nghe! Thấy cô tức giận đến phùng hai má, Ngải Hoành Kỳ vẫn ung dung thưởng thức.

Anh vô sỉ!

Không có ý mới! Miệng anh bắt giác nhin không được hơi hơi gờ lên, tức giận đã tiêu hơn phân nửa.

Anh..... Anh.....

Ngay khi cô chỉ biết kêu anh.... không ra lời, Ngải Hoành Kỳ đau đớn đã biến mất hơn nửa, anh nhin đau nhẩy xuống giường, nhanh chóng bắt được cô đang xoay người muốn chạy trốn.

Nói cho anh biết, vì cái gì muốn chạy trốn? Anh trầm giọng hỏi.

Buông! Để cho em đi!

Anh giúp cô cởi bỏ trói buộc trên cổ tay, lại không để ý cô giãy dụa, mạnh mẽ kéo cô vào trong ngực.

Em vĩnh viễn cũng đừng nghĩ! Ở điểm này, anh càng cố chấp hơn so với em!

Anh..... Anh hỗn đản! Anh..... Anh vì cái gì muốn bắt nạt em? Vũ Dung đau khổ giãy dụa không có hiệu quả rốt cục sụp xuống khóc thành tiếng, cô vung nắm tay nhỏ cố sức đánh anh. Chẳng lẽ..... Bởi vì..... Em chỉ là một cô nhi không cha không mẹ..... Nên đáng để..... Mặc anh bắt nạt sao..... Ô.....

Tiếng khóc đau khổ như thế khiến trái tim Ngải Hoành Kỳ cảm thấy đau thắt lại.

Bảo bối, làm sao vậy? Nói cho anh biết, rốt cuộc làm sao vậy? Anh đau lòng vỗ nhẹ lưng cô. Anh..... Anh làm sao có thể bắt nạt em chứ? Anh làm sao bỏ được đây? Vừa rồi..... Vừa rồi là vì..... Được rồi! Vừa rồi là anh sai, thực xin lỗi, có được không? Nhưng đó là bởi vì anh yêu em.....

Cô thanh thanh bi thiết khóc, giống như một lưỡi dao sắc bén đâm vào ngực anh, anh thực sự không còn cách nào mà đầu hàng mọi mặt.

Anh gạt em! Anh..... Cẩn thận..... Không yêu em! Anh vì..... Vì cái gì..... Ô..... Muốn gạt em..... Ô..... Vì cái gì muốn gạt em..... Vũ Dung cuồng loạn kêu gào.

Đến bây giờ em còn nghi ngờ tình yêu của anh? Ngải Hoành Kỳ nhin không được cao giọng, có loại cảm giác vô lực không nói nên lời. Vũ Nhi, em muốn anh nói bao nhiêu lần?

Em không bao giờ tin tưởng anh nữa! Anh là hoa hoa công tử..... Anh cùng Judy..... Đều đã.....

Judy? Ngải Hoành Kỳ rốt cục bắt được trọng điểm, anh cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

Vũ Nhi, em hiểu lầm rồi, em hãy nghe anh nói..... Nào, ngoan! Không được xoay tới xoay lui, anh lúc này đã khôi phục bình thường đó! Anh dán vào cô cọ xát, để cho cô biết anh hùng phong đã hoàn toàn phần chấn, khiến cô quả nhiên không dám tiếp tục. Làm bừa.

Chuyện là thế này, anh ở trên thương trường có một địch thủ, hắn gọi Lưu Dụ Cường, là một lão hồ ly, mỗi lần đều dùng tất cả biện pháp muốn cướp việc làm ăn của anh, nếu không liền phá hoại mối làm ăn của anh. Trước kia anh cũng không nghĩ để ý tới hắn nhiều lắm, nhưng lần này anh muốn cho hắn một ít giáo huấn, khiến cho hắn đừng làm phiền anh nữa.

Anh lần này muốn dùng mỹ nhân kế, cũng chính là Judy kia! Anson đề xuất một biện pháp cho anh, nói cái gì tương kế tựu kế, còn nói phải muốn anh tự thân xuất mã, bằng không lão hồ ly kia sẽ không tin tưởng.

Cho nên, anh sẽ giả bộ có tình ý với Judy, dẫn cô ta trở về phòng, sau đó lại làm bộ say mềm, để cho cô ta có cơ hội nhìn thấy từ ngăn kéo của anh phần tư liệu khảo sát giả mạo kia, bọn anh muốn cho lão hồ ly kia tin là thật, lấy giá gấp đôi mua xuống khối đất vô dụng kia.

Còn nhớ việc đêm đó anh đi tìm em chứ? Anh vốn đưa Judy đi ăn xong, sẽ dẫn cô ta về khách sạn, nhưng mà nửa đường lại nhận được điện thoại của Anson, cậu ta nói em đang cùng một người đàn ông uống cà phê, cho nên, anh liền bỏ lại cô ta lập tức trở về, thế nên đêm nay mới phải xã giao cô ta một lần nữa.

Nhưng mà, anh vừa mới say mềm không tới vài phút, Anson lại gọi điện thoại đến nói cho anh biết, nói em mang theo hành lý ngồi ở trong đại sảnh, cho nên anh liền lao xuống tìm!

Một phút trước đó còn say tới bất tỉnh nhân sự, phút tiếp theo lại sinh long hoạt hổ lao ra khỏi phòng, nếu Judy đủ thông minh mà nói, hắn là biết anh giả bộ. Xem ra, kế hoạch này hoàn toàn thất bại! Có điều, quan trọng nhất là, anh không để cho Vũ Nhi trốn thoát, muốn giáo huấn lão già âm hồn bất tán kia, sau này vẫn còn cơ hội.

Anh..... Anh nói đều là..... Sự thật sao? Vũ Dung rất muốn tin tưởng anh nói, nhưng lại không muốn dễ dàng khuất phục.

Anh còn câu nói kia, tin tưởng anh yêu em thật sự có khó khăn như vậy sao?

Vũ Dung không được tự nhiên tránh khỏi đôi mắt sáng ngời có thần của anh.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, hiển nhiên, hẳn là người đã chờ đợi hồi lâu Tần Tử Dục.

Vũ Dung đi ra cửa, Ngải Hoàn Kỳ nhắm mắt theo đuôi, anh giúp cô sửa sang tốt quần áo vừa rồi xả loạn, thuận tay thân mật vòng qua ôm thắt lưng của cô rồi mới mở cửa phòng.

Vũ Nhi, đây..... Tần Tử Dục thấy thế, không khỏi ngẩn ra.

Em..... Đúng, thực xin lỗi..... Em.....

Vũ Dung xấu hổ không biết nên nói cái gì mới tốt, trong ba người ngược lại Ngải Hoàn Kỳ lại thoải mái nhất.

Tần tiên sinh, Vũ Nhi vừa rồi có giận dữ với tôi, nhưng lúc này hai chúng ta càng ân ái, thật ngưỡng quá, khiến anh một chuyến tay không. Anh ngoài cười nhưng trong không cười thông thả nói.

Không..... Không sao! Tần Tử Dục trong lòng lại lạnh một nửa. Em chừng nào thì về Đài Loan? Trước khi đi nói cho anh biết một tiếng, được không?

Vâng! Vũ Dung gật gật đầu.

Anh chúc em vui vẻ, hạnh phúc. Anh thành tâm nói.

Cám ơn anh!

Vậy..... Anh đi trước!

Cứ vậy đi! Ngải Hoàn Kỳ trực tiếp đóng cửa lại, ngay cả câu hẹn gặp lại cũng không để cho Vũ Dung kịp nói.

Vũ Dung trừng mắt nhìn anh, anh theo thường lệ da da cười không ngừng, dùng sức hôn lên má của cô một cái.

Vũ Nhi, em tin tưởng anh, em rất cực tin tưởng anh, anh thật vui mừng! Cô chưa cùng tên kia đi khỏi, chứng minh cô đã tin tưởng anh. Anh hưng phấn mà ôm lấy cô, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

Vũ Dung nhịn không được thét chói tai, bị anh xoay chuyển đầu óc choáng váng.

Cô đột nhiên hiểu được, cô chỉ vì Ngải Hoàn Kỳ mà rung động, không phải bởi vì anh nguyện ý yêu cô, thương cô, cũng không phải bởi vì anh có bề ngoài xuất sắc, hoặc là gia thế hiển hách.

Cô vì anh mà rung động, đơn thuần chỉ bởi vì anh là chính anh!

Đến giờ, cô không thể không tin tưởng yêu một người, thật sự có thể không phải bất cứ lý do gì!

Vũ Nhi! Vũ Nhi! Vũ Nhi..... Ngải Hoàn Kỳ vẫn đang hưng phấn mà la hét, cuối cùng mới đem thả cô xuống.

Anh điên rồi sao!

Nhưng mà, em yêu tên điên là anh, không phải sao? Ngải Hoàn Kỳ đắc ý dào dạt nở nụ cười. Anh làm sao lại không biết? Lấy tính tình của em, em nếu một chút cũng không yêu anh, em làm sao có thể để cho anh hôn em, lại làm sao có thể đem bản thân giao cho anh chứ?

Có điều, anh cũng biết em sợ hãi, sợ hãi tình yêu của anh không được em tín nhiệm, cũng sợ hãi mình cuối cùng sẽ lại bị thương tổn, cho nên, em luôn luôn tự mình đấu tranh, cũng vẫn đối với anh có phần giữ lại, anh nói đúng chứ? Anh tại sao có thể hiểu cô hơn so với chính cô? Vũ Dung không nhịn được thật sâu rung động.

Nhưng hiện tại anh cảm thấy không đủ! Vũ Nhi, anh quá yêu em, không thể chịu đựng được chỉ có thể có được một phần tình yêu từ em, anh muốn toàn bộ tình yêu của em, giống như anh giao cho em vậy! Em đã có thể tin tưởng anh thật sự yêu em, như vậy không nên tiếp tục giữ lại, tự mở lòng mình, cùng anh yêu nhau cả đời, được không?

Anh muốn cùng cô yêu nhau cả đời? Vũ Dung tim đập loạn, cổ họng nghẹn ngào không nói nên lời, chỉ có thể xúc động gật gật đầu.

Nói em nguyện ý, Vũ Nhi, anh muốn nghe chính miệng em nói! Ngải Hoành Kỳ đôi mắt chứa đựng nồng đậm yêu thương.

Em nguyện ý! Cô rốt cục có thể hiểu được vì cái gì có người khi vui mừng cũng sẽ rơi nước mắt, thì ra đó là bởi vì mỗi một tế bào trong cơ thể đều phình lên vì quá nhiều mừng rỡ.

Hoành Kỳ! Cô ôm lấy cổ anh.

Ngải Hoành Kỳ yêu thương nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, tinh tế liếm đi những giọt nước mắt như hạt trân châu của cô, sau đó, hết sức dịu dàng triển miên hôn cô.

Nụ hôn nồng nhiệt chấm dứt, anh ôm cô ngồi ở mép giường, thuận tay mở ra túi giấy tờ, từ bên trong lấy ra vài thứ.

Nghe được những lời này của em anh yên tâm rồi. Thế nào! Máy thứ này có thể trả lại cho em, đừng cả ngày theo anh hỏi nữa.

Nhìn những thứ trên đùi anh, Vũ Dung không khỏi mở to mắt.

Giấy chứng minh của em, hộ chiếu cùng ví tiền, tại sao lại ở chỗ anh?

Ngải Hoành Kỳ làm mặt quỷ. Ngày đó anh không phải võ vai em một cái sao? Là anh thừa cơ lấy đi! Em một chút cũng không phát hiện sao? Chiêu thức này của anh thật đúng là xuất quỷ nhập thần, đạt tới đỉnh cao, đúng hay không? Ngay cả Ngạn ca đều nói anh trò giỏi hơn thầy, anh có phải rất giống thần đúng không? Anh không nhận được lại bắt đầu đắc ý.

Thần cái đầu anh đó! Vũ Dung tức điên. Anh có biết người ta lúc ấy rất lo lắng, lại rất bàng hoàng, cũng không biết nên làm cái gì khi đó mới tốt hay không!

Dù sao anh nhất định sẽ chăm sóc cho em! Em ngẫm lại xem, nếu anh không dùng đến chiêu này, em có thể ngoan ngoãn theo anh đi sao? Như vậy, chúng ta làm sao có thể nhanh như vậy đã tương thân tương ái chứ, đúng không? Anh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, một bộ dạng trộm tốt, trộm hay, một chút cũng không chột dạ.

Hừ! Anh rất đáng giận! Anh lại còn hù dọa em, làm cho em không dám tới đồn cảnh sát báo mất đồ, lại gạt em nói anh có bạn có thể giúp em xử lý hộ chiếu..... Nếu em lúc ấy không tin anh bịa chuyện ma quỷ kia, kiên trì chạy tới báo cảnh sát, anh chẳng lẽ không sợ bị người ta bắt ngồi tù sao? Tên to gan lớn mật, ngay cả chuyện phạm pháp cũng đều dám làm!

Ngải Hoành Kỳ hì hì cười. Anh xem em rất đơn thuần, nhất định sẽ tin tưởng anh!

Hay nói cách khác, anh khẳng định cô chính là Cô gái không biết chuyện gì.

Nhưng mà, quay đầu suy nghĩ một chút, quả thật là cô rất ngu ngốc! Cô sớm nên nghĩ đến nước Mĩ là một quốc gia trọng nhân quyền như vậy, làm sao có thể tùy tiện giam một người chứ? Hơn nữa, làm hộ chiếu tại sao không thể tự mình đi làm? Cô lại tin tưởng chuyện ma quỷ kia của anh!

Cô thật sự là bị tình yêu làm cho hôn mê rồi!

Đừng nóng giận, ngoan! Ngải Hoành Kỳ khề hôn lên đôi môi đỏ mọng đang cong lên vì tức giận của cô. Kỳ thật, anh cũng bắt đầu dĩ thời! Ở trên máy bay, anh đối với em tốt như vậy, nhưng em vừa xuống máy bay đã nghĩ qua sông đoạn cầu, đem anh ném đi không còn một mảnh, em có biết em lúc ấy nghiêm trọng thương tổn lòng tự trọng của anh thế nào không? Anh có phần rầu rĩ nói.

Cái gì qua sông đoạn cầu? Nói cô như vậy giống như người vô tình vô nghĩa, quá khó nghe a!~

Vì thế, trong lòng anh nghĩ, miễn cưỡng sẽ không hạnh phúc, để em đi đi! Nhưng khi nhìn bóng dáng của em, anh đột nhiên cảm thấy tâm tính thiện lương đau đớn..... Bóng dáng của em thoát nhìn cô đơn lẻ loi như vậy, anh thật sự luyến tiếc để em đi một mình. Một giây kia, anh liền quyết định anh muốn cùng em đi đến cuối cuộc đời này!

Cho dù Vũ Dung trong lòng còn có một tia nghi ngờ, cũng vì lời nói này của anh mà toàn bộ tiêu tán .

Có lẽ, ông trời để cho cô một mình cô độc mấy năm nay, vì cho cô một người yêu cô như thế, hiểu cô, thương cô, trở thành người đàn ông của cô, làm cho cô càng thêm quý trọng sao?

Anh biết trộm giáy chứng nhận của em, đem em cột vào bên cạnh anh, là có một phần không quá quang minh chính đại! Nhưng anh tuyệt đối sẽ không vì điều này mà giải thích với em đâu! Anh còn là cảm thấy anh hẳn là nên làm như vậy!

Anh đó! Chưa thấy qua người nào dùng thủ đoạn trộm cắp, còn nói đúng lý hợp tình như vậy . Vũ Dung buồn cười đầm đẩm ngực anh. Vậy anh sau này còn có thể gạt em nữa hay không?

Sẽ có! Anh không chút do dự trả lời, nhìn thấy cô trừng lớn mắt đẹp, anh không khỏi mỉm cười. Là lời nói dối thiện ý! Nếu anh nói cho em anh đời này cũng sẽ không nói nữa lời nói dối với em, kia mới chính là lời nói dối! Anh không muốn em phiền lòng, cho nên, có khi khó tránh khỏi vài lời nói dối không có hại gì, nhưng mà, chỉ cần em hiểu được vô luận anh làm cái gì cũng đều bởi vì yêu em, em sẽ không trách anh , đúng không?

Anh lại nguy hiểm! Vũ Dung lườm anh một cái, lại mím cái miệng nhỏ nhắn cười đến thật ngọt ngào.

Như vậy, em tin tưởng anh đời này cũng sẽ không cố ý làm ra chuyện thương tổn đến em, đúng hay không?

Vâng! Em tin tưởng anh. Vũ Dung lười biếng tựa vào trong lòng anh.

Bảo bối Vũ Nhi của anh thật ngoan! Thấy cô hoàn toàn tháo bỏ phòng bị với anh, lại tín nhiệm anh như thế, Ngải Hoành Kỳ một mặt vui mừng trở lại bắt đầu những lời buồn nôn hề hề .

Thế này mới đúng! Có một số việc anh nhất định phải gạt em, em nói có phải hay không? Anh cuối cùng không tốt thành thật nói cho em, ngày đó ở trên máy bay, anh thừa dịp lúc em đang ngủ, vụng trộm hôn em, lại sờ soạng bộ ngực của em..... Ừm! Ngực em nóng ấm lại mềm mại , vừa bắt đầu sờ đã khiến cho anh thiếu chút nữa không nín được .

Em cũng không biết anh lúc ấy bao nhiêu thống khổ! Nhưng mà, tay của anh vừa mới phủ lên, đã biết em là 32B. Oa! Em có phát giác hay không anh mỗi ngày đều đã giúp em mát xa hai bên.....

Nói xong, anh vươn tay đến trước hai bên ngực cô ấn ấn . Đây là một loại phương pháp mát xa kích thích bộ ngực lớn lên, em hiện tại cũng sắp tới 32C rồi! Em có vui hay mất hứng! Anh nói cho em biết! Con gái 36, 38 cũng chưa phải đúng, quan trọng nhất là cup size, rõ ràng! Quá nhỏ không tốt, quá lớn cũng không tốt.

Anh thích em có Dcup, anh phỏng chừng tiếp tục ấn ba, bốn tháng nữa là được! Thế nào? Em không phải cảm thấy hai tay này của anh thật thần kỳ đúng không? Anh nói cho em, anh còn có càng.....

Mỗi lần vui vẻ thì bắt đầu thao thao bất tuyệt, tựa hồ trở thành chứng bệnh , mà lúc này, anh đang đứng bên trong trạng thái mừng rỡ như điên, tự nhiên càng thêm nói năng lộn xộn, do vậy, không nên tất cả đều nói ra.

Vũ Dung rốt cục từ trong tức giận phục hồi tinh thần lại.

Anh..... Ngải Hoành Kỳ, anh đồ vô sỉ này! Anh..... Anh lại dám..... Khi đó cô vừa mới quen biết anh không được vài giờ, anh thể nhưng lại vụng trộm chiếm tiện nghi của cô, còn ở nơi công cộng!

Ngải Hoành Kỳ lúc này mới giật mình thấy mình nói lỗ miệng, vội vàng nhảy xuống giường mà chạy.

Anh đừng chạy! Em..... Em muốn đánh chết anh! Vũ Dung nhảy dựng lên đuổi đánh anh khắp phòng.

Đến cuối cùng, hai người tự nhiên là xoay thành một đoàn, thân mật lại nóng bỏng triển khai một đoạn kịch tình khác.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/do-vo-si>